

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

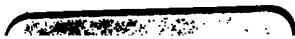
We also ask that you:

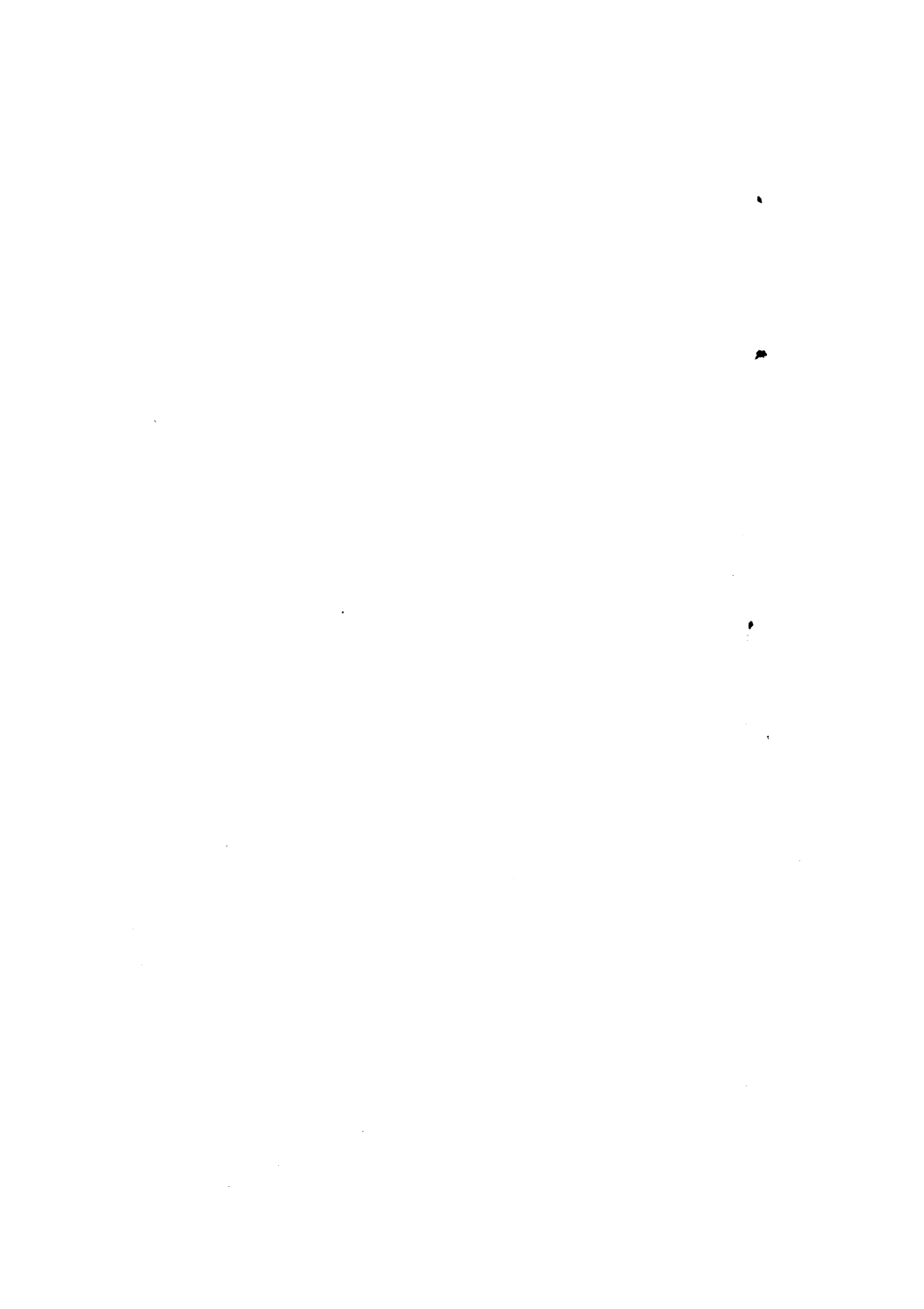
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

A 861,495

Aeschylus

AESCHYLI

TRAGOEDIAE.

IN

SCHOLARUM ET ACADEMIARUM

USUM

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

JOANNES MINCKWITZ.

VOL. II.

PROMETHEUS VINCTUS.

LIPSIAE

APUD EDUARDUM KUMMERUM

MDCCCXXXIX.

888
A2
M66
v.2

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M. D. O. G. R.', is located at the top right of the page.

VIRO AMPLISSIMO

G R O E B E L I O

SCHOLAE AD AEDEM CRUCIS RECTORI DOCTISSIMO

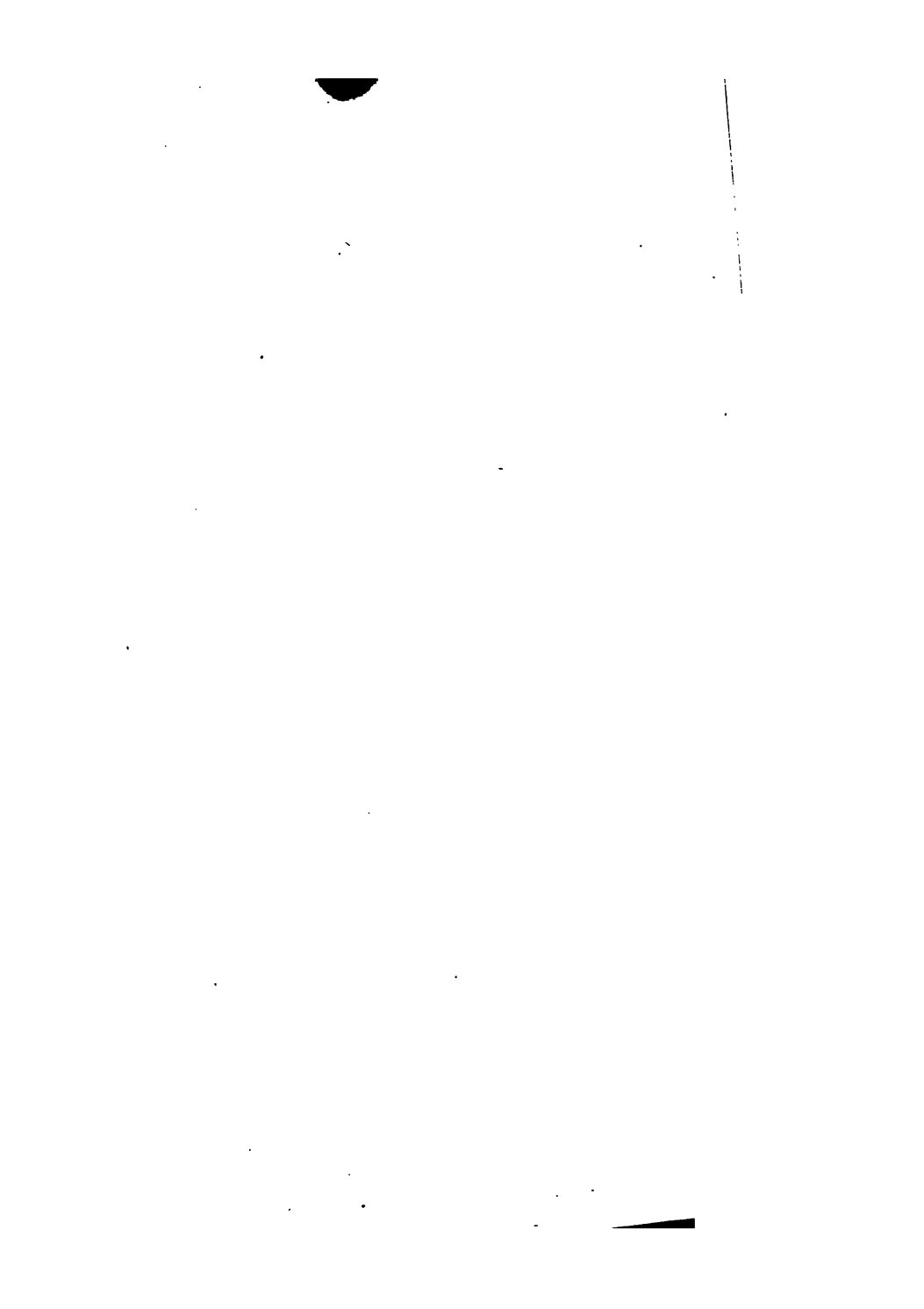
**RECONCILIATAE PER JUVENILEM ERROREM
LAESAE**

G R A T I A E

PERPETUUM TESTIMONIUM

HOC OPUS SACRATUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

Jff
M. L. D'Boys
12-3-1932

PRAEFATIO.

Quoniam quae ad hanc tragoediam praefanda essent in conversione ejus Germanica satis exposuisse mihi videor, nonnulla tantum verba de Graeca hac editione addam. Primum in recensendo hoc opere quamquam non pauca correxi vel ex conjecturis et aliorum et meis novavi, tamen non tantus conjecturarum numerus a me exhibitus est, quantus ab Aeschyli editore expectari solet, quum non tam corruptam hanc tragoediam esse viderem, quam vulgo putatur. Ubicunque autem aliquid aut mutatum aut non mutatum est, operam dedi, ut causas et argumenta, cur hoc vel illud scriberem, probarem vel improbarem, quantum fieri posset, luculentissime explanarem. Inter eos, quorum commentarios in meum usum

converti, maxime Schuetzius est et Blomfieldus nominandus. Et hujus quidem praecipue exemplorum in Glossario congestorum copia adjutus sum, quum Schuetzii animadversiones, quae ad judicandam poetae elegantiam spectabant, plerasque vel integras reciperem vel locupletarem vel emendarem. Collectis variis lectionibus, quaecunque mihi innotuerunt, luculentior scripsi commentarium, quam qui ad primam Aeschyli fabulam editus est. Audivi enim a viris doctis, quibus meam Aeschyli editionem non prorsus improbatam esse laetor, nonnulla in primo volumine me praeteriisse, quorum interpretatio discentibus utilis esset. Id propterea illo tempore accidit, quod putabam, conversionem Germanicam loco plenissimi et uberrimi commentarii esse. Sentiebam autem fieri non posse, quin aliis justo plura, aliis justo minora explicata esse videntur, quum tale opus sua quisque doctrina judicet et metiatur. Nonnulla igitur si hic commemorata sint leviora juxta gravissima, neque miran-

dum erit neque valde reprehendendum. Sin graviora quaedam et explicatione egentia praetermissa sunt, ignoscere viros doctos rogatos volo; incuria enim vix quidquam omissum est. Ut autem opus erroribus vacuum a nemine scribi potest, ita ego nunquam existimavi, me perfectum aliquid et omnibus numeris absolutum protulisse, sive verterem, sive commentarios scriberem, sive alia opera conficerem. Hoc ego neque dixi unquam neque scripsi neque volui significare. Nihilominus subito in arrogantiae injustam famam et eriminationem incidi, non modo apud vulgus Germanicarum literarum studiosum, maxime Judaicum, sed etiam apud philosophos quosdam et philologos, qui animum meum non satis perspexerunt. Illos ego doctos homines et sapientes moneo, ne inconsiderate et festinanter tale quid aut scribant aut loquantur, atque rogo vehementer, ut quibus temporibus et quibus de causis et a quibus provocatus scripserim vel certaverim, accurate velint ponderare. Vix enim is arro-

gans esse potest, qui non acquiescat in suis, sed semper studeat, ut ea quae deinceps edat perfectiora sint. Equidem in posterum, a viris amicis monitus, diligentissimam operam dabo, ut quam mitissimus appaream et lenissimus, neque alius esse videar, atque revera me habeo. Hoc autem quam maxime opto, ut tandem et alii viri docti de iis, quae scripsi, benevole judicent, et Godofredus Hermannus, cui semper summam auctoritatem tribui, potissimum Germanicarum interpretationum aliquam habeat rationem.

Lipsiae, Id. Jun. MDCCCXXXIX.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ÆSCHYLI PROMETHEUS VINCT.

1

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Προμηθεὺς ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένος δια τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ πυθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Ἀθηνᾶν γενομένη ἐκ τῆς ἐπαρήσεως τοῦ Διὸς τέχεται τὸν Ἐπαφρον. Ἐρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραινωθῆσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διὶ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τινος οὐρανοῦ υἱοῦ. τέλος δὲ βροντῆς γενομένης ἀφανῆς ὁ Προμηθεὺς γίνεταί.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κολχίσι ¹⁾, παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τὸ Καννάσιον ὄρος· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὀκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστὶ Προμηθεὺς δέσις.

Ἴστέον δὲ ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καννάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθεῖα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι ²⁾ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι ³⁾ συμβαλεῖν.

---

1) Κόλχοις vulg. Κολχίσι emend. Brunck. Blomf. Dindorf.

2) τέρασσι Ald. 3) ἔστι Ald.

Α Λ Λ Ω Σ.

Προμηθεὺς ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκό-
τος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἀνθρώποι εὗροντο,
ὄργισθεις ὁ Ζεὺς παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ,
τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἥφαιστῳ, ὡς ἂν ἀγαγόντες
πρὸς τὸ Κανκασίον ὄρος δεσμοῖς σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ
προσηλώσαιεν. οὗ γενομένου παραγίνονται ¹⁾ πᾶσαι
αἱ Ὠκεανῆαι ²⁾ νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ
αὐτὸς ὁ Ὠκεανὸς, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεΐ, ἵνα
ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία δεήσῃ καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν
ἐκλύσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθεῖα. καὶ Προμηθεὺς οὐκ
ἔᾶ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀνα-
χωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη,
ἢ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἅ τε πέπονθε
καὶ ἅ τε πείσεται, καὶ ὅτι τις τῶν αὐτῆς ἀπογόνων
λύσει αὐτὸν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς, καὶ ὅτι ἐκ τῆς
ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἐπαφον. θρασυστο-
μοῦντι δὲ Προμηθεΐ κατὰ Διὸς, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς
ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδὸς, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέ-
γοντι, παραγίνεται Ἐρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν
αὐτῷ κεραννὸν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ

1) παραγίνοντο Rob. παραγίνονται Ald. 2) Ὠκεανῆαι Rob.

Δι' ἔπη· καὶ μὴ βουλόμενον ³⁾ βροντὴ καταφραγεῖσα
αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυνθία
ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ἢ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου ΠΡΟ-
ΜΗΘΕΤΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

---

3) βουλομένου conj. Blomf.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

In Ald. et Turn. recensentur etiam *ΓΗ* et *ΗΡΑΚΛΗΣ*,
in Rob. hic solus. Has personas ad *Promethes Solutum* for-
tasse pertinere suspicatur Blomf.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν τῆλουρον ἤκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
Ἦφραιστε, σοὶ δὲ γρή μέλειν ἐπιστολάς,
ἄς σοι πατήρ ἐφείτο, τόνδε πρὸς πέτραις

V. 1. ἐς Suid. et Schol. ad Aristoph. Ran. 827., qui initium hujus tragoediae commemorant. 2. ἄβατόν τ' Med. Rob. s. Victorii, ἄβατον m. Victorii et ceteri omnes et praeterea Synes. Ep. p. 35. Schol. Aristoph. l. c., obelo notat Porsonus. ἄβροτον, Phavorin. s. v. ἀβρότη γύξ, Schol. Venet. ad Il. XIV, 78. Eustath. p. 968, 45. ed. Rom. et Suidae Ms. C. C. C. Oxon. v. ξριβρεμέτας, edid. Blomf. prob. Reisig. Σκύθην ἐς οἶμον memorat Eustath. ad Dionys. v. 69. v. 3. post Ἦφραιστε plene interpung. Ald. Rob. Turn., quod correx. Stephan. μέλλειν Ar. Vienn. C. Ald. ἐπιτολάς Regg. C. E. F. N. Ar. Vienn. A. C. Ven. 2. Ald. Schol. ad h. l., Thom. Mag. v. ἐπετειλάμην, Eustath. ad Il. I, p. 29, 15. Hesyeh. v. ἐπιστολαί, Schol. Aristoph. et Suid. l. c. v. 4. ἐφείτο Reg. N. τόν δὲ Ald. Rob. ut fere ubique. v. 6. ἀδαμαντινοὶς πέδησιν Reg. C. ἀδαμαντίνους πέδαισιν Reg. D. ἀδαμαντίνους πέδησιν Reg. E. ἀδαμαντίναις πέδαισιν Reg. F. G. ἀδαμαντίναις πέδησιν Reg. N. ἀδαμαντινοὶς πέδησιν ἀρδύχοις πέτραις Ar. Vienn. B. ἐν post πέδησιν edit Reg. A. M. 2., idem in Reg. B. superscriptum est; ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρδύ-

5 ὑψηλοκρήμυνοι τὸν λεωργὸν δημάσαι
 ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
 τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
 θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιαῦδ' ἐπι
 10 ἄμαρτίας σφέ δ' εἶ θεοῖς δοῦναι δικην,
 ὡς ἂν διδαχθῆ τὴν Διὸς τυραννίδα
 στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος βία τε, σφῶν μὲν ἐντολή Διὸς
 ἔχει τέλος δὴ κούδεν ἐμποδῶν ἔτι·
 ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
 15 δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχεμέρω.
 πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχεθεῖν·

^{αι}
 πτοῖς πέτραις Med. πέδησιν Reg. L. M. 1. ἀδαμαντίνης πέδη-
 σιν ἐν ἀρ. π. Ven. 1. ἀδαμαντίναις πέδησιν ἄ. π. Ven. 2.

πέτραις in Guelph. erasum est; ἀδαμαντίναις πέδησι ἀρρήκτοις
 λέγω Vienn. C. Farn. ex conject. Triclinii; ἀδαμαντίναις πέ-
 δησιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις Ald. Turn. Garb. Vict., idem Rob.,
 nisi quod πέδαις exhibet. Vulgatam tuetur Schol. Aristoph. l.
 c., quem primus Canterus secutus est; ἀδαμαντινῶν δεσμοῖσιν
 ἀρρήκτοις πέδων conj. Stanl. recep. Brunck. v. 7. αὐτὸς Marg.
 Ald. — σέβας conj. Wakef. v. 8. ὤπασε Reg. C. D. Colb. 2.
 M. 1. 2. Ar. Ald. Turn., τοιαῦς δὲ τοι Ald. τοιαῦσδ' sine τοι Rob.
 τοιαῦς δὲ Colb. 2. v. 11. φιλανθρώπου Reg. C. v. 12. τε abest
 Reg. N. σφῶν Reg. C. Vienn. A. C. σφῶν Vienn. B. Ald. Rob.
 Turn. Vict. Cant. σφῶν correx. Brunck. et cett. omnes. v. 13.
 ἔτι
 μάτην Reg. C. ἐπὶ Reg. O. v. 14. θεῶν Reg. N. Colb. 1.
 v. 15. δεῖσαι Ald. πρὸς τῇ δυσχεμέρω Rob. πρὸς Med. τῇ
 cod. Victor. φάραγγι δυσχεμέρω conj. Thiersch. v. 16.
 παντὸς Reg. E. τῶνδ' ἐμοὶ Brunck. Schuetz. τόλμα Ox. Deest

ἔξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
 τῆς ὀρθοβούλου Θεμιδος αἰτυμῆτα παῖ,
 ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκείμασι
 προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπάνθρῳάκω πάγω, 20
 ἔν' οὔτε φωνήν οὔτε του μορφῆν βροτῶν
 ὄψει, σταθευτὸς δ' ἥλιου φοίβη φλογὶ
 χροιάς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένω δέ σοι
 ἢ ποικιλεῖμων νύξ ἀποκρύψει φάος·
 πάγχρη θ' ἔφαν ἥλιος σκεδᾶ πάλιν· 25
 αἰεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
 τρύσει σ'· ὁ λωφῆσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
 τοιαῦτ' ἐπηύρω του φιλανθρῳάπου τρόπου.
 θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσων χόλου
 βροτοῖσι τιμὰς ὄπασας πέρα δίκης. 30

hic versus Lips. 2. v. 17. ἔξωριάζειν obelo not. Pors. 2. εὐ-
 ριάζειν ex Hesych. et Phot. edidit Blomf. v. 18. ἐπιμῆτα
 Reg. C. αἰπῦτα Reg. E. v. 19. ἄκοντ' ἄκων σε Reg. F.
 Colb. 1. Ald. Rob. χαλκείμασιν ex Faehs. Reg. E. v. 20.
 προσπαταλεύσω Reg. C. N. G. Ox. Colb. 2. Rob. προσπατα-
 λεύσω Reg. E. τῷ δ' Rob. τόπω Med. Rob. et codd. Stephani;
 ὄρει in marg. codicis ap. Morell. ὄρει et τρώπω in marg. Vienn.
 C. v. 21. που conj. Barth. Advers. VII, 11. βροτῶν μορφῆν
 Rob. μορφῆν θεῶν Reg. C. E. G. H. L. N. Colb. 1. Ven. 1. 2.

Ph. Vienn. B. et in marg. C. θεῶν Colb. 2. οὔτε του φωνῆν
 Ven. 2. v. 22. σταθευτὸς Ald. v. 25. ἥλιον Ald. v. 26. αἰεὶ
 Guelph. δὲ omitt. Reg. C. ἀχθηδὼν Reg. C. v. 27. comme-
 morat Thom. M. v. λωφᾶ. λοφῆσων Rob. πέφυκέ που Reg.
 O. v. 28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. et codd. ap. Stephan.
 rec. Dind. ἀπηύρω vulgatam tuetur Eustath. II, VII, p. 675, 49.
 φιλανθρῳάπου Turn. v. 29. Puncto post τρόπου sublato, post
 θεὸς plene interpungunt Ox. Ar. Vienn. A. B. C. ὑποπτήσων
 Turn. v. 30. πέραν Reg. D. a. Victorii. Ar.

ἄνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτρων,
 ὀρθοστάδην, αὔπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
 πολλοὺς δ' ὄδυρμούς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
 φθέγγει· Διὸς γὰρ δυσπαράλητοι φρένες·
 35 ἄπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῆ.

ΚΡΑΤΟΣ.

εἶεν; τί μέλλεις καὶ κατοικιτίζει μάτην;
 τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
 ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

τὸ ξυγγενές τοι δεινὸν ἢ θ' ὀμίλια.

ΚΡΑΤΟΣ.

40 ξύμφημ', ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
 οἶόν τε πᾶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

αἰέ γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.

V. 31. ἀνθ' ὧν M. 1. 2. v. 32. κάμπτων Ven. 2. v. 33.
 δ' omitt. Ox. ἀνωφελεῖς Ven. 2. v. 34. φθέγγει Ald. φθέγγει
 Rob. Turn. Vict. Wellauer. γὰρ omitt. Reg. D. δὲ ex Faehs.
 Reg. E. v. 35. τραχὺς Reg. O. αὖ M. 1. νέου Ald. νέος Reg.
 E. qui ex Faehs. tamen νέον exhibet, Garb. et cod. ap.
 Stephan. νέως Ms. marg. ap. Morell. κρατεῖ edid. Schuetz.
 v. 36. κατοικιτίζει Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. κατοικι-
 ζεις Lips 2. v. 38. θνητοῖς Reg. N. προὔδωκε Reg. C.
 D. Med. Guelph. v. 39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Vict. Wel-
 lauer. ξυγγενές Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. τοι omitt. Ox.
 Ar. συγγενές τι Reg. L. συγγενές τε Reg. O. v. 40. σύμφημ'
 Vienn. A. B. C. Turn. Wellauer. σύμφη μ' Rob. σύμφημ'
 Ald. v. 41. οἶόν τε; πᾶς οὐ Vienn. A. B. C. οἶόν τε; πᾶς;
 codd. ap. Stephan. v. 42. αἰέ τε Vienn. A. Ald. Turn. Vict.

ΚΡΑΤΟΣ

ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηγείσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελούντα μὴ πόνει μάτην.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειροναξία.

45

ΚΡΑΤΟΣ.

τί νῦν στρυγεῖς; πόνων γὰρ ὡς ἀπλοῶ λόγῳ
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ἔμπας τίς αὐτήν ἄλλος ὠφελεν λαχεῖν.

ΚΡΑΤΟΣ.

ἄπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.
ἐλευθερος γὰρ οὗτις ἐστὶ πλὴν Διός.

50

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ἔγνωκα τοῖσδε κούδεν ἀντειπεῖν ἔγω.

Vict. Cant. Wellauer. αἰεὶ τι Reg. C. E. H. Vienn. B. M. 1.
2. prob. Reisig. αἰεὶ τοι Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. αἰεὶ
τοι omisso, δὴ Reg. D. N. αἰεὶ τει Rob. αἰεὶ τοι cod. Victor.
αἰεὶ γε Vienn. C. Brunck. αἰεὶ γε Schnetz. Blomf. Dindorf.
θάραστος Rob. πλέος Guelph. v. 43. τῶνδε Med. sed eraso q
et inserto o. v. 44. πόνου Ald. v. 45. χειροναξία Guelph.
v. 48. ὠφειλε Reg. C. D. Ar. Ald. Turn. ὠφειλε Guelph.
Lips. 2. ὠφειλε λαχεῖν ἄλλος Rob. v. 49. ἄπαντ' Ald. obelo
not. Pors. ἄπαντ' ἐπράχθη conj. Stanl. ἄπαντα πρᾶχθη Pauw.
ἄπαντ' ἐπράχθη ἔν Heath. ἄπαντ' ἐπρώθη Abresch. ἄπαντ'
ἄπρακτ', ἦν πληθύωσι κοιρανοὶ Both. θεοῖς Reg. D. v. 50.
ἐστὶ omitt. Reg. C. v. 51. ἔγνωκα, τοῖσδε κούδεν vulg. obelo
not. Porson. ἔγνωκα καὶ τοῖσδ' οὐδὲν ex conj. edid. Blomf.

ΚΡΑΤΟΣ

οὔκοιιν ἐπέξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὥς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῆ πατήρ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρεσθαι πάρα.

ΚΡΑΤΟΣ

55 λαβῶν νιν ἀμφὶ χερσῶν ἐγκρατεῖ σθίνει
ῥαιστῆρι θείνε, πασσάλευε πρὸς πέτρας.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

περαίνεται δὴ κοῦ ματᾶ τοῦργον τόδε.

ΚΡΑΤΟΣ

ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῆ χάλα.
δεινὸς γὰρ εὐρεῖν κᾶξ ἀμηγάνων πόρους.

τοῖςδ' ἔτ' οὐδὲν Reisig. Comm. crit. de Soph. O. C. κούδεν
τοῖςδ' ἔτ' conj. Wellauer. ἔγνωκα τοῖςδε· κούδεν Both. ἔγνωκα
τοῖςδε κούδεν Dindorf. ἀντιποῖν' ἔχω Ald. v. 52. οὔκοῦν Ar.
ἐπέξει Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. τῷδε δεσμὰ ex Faehs.
Reg. E. Vienn. A. B. M. 1. 2. τῷ τὰ δεσμὰ Reg. C. περιβάλ-
λειν M. 2. v. 53. ἐλινύοντα Reg. A. B. E. Guelph. Brunck.
Schuetz. Blomf. Dindorf. ἐλινύοντα vulg. προσδερχθῆ Reg. E.
Interrogationis signum posuit primus Stephan. v. 54. ψάλια
Reg. C. E. N. s. Victorii Vienn. A. B. C. M. 1. 2. Ald. Rob.
Vict. ψάλια Guelph. Ar. Turn. Garbit. ψέλλια Colb. 2. δέ-
χεσθαι Ald. v. 55. λαβῶνιν Reg. C. λαβῶν νῦν Reg. D. χερσὶ
ex Faehs. Reg. E. βαλῶν νιν conj. Stanl. λαβῶν, νιν, ἀμφὶ
χερσῶν ἐγκρατεῖ σθίνει ῥαιστῆρι θείνων, πασσάλευε πρὸς πέ-
τρας Pauw. ἐγκρατεῖ, σθένου Wakef. v. 56. θείναι Reg. E.
ex Faehs. prob. Reisig. πασσάλευε πρὸς πέτρας Reg. N. πασ-
σάλευ' ἐξῆμενως cod. ap. Stephan. v. 57. μάτα Ald. ματᾶ
εὔργον Rob. v. 58. ἄρασσε μᾶλα Rob. μηδαμῆ Reg. D. v. 59.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

ἄραρεν ἦδε γ' ὠλέτη δυσκλύτως.

60

ΚΡΑΤΟΣ

καὶ τήνδε νῦν πόρκασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάδη σοφιστῆς ἄν Διὸς νοθέστερος.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

πλήν τοῦδ' ἄν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

ΚΡΑΤΟΣ

ἀδαμαντίνου νῦν σφιγρὸς ἀνθάδη γνάθου
στέρνων διαμπαξέ πασάλευ' ἐξήωμένως.

65

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερ στένω πόνων.

ΚΡΑΤΟΣ

σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπερ
στένευς; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

διὸς γὰρ Reg. E. ἀμηχάνου Reg. C. τρόπον Ar. M. 1. τρόπον
Guelph. πόρον vulgatum reliqui omnes et Synes. epist. 147.
p. 288 A. πόρου Marcellin. vid. Thucyd. p. 2. Schol. ad Ari-
stoph. Eq. v. 756. Dionys. Hal. Ant. R. VII, 36. Glasg. Schuetz.
Blomf. Wellauer. Dind. v. 60. ἄραρεν Joann. Diacon. in He-
siod. Scat. p. 211. δυσκλύτως Schol. Barocc. ad Soph. E. 147.
v. 62. μάθοι Guelph. σφρησιτῆς Reg. E. νοθέστερος Διὸς Rob.
v. 63. πλήν τοῦ τ' Rob. v. 64. ἀνθάδη Reg. D. ἀνθάδη
γνάθου Στέρνων Garb. v. 66. ὑπερ στένω divisiim Schuetz.
Dind. ὑπερστένω vulg. v. 67. σὺ δ' οὖν Vienn. B. C. Colb.
1. 2. Rob. codd. ap. Stephan. Reg. E. ex Faeha. κατ' ὀκνεῖς
Ald. ὑπερ — στένευς Vienn. A. B. Ald. Turn. Vict. Cant. divi-
sim Reg. D. Rob. Pors. ad Eurip. Hecub. 725. et recentt. om-
nes. ὑπερ στέρνων Reg. E. v. 68. Post στένευς ponant punctum

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

δοῶς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν;

ΚΡΑΤΟΣ.

70 δοῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίαν.

ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστήρας βάλε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

δοᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ΚΡΑΤΟΣ.

ἢ μὴν κελύσω κάπιθωῶξω γε πρὸς.

χώρει κάτω, σέλη δὲ κίρκωσον βίαι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

75 καὶ δὴ πέπρακται τοῦργον οὐ μακροῦ πόνοφ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ἐφόωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας.

ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.

Ald. Rob. comma Turn. signum interrogationis Steph. e centt. σκόπει post ποτέ add. Guelph. Lips. 2. v. 69. Int gationis notam in fine versus exhib. Reg. E. ex Faehs. et ap. Stephan. v. 71. βάλλε Rob. v. 72. τὰδ' s. Victorii. Reg. E. ἐγκέλευ' ἔτι Vienn. C. sed in marg. γρ. ἄγαν. ἢ ἢ μὲν Schol. B. κάπιθωῶξω Reg. E. δὲ πρὸς Reg. N. Col Guelph. σε πρὸς Reg. F. K. Rob. γέ σε πρὸς Ven. 2. omitt. Lips. 2. v. 74. κάτω δὲ σέλη Rob. κίρκωσον V. A. B. Reg. A. B. C. D. E. F. N. Ph. Colb. 2. Ar. Ga M. 1. 2. Lips. 2. Rob. Schol. B. v. 75. ἐν μακροῦ Rej χρόνοφ pro πόνοφ Reg. E. F. G. Rob. cod. ap. Steph. pro Battler. Blomf. v. 76. πέδας Lips. 2. Rob. v. 77. οὐπιτι τις Ald. οὐπιτιμητής Reg. E.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ὄμοια μορφῇ γλωσσά σου γηρύεται.

ΚΡΑΤΟΣ.

σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν ἀνθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ' πίπλησέ μοι.

80

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

στείχωμεν, ὡς κάλοισιν ἀμφίβληστο' ἔχει.

ΚΡΑΤΟΣ.

ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἰοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθεά
καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως,
ὄτω τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.

85

V. 78. ὄμοια Reg. E. ὃ μοι ἀμορφῇ γ. σ. γηρύεται Ald. γαρύεται Reg. L. Ven. 1. Guelph. γυρίεται Reg. F. v. 79. 80. μαλθακίζου, ἀνθαδίαν et θρασύτητα Bumath. de Ism. Amor. p. 225. θρασύτητα Vienn. A. C. Lips. 2. M. 1. 2. Reg. O. et Ms. marg. ap. Morell. βαρύτητα Guelph. 'πίπλησε Colb. 2. subscripto μ et σ, ut videatur esse 'πιμπλησσε. μὴ ἐπίπλησσε Reg. D. μὴ πίπλησε Reg. E. v. 81. κάλοισιν Reg. E. v. 83. προτίθει Reg. C. post σοι plene interp. Ar. v. 84. ἀπαλλάξαι Vienn. B. Reg. G. Ph. et ex Faehs. Reg. E. v. 85. ψευδο- μύμως — δαιμόνας Reg. E. δαίμονες Ald. v. 86. ἔδει Reg. E. δεῖν Guelph. προμηθέας conj. Elmsl. Edinb. Rev. 1810. XXXIII. p. 228. et Eurip. Bacch. 508. v. 87. πρόπῳ Rob. ἐκ- κυλισθήσης Reg. D. ἐκυλισθήση Reg. E. ἐκκυλισθήση Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. τύχης vulg. τέχνης Vienn. A. B. C. Colb. 1. Reg. C. D. F. H. K. L. N. Ar. Lips. 2. M. 2. Ven. 1.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὦ διὸς ἀλθῆρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
 ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
 90 ἀνήριθμον γέλασμα, παμμητόρ τε γῆ,
 καὶ τὸν πανόπτῃν κύκλον ἡλίου καλῶ·
 ἴδεσθέ μ' οἶα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
 δέροθ' ἠδ' οἶαισιν αἰκλίσιν
 διακναίόμενος τὸν μυριετῆ
 95 χρόνον ἀδλεύσω.
 τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων
 ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ.
 αἰαῖ, τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῆ ποτε μόχθων

2. Guelph. codd. ap. Stephan. Ald. Turn. defend. Wunderl. obs. critt. in Aeschyl. p. 112. recep. Blomf. Wellauer. v. 88. διὸς Vienn. A. B. C. Ald. Rob. Turn. Regg. E. O. καταχύπτεροι Reg. E. v. 89. ποταμόν Reg. C. ποντίων κυμάτων omisso τε Guelph. ῥευμάτων Reg. O. v. 90. ἀνήριθμον Reg. C. γέλασμα-suprascripto κίνημα Guelph. γ' ἔλασμα conj. Pauw. κάχλασμα Toup. ad Hesych. p. 557. recep. Schuetz. ἀγέλασμα conj. Tyrwhitt. improb. Elmslej. τε omitt. Reg. N. v. 91. πάροπτον conj. Stanlej. ἡλίου κύκλον Guelph. Gud. v. 92. ἴδωμ' οἶα Reg. C. θεός omitt. Reg. D. v. 93. αἰκλίσιν vulg. αἰκλίσιν emend. Brunck. et recentt. οἶαισιν ἐν αἰκλίσιν edid. Both. ἀνίσιν Guelph. Lips. 2. Rob. Reg. E. ex Faehs. Gud. v. 94. διακναίόμενος Reg. E. v. 95. ἀδλεύσω Reg. C. D. E. L. Ven. 2. Vienn. A. C. Ar. Guelph. M. 1. 2. Rob. v. 97. δεσμὸν conjec. Matth. Observ. critt. c. 1. ἀεικεῖν Ar. ἀεικῆ Ald. v. 98. αἰ αἰ vulg. φεῦ φεῦ Vienn. B. Ar. Med. Colb. 1. M. 2. Reg. E. G. cod. ap. Stephan. idem cum varia lectione αἰ αἰ Reg. O. Glasg. Blomf. Dindorf. et superscriptam vulgatae legitur in Vienn. C. ἐπερχόμενοι Reg. E. v. 99. Post στενάχω vulgo

χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι. 100
 καίτοι τί φημί; πάντα προὔξειπισταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταλίον
 πῆμ' οὐδέν ἤξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
 αἶσαν φέρειν ὡς ῥάστα, γινώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος. 105
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἔστι. θνητοῖς γὰρ γέρας
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέξευγμαί τάλας·
 ναφθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρός
 παγγὴν κλοπαλαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης 110
 πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.

plene interpungunt; comma posuit Dindorf. ποῖ Colb. 1. 2.
 M. 2. Ven. 2. Ar. Reg. L. Ox. Guelph. Rob. πει Ald. v. 100.
 τέρμα Colb. 1. 2. Ar. Vienn. A. B. Ox. Regg. G. L. M. 2.
 Guelph. Lips. 2. Ven. 1. Reg. E. ex Faehs. Ald. Rob. cod.
 Stephan. ἐπιτεῖλαι Ald. ἔτι τεῖλαι Colb. 2. χρὴ τέρμα τοιῶνδ'
 ἐπιτεῖλαι conj. Elmsl. Edinburgh. Rev. 1818. XXXIII. p. 229.
 v. 101. καί τι τί Reg. C. v. 102. τορῶς Vienn. B. Ph. Reg.
 G. μέλλοντα Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. οὐδ' ἔμοι Brunck.
 Schuetz. οὐδέν μοι Colb. 2. v. 103. πεπρωμένην Reg. E.
 v. 104. ῥάστα Ald. Rob. γινώσκονθ' Ald. Rob. γινώσκοντ' Turn.
 αἶσαν φέρειν, ὡς ῥάστα γινώσκονθ', ὅτι interp. Rob. v. 105.
 ἀδήριτον Reg. D. v. 107. οἶόντ' ἔμοι Brunck. γέρας Reg. G.
 M. 2. v. 108. ὑπέξευγμαί vulg. ἐπέξευγμαί Regg. A. B. C. G.
 Colb. 2. Lips. 2. Ven. 1. ἐνέξευγμαί Med. Guelph. Regg. D. N.
 codd. ap. Stephan. prob. Blomf. recep. Dind. v. 109. θηρᾶσαι
 conj. Canter. v. 110. παγγὴν Reg. E. ex Faehs. Lips. 2
 suprascr. ἦ. v. 111. πᾶσι Reg. E. ex Faehs. Reg. F. Ald. Rob.
 et codd. ap. Stephanum. βροτοῖσι Ven. 2. Ox. πέφηνε Ald.
 Rob. Turn. Vict. et Reg. E. ex Faehs. πέφηνε Ar. Ox. M. 1.
 2. Med. Lips. 2. Guelph. Regg. A. B. C. F. G. H. K. N.
 Colb. 2. Brunck. et recentt. omnes.

τοιᾶσδε ποινας ἀπλακκημάτων τινω,
 ὑπαιθροῖς δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ᾦν.
 ᾶ ᾶ, ἔα ἔα.

- 115 τίς ἀχῶ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
 θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμμένη,
 ἔκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
 πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
 ὀρᾶτε δεσμάτην με δύσποτμον θεόν,
 120 τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἑλδόνδ' ὀπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν,
 διὰ τὴν Μαν φιλότητα βροτῶν.

V. 112. *τοιᾶσδε* Reg. E. ex Faehs. *τοιῶνδε* exhibent quatuor Vienn. et sic conj. Stanlej. quem sequuti sunt Brünck. Schuetz. *τοιᾶσδε* Blomf. Wunderlich. p. 112. Herm. ad Soph. Aj. 448. Wellauer. Dindorf. *ἀπλακκημάτων* ed. Glasg. et recentt. omnes praeter Wellauer. et Dindorf. v. 113. *ὑπέθροῖς* Reg. C. *πασσαλευμένος* Vienn. B. D. Med. Ar. Regg. E. K. N. Ald. *πασσαλευόμενος* M. 2. *πεπασσαλευμένος* Rob. *πασσαλευσμένος* Reg. F. *πασσαλευτὸς* omissio ᾦν Vienn. A. C. Ox. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Reg. G. Lips. 2. Ven. 1. *πασσαλευτὸς ᾦν* Turn. Vict. et omnes recentt. v. 115. *προσέπτατο* Reg. O. *προσέπτα* τ' ἀφεγγής Colb. 1. *προσέπτι* ἀφεγγής Reg. G. ἀφεγγὺς Reg. E. v. 116. *θεόσυτος* Vienn. quatuor Reg. G. L. M. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. *θεόσυτος* conj. Barth. Advers. VII, 11. et recentt. omnes. *κεκραμμένη* Ar. Ald. Rob. v. 117. *ἴκοιτο* Reg. L. *τις* post *τερμόνιον* addendum putaverunt Pauw. Brünck. Schuetz. improb. Wunderlich. p. 113. v. 119. *θεῶν* Reg. C. Colb. 1. *suprascriptum* in Lips. 2. v. 120. *θεοῖσι* Ald. Rob. v. 121. *ἀπεχθείας* Reg. E. v. 122. *εἰσοιχνεῦσι* Vienn. C. Ar. Reg. D. Lips. 2. M. 2. Colb. 1. 2. Rob. *εἰσοιχνεῦσι* ceteri codices, unde editores recentiores *εἰσοιχνεῦσιν* scripserunt. *εἰσοιχνεῦσιν* edid. Blomf. v. 123. *φιλότητα τῶν βροτῶν* Vienn.

φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὐ' κινάδισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθῆρ δ' ἑλαφραῖς
πετρύγων ῥιπαῖς ὑποσυρῖζει.
πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον.

125

ΧΟΡΟΣ
ΠΑΡΟΔΟΣ.

στροφὴ α'.

μηδὲν φοβηθῆς· φίλια γὰρ ἦδε τάξεις πετρύγων θοαῖς
· ἀμίλλαις προσέβα

τόνδε πάγον, πατρῷας
μόγισ παρειποῦσα φρένας.

130

κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὔραι·
κτύπου γὰρ ἀχῶ χάλυβος

διῆξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶ-
πιν αἰδῶ·

σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχω πετρῶτῶ.

135

A. Regg. E. F. Ar. Ox. Colb. 2. Ven. 1. Ald. Rob. et idem omisso βροτῶν exhib. Lips. 2. v. 124. αἶ αἶ Vienn. B. D. Reg. G. ἄν pro αὐ' Ph. Colb. 1. κινάδισμα Ald. κινάτισμα M. 2. v. 126. ῥιπαῖς Reg. D. ὑπαῖς Reg. E. Interrogationis notam demum post ὑποσυρῖζει ponendam putat Wuuderlich. p. 114. v. 128. θοαῖς Ald. v. 130. μόγισ omitt. Reg. L. μόλις Rob. et Guelph. Lips. 2. in utroque superscripto γ. v. 131. δ' ἔπεμψαν Colb. 1. δ' ἐμ' Brunck. v. 132. κτύπον Ald. διῆξ' Reg. E. Vienn. B. D. διῆκεν M. 1. διῆξ' ἀντέων Reg. G. ἄντρων omitt. Turn. v. 134. ἀν μυχόν Reg. C. ἄντρων μῦχον Reg. D. μυχόν ejecerunt Brunck. et Schuetz. ἐν δ' ἔπληξε Reg. O. τήν Reg. D. et E. ex Faehs. θεμερῶπιν vulg. θεμερῶπιν conj. Bentl. epist. ad Mill. p. 76. confirm. Vict. et receper. recentiores omnes. θεμερῶπιν Turn. θερμῶπιν Colb. 1. θερμερωπὴν Reg. K. θερμερῶπιν Reg. E. ex

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

αἰαῖ, αἰαῖ,
 τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
 τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἰλισσομένου
 χθόν' ἀκοιμήτῳ φεύματι παῖδες
 140 πατρὸς Ὠκεανοῦ· δέρχθητ', ἐσίδεσθ'
 οἷω δεσμῶ προσπορπατὸς
 τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
 φρουρᾶν ἄζηλον ὀχῆσω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. α'.

λεύσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἔμοισιν ὄσοις ὀμίχλα
 προσῆξε πλήρης δακρύων,
 145 σὸν δέμας εἰσιδούσα

Faehs. Vienn. quatuor Ald. Rob. et cod. ap. Turn. v. 135. ἀπέδιλλος Ald. ἀπέδηλος Colb. 2. v. 136. αἰ bis Vienn. A. B. C. D. Regg. A. G. Ven. 2. Colb. 1. 2. M. 2. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Wellauer. ter Vict. Stanl. sexies M. 1. quater Reg. B. Heath. Brunck. et recentt. fere omnes. v. 137. πολυτέκνου Ald. v. 138. εἰλισσομένου Reg. E. τ' εἰλισσομένου Ald. Rob. v. 140. δέρχθητ' ἐσίδεσθ' οἷω Turn. Brunck. et recentt. fere omnes. δέρχθητέ μ', ἴδεσθ' οἷω conj. Blomf. ἐσίδεσθ' ἔμ', οἷω δεσμῶ exhibitent omnes fere libri, quos sequutus est Wellauer. ἐσίδεσθέ μ' Vienn. quatuor. Reg. C. E. K. Ven. 1. 2. M. 1. Ald. Rob. εἰσίδεσθέ μ' Med. Reg. G. et E. ex Faehs. ἐσίδεσθέ με Colb. 2. M. 2. Ar. Ox. ἐσίδεσθέ μου Guelph. Lips. 2. v. 141. προσπαρτὸς Ox. Reg. E. προσπατὸς Guelph. πρὸς πατρὸς Med. v. 142. σκοπέλων Lips. 2. ἄκροις Ald. v. 144. λεύσω Reg. E. Vienn. D. Ald. v. 145. ὀμίχλη vulg. ὀμίχλα Ar. Ven. 2. recep. Blomf. Dindorf. προσῆξε omissio ε subscripto Ald. Rob. Turn. δακρύων πλήρης Vienn. A. δακρύων πλήρης Vienn. C.

πέτραις προσαναυόμενον
 ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
 νέοι γὰρ οἰακονόμοι
 κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχομοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀθέ-
 τως κρατύνει. 150
 τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν αἴστοϊ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν τ' Ἄϊδου
 τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
 Τάρταρον ἦκεν,
 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρώας πελάσας, 155

V. 146. *δακρύων σὸν δέμας bis positum* Ald. *εἰσιδεῦσι* Reg. D. *εἰσιδοῦσι e codd. laudat Schol. et sic Vienn. B. D. εἰσιδοῦσιν* Vienn. C. Reg. E. *εἰσιδοῦσι* *suprascripto η* Colb. 2. M. 1. *εἰσιδοῦσα* Med. *εἰσιδοῦσα* Turn. et *suprascripto η* Reg. N. *recep. Blomf. Dindorf. εἰσιδοῦση* vulg. v. 147. *πέτρα ex* Reg. A. *recep. Brunck. Schuetz. et idem exhibent Regg. O. D. K. Ven. 1. 2. M. 1. 2. Vienn. B. D. πέτρα* Reg. D. *in* *marginē πέτρα* Colb. 2. Ar. *πέτρας* Ph. *προσαναυόμενον* Reg. E. v. 148. *ταῖσδ' V. ct. et omnes fere recentt. ταῖς* Regg. C. D. E. L. M. 1. Ven. 2. Colb. 1. 2. Ar. Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. Wunderlich. p. 115. Wellauer., qui tamen id postea cum Reisigio improbavit. *ἀδαμαντοδέτοις* M. 1. Reg. D. et ex Faehs. Reg. E. Ald. Rob. *καμαντοδέτοις* Ven. 2. Guelph. Lips. 2. v. 149. *οἰακονόμοι κρατοῦσ'* Ald. v. 150. *νεοχομοῖς* Reg. D. *δὴ* omitt. Turn. Ox. Brunck. Schuetz. *ἀθέσμως* vulg. *ἀθέτως* emend. Benti. *epist. ad Mill. p. 66. et recentt. omnes. νεο-* *χομοῖς δὲ νόμοις* Ox. *νεοχομοῖς δὴ νόμοις* Lips. 2. v. 151. *πρὶν γὰρ* Guelph. *λώρια* Reg. E. v. 152. *γῆν ἐρθεῖν* Reg. E. *ἐρθεῖν* Guelph. *νέρθεν δ' αἴδου* Turn. *νέρθεν δ' Αἴδου* edid. Blomf. v. 153. *νεκροδέγμονος* Ald. *νεκροδέμονος* Reg. E. v. 154. *ἦκε* Guelph. Lips. 2. Ald. Rob. Turn. v. 155. *ἀγρώας*

ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος
 τοῖσδ' ἐπεγήθει.
 νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
 ἐχθροῖς ἐπιχαρτα πέπονθα.

ΧΟΡΟΣ

στροφὴ β'.

τις ὦδε τλησικάρδιος
 160 θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
 τις οὐ ξυνασχαλᾶ κακοῖς
 τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως αἰεὶ
 τιθέμενος ἄγραμπτον νόον,

vulg. Obelo not. Glasg. ἀγροῖς Med. Regg. G. N. codd. ap. Steph. et suprascripto ω Colb. 1. recep. Blomf. Dind. improbat Reisig. Soph. O. C. comment. p. 341. qui δεσμοῖς ἀλύτως ἀγροῖς conjecit. μήποτε θεὸς Colb. 2. Lips. 2. Ven. 1. 2. Ox. codd. ap. Stephan, Regg. C. E. G. H. K. M. 1. Guelph. Ald. Rob. Wellauer. μηδεὶς ἄλλος conj. Elmslej. in Edinb. Rev. 1810. Nr. XXXIII. p. 229. μήτε τις ἄλλος ejicere vult Reisig. v. 156. ἐπιγεγήθη Vienn. A. C. Rob. ἐπιγεγήθει codd. ap. Steph. Reg. L. ἐπεγεγήθει Regg. D. E. Ven. 2. ἐπιγήθη Guelph. Ph. ἐγεγήθει Elmsl. Blomf. v. 157. κίνυγμ' codd. ap. Stephan. et Turn. qui e cod. κίνυγμ' commemorat; κίνυγμα Regg. C. E. N. κίνυγμα τάλας conj. Elmsl. Edinburgh. Rev. 1810. XXXIII, p. 229. quia quatuor codd. Vauvillerii κίνυγμα ὁ τάλας habeant. V. 158. ἐχθροῖσιν Rob. ἐπιχαρτα Regg. D. L. O. Colb. 1. Lips. 2. Ven. 1. 2. Ox. Ald. Rob. ἐπιχαρματα Regg. E. K. ἐπιχαρτα Turn. Vict. et recentt. omnes. v. 161. ξυνασχαλεῖ Lips. 1. ξυνασκαλᾶ Ald. Rob. συνασχαλᾶ Blomf. v. 162. τοῖσι Lips. 1. δίχα γ' ἐνός cum glossa ἤγουν Διός Reg. O. N. Colb. 1. prob. Faehs. ἐπικότος Colb. 1. ὁ δ' ἐπὶ κότον exhibit cum glossa γρ. ὁδ' αἰεὶ ἐπικότως et suprascript. ἐπὶ κότον Reg. O. αἰεὶ ἐπικότως Reg. C. ἐλοτος Reg. N. M. 2. αἰεὶ etiam Ar. M. 1. ἐπὶ κότος Both. v. 163. θέμενος ἄγραμπτον νόον vulg. 34-

δάμναται οὐρανίαν

γένυναν· οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἡ κορέση κέαρ, ἢ παλάμη τι 165
τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκισμένον,
χρεῖαν ἔξει μακάρων πρῦτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ' ὑφ' ὄτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλάται.
καί μ' οὔτι μελιγλαίσσοις πειθοῦς
ἐπαιδαῖσιν
θέλξει, στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς

170

μενος ἄγναμpton τὸν νόον conj. Arnald. θέμενος τὸν ἄγναμ-
πτον νόον Morell. θέμενος μάλ' ἄγναμpton νόον Buttler. τι-
θέμενος ἄγ. v. emend. Pauw. Herman. Schuetz. Elmsl. Reisig,
Dindorf. ἄγναπτον Reg. N. M. 1. Ag. ἄγναπτον Reg. E. ἄκαμ-
πτον Reg. O. v. 164. δάμνεται Regg. D. E. Colb. 2. οὐρανίαν
Lips. 1. 2. Guelph. v. 165. λήξει Lips. 1. κορέση τὸ κέαρ Vienn.
A. Lips. 1. Guelph. παλάμη Vienn. A. C. Rob. Wellauer.
v. 166. τὴν — ἀρχὴν Colb. 2. M. 2. Ald. Rob. Wellauer. ἔλοι
Vienn. B. C. Reg. E. ἀρχάν τις Reg. D. v. 167. ἀπ' ἐμοῦ
Med. v. 168. γυιοπέδαις γ' M. 2. γυιοπέδοις Lips. 1. γυιο-
παῖδαις Reg. C. γυιοπέδαις Reg. E. v. 170. τὸν νέον Reg. E.
βούλευμά μ' Reg. O. ἐφ' ὄτου Reg. L. v. 171. σκῆπτρόν τε
τιμάς τ' Lips. 1. τιμάς Rob. v. 172. καί οὔτι Reg. E. καίτοι
μ' οὐ Vienn. A. Turn. Vict. et reliquae edd. usque ad Glasg.
καί τοι μ' οὔτι Vienn. C. Ald. καί μ' οὔτοι Med. Colb. 1.
Reg. L. codd. ap. Stephan. Rob. καί μ' οὔτι Ox. Vienn. B. D.
M. 1. 2. Ph. Colb. 2. Ven. 1. 2. Lips. 2. Reg. O. ed. Glasg.
Schuetz. Wellauer. Dindorf. καί μ' οὔτε conj. Porson. recep.
Blomf. et Herm. El. metr. p. 374. μελιγλαίσσης Reg. G. Lips.
1. 2. v. 173. ἐπ' αἰδαῖσι Ald. Lips. 2. ἐπαιδαῖσι Reg. E.

175 πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηγνύσω,
 πρην ἄν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ,
 πονιάς τε τίνειν
 τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟΡΟΣ

ἀντιστρ. β'.

σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
 δύσαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς.
 180 ἄρα γὰρ δ' ἔλευθεροστομεῖς.
 ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος·
 δέδια γὰρ ἄμφι σαῖς τύχαις,
 πᾶ ποτε τῶνδε πόνων
 χρῆ σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. ἀκλήγητα γὰρ ἦθθα καὶ κέαω
 185 ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου καῖς.

ex Faehs. Turn. Vict. ἐπαιδοαῖς Rob. στερῆάς τ' Vienn. C. στερῆάς Reg. C. στεράς Reg. D. v. 176. πονιάς τε μοὶ τί-
 νειν Vienn. B. D. M. 1. Ven. 1. 2. Ar. Ald. Rob. Vict. τ' ἐμοὶ
 τίνειν Vienn. A. C. M. 2. Lips. 1. 2. Guelph. τίνῃ Reg. E.
 v. 177. αἰτίας Rob. αἰκίας καὶ μασίξεως Colb. 1. μασίξεως
 Reg. N. v. 179. ὑποχαλᾷς Vienn. A. Lips. 1. v. 181. ἠρέ-
 θισε vulg. ἐρέθισε Turn. Elmslej. Blomf. Dindorf. v. 182. δέ-
 δοια Reg. C. δέδια δ' ἄμφι conj. Porson. rec. Blomf. δέδιά
 γ' ἄμφι Both. δέδι' ἄρ' ἄμφι conj. Wellauer. σὰς τύχας
 Ven. 1. Ox. et suprascr. Regg. A. B. v. 183. ὄπη Colb. 2.
 Ven. 1. 2. Ox. Ar. Ald. ὄποι Vienn. A. B. D. Regg. G. L. et
 ex Faehs. H. Rob. ὄπα Vienn. C. Colb. 1. M. 1. 2. Regg. C.
 H. Lips. 1. 2. Guelph. χρῆ σε τῶνδε πόνων Vienn. B. D.
 Lips. 1. 2. Guelph. τῶν πόνων χρῆ σε Vienn. A. v. 184. τέρμ'
 ἀκέλσαντ' Ald. κέλσαντα Ven. 2. ἐσιδεῖν Reg. E. ἐπιδεῖν Reg.
 ap. Spanh. et Reg. L. εἰσιδεῖν Colb. 2. Lips. 2. v. 185. οὐ
 παράμυθον Vienn. A. Ox. Med. Regg. C. L. Ven. 1. Lips. 1.
 Guelph. Turn. ὁ Κρόνου Vienn. A. κρόνου Reg. C.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
 τὸ δίκαιον ἔχων Ζεὺς· ἀλλ' ἔμπας
 μαλακογνώμων
 ἔσται ποθ', ὅταν ταύτη φαισθῇ·
 τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὄργην
 εἰς ἀρθμὸν ἔμοι καὶ φιλόττητα
 σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἤξει.

190

ΧΟΡΟΣ.

πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
 ποίω λαβῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
 οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται·
 δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

195

V. 186. ὡς θρασὺς Colb. 1. θρασὺς τε καὶ Ven. 1. 2. Reg. E. ex Fuehs. Ald. θραχὺς τε καὶ Lips. 2. Rob. θραχὺς καὶ Colb. 2. Reg. K. Ph. τραχὺς τε καὶ Vict. Cant. v. 187. Post ἔμπας in omnibus libris legitur οἶω, quod ejecerunt Brunck. et recentiores omnes; excidisse autem unum anapaestum et οἶω ad seq. versum pertinere putat Wellauer. v. 189. τόθ' Vienn. B. Reg. G. ὄτ' ἂν Rob. ταυτὶ Reg. K. φαισθῇ Reg. G. φεγγθῇ Vienn. B. D. φεχθῇ Vienn. A. C. (ubi in margine φαισθῇ legitur) et Ph. Ar. Regg. K. F. et pro varia lectione et cum glossa ἤγουν διαν προχθῶσι τὰ πράγματα οὕτως ὡς λέγω Regg. A. B. φαχθῇ Reg. N. v. 190. στορέσει Reg. C. στορέσας τ' Rob. v. 191. ἀριθμὸν M. 1. 2. Lips. 1. 2. Regg. C. D. E. F. N. Guelph. Ald. Rob. et cum varia lect. ἀρθμὸν Reg. O. v. 192. τόθ' ἤξει conj. Porson. Advers. p. 132. ed. Lips. v. 195. αἰκίζεται Reg. E. v. 196. βλάπτει Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
 ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
 ἐπεὶ τάριστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου
 200 στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ἄροθύνετο,
 οἱ μὲν θέλοντες ἐμβαλεῖν ἔδρας Κρόνου,
 ὡς Ζεὺς ἀνάσσει δῆθεν, οἱ δὲ τοῦμπαλιν
 σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
 ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῶστα βουλευῶν πιθεῖν
 205 Τιταῖνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
 οὐκ ἠδυνήθην· αἰμύλας δὲ μηχανὰς
 ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν
 ᾤοντ' ἄμοχθι πρὸς βίαν τε δεσπόσειν·
 ἔμοι δὲ μήτηρ οὐκ ἔπαξ μόνον Θέμις

V. 197. ἄλγεια Reg. E. ἐσι Regg. C. E. Ven. 1. 2. Ald. Turn. v. 198. ἄλγος τὸ σιγᾶν var. lect. in Reg. O. πανταχοῦ Ph. δύσποτμος Reg. F. K. v. 201. ἔδρας Colb. 2. Ar. Lips. 2. Regg. A. B. Vienn. A. B. C. D. Guelph. Ald. Brunck. Schuetz. Wellauer. v. 202. ἀνάσσει Reg. D. E. F. Ven. 2. M. 1. 2. Ar. Lips. 2. Vienn. A. B. C. D. Ald. Wellauer. τ' οὐπαλιν Reg. E. v. 203. ἄρξειε Regg. C. D. E. Lips. 2. Ven. 2. Guelph. Ald. Turn. v. 204. ἐντεῦθεν Vienn. C. Regg. C. H. Lips. 2. ἐντεῦθ' Vienn. D. Reg. E. cum varia lect. ἐνταῦθ' Reg. O. τᾶριστα Regg. C. H. Colb. 1. Guelph. cum var. lect. τὰ λῶστα Reg. O. ἄριστα Reg. C. πιθεῖν Regg. D. N. v. 205. γῆς pro Χθονὸς Ar. v. 206. αἰμύλους varia lectio in Regg. A. B. K. Colb. 2. δέ μου μηχ. Rob. v. 207. καρτεροῖς Reg. D. v. 208. ἀμοχθεὶ vulg. ἀμοχθι Med. Spanhem. e cod. Reg. Blomf. Dind. v. 209. ἐμῇ Reg. C. M. 2. Colb. 1. 2. Ph. Excidiisse post hunc versum unum, quo narretur Themis vaticinandi facultatem a Terra accepisse, putat Reisig.

καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία, 210
 τὸ μέλλον ἢ κραινιοτο προὔθεσπικει,
 ὡς οὐ κατ' ἰσχὴν οὐδὲ πρὸς τὸ κριτερόν
 κρείη, δόλω δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
 τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγουισιν ἐξηγουμένου
 οὐκ ἤξιωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν. 215
 κράτιστα δὴ μοι τῶν παρεστώτων τότε
 ἐφαίνεται εἶναι προσλαβόντα μητέρα
 ἐκόνθ' ἐκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
 ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβραθῆς

V. 210. ἀλλὰ καὶ γαῖα Ald. Ven. 1. Spurium hunc ver-
 sum judicat Schuetz. v. 211. προὔθεσπικει Reg. D. v. 213.
 χρῆ ἢ Vienn. A. B. C. D. M. 2. Regg. A. B. G. N. O. Ven. 1.
 2. Ald. Turn. Vict. δὲ omitt. Vienn. A. B. C. D. M. 2. Regg.
 A. C. D. G. Ven. 1. 2. Ald. Turn. Vict. δόλω τε Regg. B. E.
 N. O. χρῆν ἢ δόλου τοὺς M. 1. χρῆ δόλω τε τοὺς Reg. H.
 Guelph. Lips. 2. κρεί' ἢ, δόλω δὲ cod. ap. Steph. κρεί' ἢ
 Rob. Cant. κρείη conj. Dawes. Miscell. crit. p. 332. recep.
 Brunck. et recentt. omnea. τοὺς ὑπερέχοντας vulg. ὑπερέχον-
 τας Vienn. A. B. C. D. Ven. 1. 2. M. 2. Colb. 2. Regg. A. B.
 D. E. F. N. O. cod. ap. Stephan. Ald. Rob. Brunck. Schuetz.
 Wellauer. Dindorf. ὑπερέχοντας Colb. 1. Regg. G. L. τοὺς
 πελωρούς conj. Reisig. ὑπερσχόντας emend. Porson. recep.
 Blomf. v. 214. τοιαῦτα Turn. ἐμοὶ Reg. E. ἐξιουμένου Rob.
 v. 215. τοπᾶν conj. Reisig. Soph. O. C. p. CC. v. 216. κρά-
 τιστον Reg. D. Rob. et suprascr. in Lips. 2. δέ μοι Ven. 1. 2.
 Alf. δ' ἐμοὶ Reg. D. δέ με Vienn. B. D. Regg. G. et E. ex
 Fachs. δὴ με Vienn. A. (Reg. E.) v. 217. προσλαβόντι vulg.
 προσλαβόντα Colb. 1 M. 1. 2. Reg. N. et suprascr. in Reg. A.
 recep. Brunck. Pors. Schuetz. Blomf. Dindorf. v. 218. ἐκῶν
 φ' M. 1. et suprascript. τε. v. 219. ἐμαῖς Reg. C. ἐμαῖς τε
 Colb. 2. Reg. G. Ven. 1. 2. μελεμβραθῆς Vienn. A. B. C. D.
 Colb. 1. Lips. 1. Regg. E. F. Guelph. Rob. μελαμβραθῆς Reg.

- 220 κευθμῶν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
 αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἔξ ἑμοῦ
 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελιμένος
 κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἔξημείψατο.
 ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
- 225 νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιδέναι.
 ὃ δ' οὖν ἐρωτᾷτ', αἰτίαν καθ' ἣντινα
 αἰκίζεται με, τοῦτο δὴ σαφηνῶ.
 ὅπως τάχιστα τὸν πατρῶον ἐς θρόνον
 καθέξειτ', εὐθύς δαίμοσιν νέμει γέρα
- 230 ἄλλοισιν ἄλλα καὶ διεστοιχίζετο
 ἀρχὴν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
 οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' αἰστώσας γένος
 τὸ πᾶν ἔχρηξεν ἄλλο φριτῦσαι νέον.

K. et suprascr. in Regg. B. C. μελεμβαθὺς Regg. B. C. Turn. Vict. μελεμβαθὺς Ox. M. 2. Ald. μελεμβαθὺς Ar. Regg. A. D. L. Brunck. et recentt. omnes. v. 221. συμμάχοις Reg. D. v. 222. τύραννος Reg. N. v. 223. κακῆσι M. 1. — τιμαῖς Guelph. Mosq. 1. et var. lect. in Reg. O. ἀντημείψατο Ar. M. 2. recep. Blomf. Vulgatam defendit Reisig. ad Soph. O. C. p. XXXI. v. 224. ἔστι M. 1. v. 225. πεποιδέναι Turn. v. 226. ἐρωτᾷτέ μ' αἰτίαν Regg. H. K. M. 1. 2. Ven. 1. 2. Ald. ἐρωτᾷτ' ἔμ' αἰτίαν Vienn. A. C. Lips. 2. Reg. E. ex Faehs. Rob. v. 227. μοι cum var. lect. με Reg. E. v. 229. καθέξειτ' Regg. C. N. καθέξει Reg. E. αἰκίζεται Vienn. C. ἐκαθέξει scrips. Brunck. δαίμοσι Vienn. A. B. C. D. Regg. C. D. Ar. Ald. Rob. Turn. ἔνεστιν Morell. Heath. νέμειν Stanl. v. 231. παλαιπώρων Ald. Rob. Turn. v. 232. οὐδένα Reg. E. Ald. Rob. οὐδέν Turn. et var. lect. in Reg. O. v. 233. ἔχρηξεν Reg. E. φριτῦσαι M. 2. φριτῦσαι Guelph. Lips. 2. Colb. 2. Vienn. A. C. Ald. φριτεῦσαι Regg. C. D. E. F. (et var. lect. in) O. M. 1. Colb. 1. Vienn. B. D. Rob.

καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
 ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξερυσάμην βροτοῦς 235
 τοῦ μὴ διαδύχαισθέντας εἰς Ἄιδου μολεῖν.
 τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
 πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
 θνητοῦς δ' ἐν οἴκῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
 οὐκ ἤξειώθην αὐτὸς, ἀλλὰ νηλεῶς 240
 ᾧδ' ἐρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα.

ΧΟΡΟΣ.

σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος
 ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ

V. 234. τοισίδ' conj. Elmsl. rec. Blomf. ἀντέβαινε Reg. E. v. 235. ἐγὼ δὲ τόλμης Colb. 2. Turn. Vict. Cant. prob. Wunderlich. obss. critt. p. 26. improb. Schaefer. ad Dionys. de comp. p. 156. δὲ τόλμης Vienn. A. C. Ald. Rob. codd. ap. Steph. et Turn. Gud. Regg. A. B. C. N. δὲ τόλμην Reg. D. ἐγὼ δ' ὁ τόλμης Ar. M. 1. 2. Ven. 2. ἐγὼ δ' ὁ τόλμης Reg. E. et cum glossa ὁ τόλμηρός Vienn. B. D. ἐγὼ δὲ τόλμας suprascr. η Reg. H. ἐγὼ δὲ τόλμησ' Med. et conj. Steph. ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' ex Schol. emend. Valck. ad Eur. Phoen. 856. idemque exh. Reg. F. recep. Brunck. et recentt. omnes: — ἐξελυσάμην vulg. exhib. Ms. Reg. ap. Spanhem. Rob. Vict. et suprascr. in Reg. H. praefert Reisig. Soph. O. C. p. 377. Erfurd. Soph. Aj. 526. ed. maj. et Dindorf. ἐξερυσάμην Regg. A. B. E. F. G. H. K. Ven. 1. 2. Ox. Ald. Turn. Cant. Brunck. et reliqui. ἐξελυσάμην Ar. v. 236. τὸ μὴ Med. Ph. Reg. ap. Spanhem. Rob. Schuetz. Vulgatam tuetur Herm. observ. critt. p. 5. et ad Vig. p. 898. v. 237. τοι omitt. Rob. ταῖς suprascr. τοι Med. πημονῆσι Reg. D. v. 238. ἀλγειναῖσιν Rob. — οἰκτραῖσι Reg. D. Ald. Rob. Turn. v. 240. ἀλλ' ἀνηλεῶς vulg. ἀλλὰ νηλεῶς emend. Elmslej. recep. Blomf. Dindorf. v. 241. ἐρύθμισμαι Reg. N. Comma post Ζηνὶ ponunt Ar. Reg. D. v. 243. συνασχαλᾷ libri, quos sequitur Wellauer. ; editores

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ἔλαφρόν ὄστις πημάτων ἔξω πόδα
 ἔχει παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
 265 πρᾶσσοντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἄπαντ' ἠπιστάμην.
 ἔκῶν ἔκῶν ἡμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
 θνητοῖς δ' ἀρήγων αὐτὸς εὐρόμην πόνους.
 οὐ μὴν τι ποινᾶς γ' ὥόμην τολαισί με
 κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαροῖσις,
 270 τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγέιτονος πάγου.
 καὶ τοὶ τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄρη,
 πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσεργούσας τύχας

V. 263. ἔλαφρός Garb. v. 264. νουθετεῖν Ald. τοὺς κα-
 κῶς πρᾶσσονας vulg. τὸν κακῶς πρᾶσσοντ' emend. Stanl. et
 Heath. recep. Schuetz. Blomf. Dindorf. v. 265. ἐγὼ in εὐ
 mutari vult Elmsl. Edinb. Rev. 1810. XXX. p. 230., retinens
 τοὺς κακῶς πρᾶσσονας. ἐπιστάμην Lips. 2. v. 267. δ' omitt.
 Rob. ἀρήγων Reg. K. ἡρόμην M. 2. v. 268. οὐ μὴν τοι
 Ven. 1. Lips. 2. Regg. E. F. N. Guelph. οὐ μὲν τοι Vienn.
 B. D. Ald. οὐ μὲντι Turn. et codd. ap. Steph. οὐ μὴν γε Ar.
 Ven. 2. M. 2. Vienn. A. τι omitt. Reg. D. ποινᾶς ὥόμην
 omisso γ' Lips. 2. Vienn. A. Ald. Rob. Turn. τοιαισίδε conj.
 Elmsl. l. c. p. 231. v. 269. πεδαροῖσις Reg. D. κατισχανεῖ-
 σθαι Ald. Rob. Turn. Vict. praefert Porson. ad Eurip. Orest.
 292. et sic vulg. κατισχανεῖσθαι Reg. D. idem conj. Stanl. et
 Tyrwhitt. prob. Elmsl. recep. Glasg. Blomf. Dindorf. Deest
 hic versus in Colb. 2. v. 270. τυχῶν conj. Elmsl. l. c. p. 231.
 ἐρήμου Reg. E. v. 271. καὶ μοι vulg. καίτοι Rob. et marg.
 Ms. ap. Morell. καὶ μὴν suprascr. οἱ M. 1. μὴ ὀδύρεσθ' Colb. 1.
 Regg. D. E. μὸδύρεσθ' Reg. F. μὴ δύρεσθ' Ald. Rob. Turn.
 Vict. μὴ δύρεσθ' Med. et idem conj. Pors. Eur. Hec. 734.
 recep. Schuetz. Blomf. Wellauer. Dindorf. ἀρχή Reg. K. Deest
 hic versus in Colb. 2. v. 272. πεδοῖ conj. Elmsl. l. c. βλάβας
 pro τύχας Schol. prob. Scalig.

ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
 πείθεσθέ μοι, πείθεσθε, συμπονήσατε
 τῷ νῦν μογούντι. ταῦτά τοι πλακωμένη
 πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

275

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀκούσας ἐπεθώυξας
 τοῦτο, Προμηθεῦ.
 καὶ νῦν ἐλαφρῶ ποδι κραιπνόσυτον
 θᾶκον προλιποῦσ',
 αἰδέρα θ' ἄγνὸν πόρον ὠλωνῶν
 ὀκρυόεσση χθονὶ τῆδε πελῶ.
 τοὺς σοὺς δὲ πόνους
 χρῆζω διὰ παντὸς ἀκούσσαι.

280

V. 273. ὦ μάθοιτε Reg. C. μάθοιτε Colb. 2. M. 1. 2. Ar. Ven. 2. v. 274. πείθεσθ' ἔμοι Brunck. μοι post alterum πείθεσθε repetunt Colb. 1. Viteb. πύθεσθε Schol. B. πείθεσθε conj. Elmsl. recep. Blomf. v. 275. ταῦτά μοι Vienn. A. B. C. D. ταῦτά τοι Regg. D. F. N. Turn. codd. ap. Stephan. Schol. Brunck. ταῦτά τοι vulg. ταῦτά τοι Wellauer. Dind. v. 276. ἄλλο τ' ἄλλο Reg. N. ἄλλοτ' ἄλλο var. lect. in Reg. O. πρὸς ἄλλον ἄλλη marg. Ms. ap. Morell. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλο Vienn. B. D. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλη Vienn. A v. 277. ἐθώυξας Colb. 2. v. 278. τοῦτ' ὦ Vienn. B. v. 279. κραιπνόσσυτον vulg. κραιπνόσσυτον Regg. E. G. idemque conj. Bentl. Diss. de Phalar. p. 140. recep. Brunck. et recentt. omnes. v. 280. θᾶκον Regg. A. B. C. G. H. M. Med. M. 1. 2. Vienn. C. Lips. 1. Ar. Guelph. et recentt. θῶκον Vienn. A. B. D. Reg. E. ex Faehs. Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. αἰδέρ' ἄγνὸν Ar. Vienn. B. Reg. E. Ald. Rob. et var. lectio in Reg. O. v. 281. πόρρον Reg. E. ὀκρυόεσση vulgatam exh. A. B. Vienn. B. D. Ald. Rob. Turn. Vict. ὀκρυέσση Reg. D. ὀκρυόεσση Reg. N. Lips. 1. M. 2. idem ex conj. posuit Brunck., quem secuti sunt recent-

ΩΚΕΑΝΟΣ

ἦκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
 285 διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
 τὸν περὶ γωκῆ τόνδ' ὀϊωνόν
 γνώμη στομίων ἄτερ εὐθύτων·
 ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ.
 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
 290 ἔθαναγκάζει,
 χωρὶς τε γένους οὐκ ἔστιν ὄτω
 μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί.
 γνώσει δὲ τὰδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
 χαριτογλωσσεῖν ἐν σοί· φέρε γὰρ
 295 σήμαιν' ὃ τι κρή σοι ξυμπράσσειν·

tiores omnes praeter Wellauer. v. 282. τῆςδε Reg. E. v. 283. ἀποῦσειν Ven. 2. Rob. v. 284. κελευθω suprascr. ου Reg. C. v. 285. πρὸς σέ omitt. Lips. 1. πρὸ σέ Turn. προσέ Reg. E. v. 287. εὐθύτων ἄτερ Lips. 1. Vienn. A. v. 288. ξυναλγῶ vulg. συναλγῶ Med. Colb. 1. idemque conj. Stanl. recep. recentt. omnes. v. 290. ἔθαναγκάζει Reg. E. v. 292. νέμοι μ' Ald. νέμοιμ' M. 1. 2. Colb. 2. Lips. 2. Ven. 2. Reg. C. Ar. Med. Rob. γε νέμοιμ' Turn. Garb. εἰ σοί Reg. D. v. 293. γνώση codd. et editt. antiq. omnes, quos sequitur Wellauerus; reliqui autem scripserunt γνώσει, quod praebet Athen. IV, p. 165. D., ubi hic noster versus ita legitur: γνώσει τὰδ' ὡς ἔτυμά γ' οὐδὲ γὰρ μάτην. — δὲ omitt. Ven. 2. Viteb. γνώση τὰδ' Reg. C. ἐτήτυμα' Regg. C. D. F. G. H. Ar. Ald. ἐτήτυμα Ox. Colb. 1. 2. Reg. E. Lips. 1. 2. Ven. 2. Guelph. ἐτήτυμον δὲ Reg. L. κοδδὲ Lips. 1. οὐ Regg. C. H. Viteb. v. 294. σε χαριτογλωσσεῖν Regg. C. H. L. N. Ven. 1. 2. codd. ap. Steph. Guelph. Ald. σοί χαριτογ. M. 1. 2. Lips. 2. Regg. D. E. F. G. K. σοί τὰ χαρ. Rob. χαριτογλωττειν Regg. G. L. v. 295. εἴτι κρή Rob. συμπράττειν vulg. ξυμπράσσειν cortex. Brunck.

οὐ γάρ ποτ' ἔρεϊς ὡς Ὀκeanοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ κόνων ἐμῶν
ἦκεις ἐπόπτῃς; πᾶς ἐτόλμησας, λιπῶν
ἐπώνυμόν τε ρεῦμα καὶ πετρορρεφῆ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφίξει καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἷαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ὄρω, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῶστα, καίπερ ὄντι ποικίλω.
γίγνωσκεσαντὸν καὶ μεθάρμοσαι τρόπους

quem secuti sunt recentiores omnes praeter Wellauerum, qui
vulgatam retinuit, et Reisig. Soph. O. C. p. 341. v. 296. ποτε
φῆς Colb. 2. Reg. H. ποτε φῆς Regg. E. H. Ox. Barocc.
Vienn. B. D. Ald. ποτ' ἔφης Lips. 2. ποτε φήσεις Ar. ποτε
φῆς c. var. lect. ποτ' ἔρεϊς Reg. O. v. 297. ἡλὸς ἄλλος Reg.
G. φίλος ἔτερος Rob. v. 298. δὴ omitt. Lips. 2. Ald. Rob.
v. 300. πετρορρέφῆ var. lect. in Reg. O. v. 301. αὐτόκτιτ'
Colb. 1. Vienn. A. C. Reg. D. Ald. Rob. αὐτόκτιτ' Reg. E.
αὐτόκτιτ' Vienn. B. D. σιδηρομήτορα Reg. C. v. 302. θεωρός
τύχας ἐμὰς Ald. θεωρός ὦν Vienn. C. v. 303. ἀφίξω Colb.
συνασχαλῶν M. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob. Turn. Wellauer.
ξυνασχαλῶν Vict. et recentt. συναλῶν Ven. 2. v. 304. τόδε
Reg. D. v. 305. ξυγκαταστήσαντα edid. Brunck. Glasg. Blomf.
v. 308. πλεῖστα suprascr. λῶστα Reg. C. v. 309. γίνωσκε

- 310 νέους· νέος γάρ και τύραννος ἐν θεοῖς.
 εἰ δ' ᾧδε τραχεῖς και τεθηγμένους λόγους
 ῥίψεις, τάχ' ἄν σου και μακρὰν ἀνωτέρω
 θακῶν κλύοι Ζεὺς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
 παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
- 315 ἄλλ', ᾧ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
 ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
 ἀρχαί' Ἰσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
 τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηλόρου
 γλώσσης, Προμηθεῦ, τὰπλίχερα γίνεται.
- 320 σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἰκεις κακοῖς,
 πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
 οἴκον ξμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ
 πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὀρῶν ὅτι
 τραχὺς μόνναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
- 325 και νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι και πειράσομαι

---

vulg. γίνωσκε Vienn. D. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. μεθάρ-
 μοσον Viteb. idemque vulgatae suprascriptum in Colb. 2. M. 2.
 μεθάρμοσον marg. Ms. Morell. μεθάρμοζε Rob. v. 310. νέος
 και γάρ Colb. 1. θεοῖσι Reg. E. v. 311. τραχεῖς τε και Lips. 2.
 v. 312. ἀπωτέρω Guelph. Vienn. A. D. in marg. Rob. et var.
 lect. in Reg. O. v. 313. θακῶν Ald. Rob. Turn. κλύη Colb.
 1. 2. Lips. 2. Ald. κλύει Reg. E. Guelph. Viteb. v. 314. πα-
 ρόντων Reg. D. μόχθων Regg. E. G. K. Guelph. Vienn. B.
 D. v. 316. τῶν πημάτων Lips. 2. Ald. τῶνδε omitt. Colb. 1.
 v. 317. Ἰσως Reg. N. σοι omitt. Lips. 2. φαίνομεν Ven. 2.
 λέγων Ar. Seld. et suprascr. in M. 2. v. 319. τὰ πλίχερα
 vulg. τὰπλίχερα Brunck. et recentt. omnes. τὰπλίχερα Reg. E.
 γίνεται Ald. Rob. Vict. Wellauer. v. 320. κακῶν Viteb. praefert
 Schuetz. improb. Wunderlich. l. c. p. 155. v. 321. προσ-
 βαλεῖν Reg. G. v. 325. και μὴν Lips. 2.

ἐὼν δύνωμαι τῶνδ' ὅσ' ἐκλύσαι πόνων·
 σὺ δ' ἤσυχάζε μῆδ' ἔργων λαβροστόμει.
 ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς ὦν περισσόφρων ὅτι
 γλώσση ματαία ζημία προστρέβεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ζηλῶ σ' ὀδοῦνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
 πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκῶς ἔμοι.
 καὶ νῦν ἕασον μῆδέ σοι μελησάτω.
 πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
 πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι πημανθῆς ὁδοῦ.

330

ΩΚΕΑΝΟΣ.

πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφους
 ἢ σαυτὸν· ἔργω κοῦ λόγῳ τεκμαίρομαι.
 ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.

335

V. 326. Ἐν' ἂν δύνωμαι conj. Reisig. Soph. O. C. p. CCXIII. ἐκλύσειν Colb. 2. v. 327. λαυροστόμει Vienn. A. C. D. Regg. E. H. K. N. Ald. λευροστόμει M. 2. πολυλόγει Vienn. B. v. 328. περισσόφρων Vienn. C. Regg. C. E. περισσόφρων Vienn. A. Ald. Rob. περισσόφρων M. 1. v. 329. προσγίνεται Ven. 1. 2. Ar. Ox. M. 1. 2. Lips. 2. codd. ap. Steph. Ald. Rob. Turn. et var. lect. in Reg. O. προστρέβεται ceteri libri, quam lectionem firmant Vict. Stob. p. 218. Mich. Apostol. VI, 36. et sic plerique editt. v. 330. οὔγε Reg. D. ζητίας Rob. v. 332. μῆ δὲ Ald. μῆδὲν Vienn. A. C. D. Colb. 2. M. 1. 2, Lips. 2, Ven. 2. Regg. C. E. codd. ap. Stephan. Rob. v. 333. πέθεις Med. εὐπειθής M. 2. Lips 2. Viteb. Regg. D. E. N. Ald. Rob. v. 335. ἔχεις pro ἔφους Ph. v. 337. ὁμώμενον Reg. C. μηδαμῶς μ' ἀντισπ. M. 1. 2. recep. Blomf.

αὐχῶ γὰρ αὐχῶ τήνδε δωρεάν ἐμοὶ
δώσειν Δί', ὥστε τῶνδ' ἐ' ἐκλύσαι πόνων.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

- 340 τὰ μὲν σ' ἐπαινω κούδαμῃ λήξω ποτέ·
προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἔλλειπεις. ἀτὰρ
μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν
ἐμοὶ πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων·
345 ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὔνεκα
θέλωμ' ἄν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
οὐ δῆτ', ἐπεὶ με καὶ κασιγνήτου τύχαι
τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἐσπέρους τόπους

V. 339. δώσειν γε Regg. K. F. τῶνδε omitt. M. 2. Lips. 2. ἐκλύσειν Reg. E. ex Faehs. Vienn. B. v. 340. κούδ' ἐ μῆ Reg. B. Med. Ven. 1. ἐπαινῶν οὐδαμῇ conj. Valck. ad Eur. Phoen. 1723. recep. Brunck. improb. Schuetz. v. 341. προμηθείας Guelph. προμηθείας Regg. C. D. αὐτὸς Reg. D. v. 343. ποιήσεις var. lect. in Reg. O. θέλωις Reg. B. Viteb. M. 1. recep. Brunck. Schuetz. v. 344. ἡσύχαζε Rob. v. 345. γὰρ εἰ Regg. D. N. εἶνεκ' οὐ Reg. D. εἶνεκα ceteri codd. et edit. omnes; οὔνεκα emend. Dawes. misc. critt. p. 195., quem secuti sunt recentiores omnes praeter Wellauerum. v. 346. οὐ θέλωμ' ἄν Colb. 1. πλείστοι Reg. C. πλείστους Reg. D. πημοναῖς Ald. πημονῆς Reg. D. v. 347—372. Hi versus vulgo Oceano assignantur, sed hos quoque Prometheo tribuendos esse primus vidit Elmal., quem secutus est Blomf. et Wellauer., prob. Lachm. de mensura trag. p. 20. improb. Reisig. — με καὶ vulg. με καὶ emend. Porson. Advers. p. 132. ed. Lips. et sic Glasg. Blomf. Dindorf. v. 348. ὃς ἐς Med. Reg. D. Rob. ἐσπέρου conj. Spanhem. ad Callim. hym. in Del. 174. ἐσπέροις τόποις conj. Valck. ad Eur. Hippol. 277; utrumque refut. Brunck.

ἔσθηκε κίων' οὐρανοῦ τε καὶ χθονός
 ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. 350
 τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οὐκίτορα
 ἄντρον ἰδῶν ἄκτειρα, δάϊον τέρας,
 ἑκατογκάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον
 Τυφῶνα θοῦρον· πᾶσι δ' ἀντίστη θεοῖς,
 355
 σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρῆων φόνον·
 ἐξ ὁμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,

V. 349. ἔσθηκε κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονός, ὤμοις ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐ. Rob. idemque conjec. Petit. Observ. misc. III, 24, qui tamen post κίων comma posuit; vulgatam tuetur etiam Eustath. Od. I, p. 18. v. 350. ὤμοιαν Reg. D. ὤμοιαν Rob. recep. Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. ὤμοις ceteri omnes et Plutarch de facie in orbe lunae c. 6. T. XIII. p. 37. ed. Hutten. ἄρχθος Reg. D. v. 351. Κιλικίων M. 1. Regg. C. H. et c. var. lect. κιλικίων Reg. O. v. 352. ἄντρον Reg. C. v. 353. ἑκατοντακάρηνον libri omnes et sic vulg. ἑκατογκάρηνον emend. Pauw. recep. Glasg. Schuetz. Dindorf. ἑκατογκάρηνον scrips. Blomf. χειρούμενην Reg. E. v. 354. πᾶσιν ὅς ἀντίστη θεοῖς vulg. ὅς πᾶσιν Reg. E. Rob. πᾶσ' ὅς Stanl. ὅς πᾶσ' Schuetz. μόνος ὅς Buttler. θοῦρον, ὅστις ἀντίστη conj. Gaisford. prob. Porson. recep. Blomf. Τυφῶν ἅπασιν ὅστις Blomf. Aristoph. Acharn. 1095. ed. Lips. Τυφῶνα θῆρ', ὅς πᾶσιν Burgess. πᾶσιν ὅς προῦστη Lobeck. Soph. Aj. p. 344. edit. 1. prob. Reisig. Soph. O. C. p. 253. πᾶσιν ὅς ἀντίστη conj. Wunderlich. Observ. erit. p. 27. recep. Dindorf. θοῦρον. Πᾶσιν ἀντίστη conj. vir doctus in ephem. Jen. 1813. p. 212; unde ego θοῦρον· πᾶσι δ' ἀντίστη emendavi. v. 355. δειναῖσι pro σμερδ. Rob. et Tzetz. ad Lycophr. 177. δινᾶσι Eudocia in Villois. Anecd. p. 406. σμερδναῖσι γαμφηλῆσι Reg. C. γαμφηλῆσι Colb. 1. M. 1, 2. Regg. B. G. Lips. 2. Ald. Turn. Eustath. II. V, p. 440. Brunck. Schuetz. Wellauer. φόνον Med. Reg. D. Rob. Schol. v. 356. ἤστραπτεται Lips. 2. Guelph. ἤστραπται Reg. D.

- ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐπέρσαν βία·
 ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζητὸς ἄγρουπνον βέλος,
 καταβάτης κεραινὸς ἐκπέταν φλόγα,
 360 ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηρόρων
 κομπασμάτων. φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεῖς
 ἐφεψαλώθη κάξεβροντίθη σθένος.
 καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήγορον δέμας
 κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίῳ
 365 ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο·
 κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἡμενος μυδροκυτπεῖ
 Ἴφραιστος, ἔνθεν ἐκπαρήγονται ποτα
 ποταμοὶ πυρὸς δάπτουτες ἀγροῖαι γνάθοις
 τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροῦς γύας·
 370 τοιόνδε Τυφῶς ἐξαναξέσει χόλον
 θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ξάλης,

v. 358. ἦθεν Reg. C. ἄγριον βέλος Lips. 1. Guelph. Vienn. A. ἄγριον σέλας codd. ap. Stephan. v. 362. κάξεβροντίσθη Reg. N. x' ἐξεβροντίσθη Colb. 1. v. 363. παρώρων Reg. C. παρώρων Regg. D. E. et cum var. lect. Reg. O. Viteb. M. 1. 2. Vienn. B. D. codd. ap. Stephan. idem suprascr. ἦο Colb. 1. παρήγορον suprascr. ἄω Colb. 2. παρήγορον Ven. 2. Vienn. A. C. Rob. πανάωρον Ox. cod. ap. Turn. Ald. v. 365. ἰπνοίμενος vulg. ἰπούμενος Reg. C. et var. lect. in Reg. O. idemque conj. Steph. et Hemsterh. Aristoph. Plut. 814. prob. Wunderlich. p. 117, laudans Eustath. II. I, p. 16. recep. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. ῥίζων Colb. Reg. B. E. Ald. Rob. Turn. Brunck. Schuetz. Wellauer. v. 367. ἐνθένδ' Vienn. A. C. ποτε omitt. Reg. E. v. 368. δάπτουσι ἀγροῖ Reg. E. ἀγροῖς Colb. 1. Reg. K. v. 369. λευρὰς vulg. λευροῦς Rob. Kims. ad Eur. Heracl. 839. Wunderlich. p. 117. obelo notat Porson. recep. Dindorf. γύας Regg. D. E. Colb. 2. M. 2. Vienn. A. B. C. D. v. 371. θερμοῖς Colb. 1. M. 2. Regg. A. B. (hic tamen supra-

καίπερ κεραινωῖ Ζητὸς ἠνθρακωμένος.
 σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
 χοήσεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
 ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
 ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

375

ΩΚΕΑΝΟΣ.

οὐκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γινώσκεις ὅτι
 ὀργῆς νοσοῦσης εἶδιν ἰατροὶ λόγοι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

εἰάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσῃ κέαρ
 καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχνάλῃ βίᾳ.

380

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἐν τῷ προθυμείσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
 ὀρᾶς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.

script. θερμοῖς) C. E. F. N. Vienn. A. B. C. D. Reg. ap. Spanh. Rob. Vict. ἀπλίστου Reg. F. ἀπλίστιψ Reg. C. ἀπλίστου ex conj. edid. Schuetz. πυριπνίου var. lect. in Reg. O. v. 373. οὐ ἄπειρος Rob. v. 376 λωφήσῃ Ald. λωφήσω Reg. C. et var. lect. ap. Turn. λωφήσοι suprascr. η Colb. 2. comma post λωφήσῃ habet Rob. v. 377. γινώσκεις Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. v. 378. ψυχῆς νοσοῦσης exhib. Plutarch. cons. ad Apoll. p. 102. B. (T. VII, p. 317. ed. Hutt.) Eustath. II. VIII, p. 696. idemque expressisse Ciceronem, quō Tusca. III, 30. hunc locum vertit, existimat Stephanus. ὀργῆς νοσοῦσαν conj. Reisig: Soph. O. C. p. Cl. v. 379. διαν τις Plutarch. l. c. γε omitt. Ar. M. 1. μαλθάσῃ M. 1. Ar. Colb. 2 Vienn. D. Regg. D. N. et cum var. lect. μαλθάσῃ Reg. O. Ald. Rob. v. 380. σφριγῶντα Med. ἰσχνάλῃ Colb. 1. ἰσχνάλῃ Vienn. B. C. Schuetz. Blomf. v. 381. προμηθεῖσθαι Regg. A. B. C. L. Colb. 2. codd. ap. Steph. Rob. Valck. Eur. Phoen. 1475.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μόχθου περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
385 κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἔμὸν δοκήσει τάμπλάκην εἶναι τότε.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.

ΠΡΟΜΗΤΕΥΣ.

μὴ γάρ σε θρηῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἦ τῶ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;

Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. προθυμείσθαι γε
Vienn. B. προμηθεῖσθαι c. var. lect. προθυμείσθαι Reg. O.
δεῖ Reg. E. v. 382. δίδασκ' ἐμὲ vulg. δίδασκέ με Vienn. B.
C. Ald. Glasg. Schuetz. Blomf. Wellau. Dind. δίδασκ' ἐμοὶ
Vienn. D. δίδασκέ μοι c. var. lect. με Reg. N. v. 383. κου-
φόνου Reg. E. κουφόνουν Reg. N. εὐηθείαν Reg. L. v. 384.
τῆδε τῆ νόσῳ Med. Ven. 1. 2. Ar. Regg. A. B. C. D. F. H.
K. L. N. codd. ap. Steph. Ald. Rob. Blomf. Wellauer. τήνδε
τὴν νόσον Ox. suprascr. in Reg. B. Turn. Vict. Brunck. Glasg.
Schuetz. Dindorf. τῆδε νόσῳ Reg. G. τῆδε τῆ νόσῳ Colb. 1.
v. 385. φρονεῖν δοκεῖν M. 1. 2. Vienn. B. Reg. E. ex Faehs.
v. 386. δοκήσοι cum var. lect. δοκῆση Reg. O. δοκεῖ σοι Regg.
C. H. ταπλάκην' Glasg. Schuetz. Blomf. v. 387. στέλλει Ald.
στελεῖ Ox. Bar. πάλαι Viteb. v. 388. ἐμὸς Ar. Ald. βάλοι
Reg. D. v. 389. νέως Ms. marg. Morell. κρατοῦντι Vienn. A.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τούτου φυλάσσον μή ποτ' ἀχθεσθῆ κέαρ.

390

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἦ σῆ, Προμηθεῦ, ξυμπορὰ διδάσκαλος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

στέλλου, κομίζου, σῶξε τὸν παρόντα νοῦν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ὀρωμένω μοι τόνδ' ἐθωύξας λόγον.
λεσθὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελῆς οἰανός· ἄσμενος δέ τᾶν
σταθμοῖς ἐν οἰκίουσιν κάμψειν γόνυ.

395

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α'.

στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ,

B. C. D. Reg. A. Ald. Turn. Vict. et var. lect. in Reg. O. θακούντι Regg. B. C. D. H. N. Viteb. Med. M. 1. Rob. Brunck. Glasg. Schuetz. et recentt. παγκραταῖς Reg. E. v. 390. μήτ' ἀχθεσθῆ Colb. 1. v. 391. συμφορὰ Turn. Vict. Wellauer. v. 393. ἐπεθωύξας Reg. G. M. 1. Ald. v. 394. λευρῶν γὰρ οἶμων Ven. 2. Rob. οἶμαν Reg. E. ex Faehs. ψαίρει Reg. B. in marg. Turn. Jensius Lect. Lucian. p. 393. Valck. Eur. Phoen. 1399. recep. Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Wellauer. Dind. ψαίει Vienn. A. B. C. D. Regg. A. B. C. E. F. M. 1. 2. Ar. cod. ap. Turn. Rob. Vict. c. var. lect. ψαίρει Reg. O. ψαῖοι Colb. 1. Ald. v. 395. ὁ τετρασκελῆς Colb. 2. Reg. A. rec. Brunck. improb. Herm. praeft. ad Eur. Hec. p. LIV. πετρασκελῆς Reg. N. δ' ἔρ' ἄν M. 1. et conj. Staal. δέ τ' ἄν vulg. δέ τᾶν Blomf. Dind. v. 396. σταθμοῖσιν Vienn. D. Reg. E. ex Faehs. κάμψει Ven. 2. Ald. Turn. v. 397. τὰς Ald.

400 δακρυσίστακτα δ' ἀπ' ὄσων θάδινὸν ῥέος παρειᾶν
νοτίαις ἔτεγξα παραῖς· ἀμέγαρχα γὰρ τάδε· Ζεὺς δ'
ἰδίαις νόμοις κρατύνων ὑπερήφανον θεοῖσι
τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμᾶν.

ἀντιστρ. α'.

πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χάρα,
405 μεγαλοσχήμεν' αἶτ' ἀρχαιοπρεπῆ στένουσα τὰν σάν
ἐξνομαϊμόνων τε τιμᾶν, ὅπόσοι τ' ἔπαικον ἀργᾶς

Turn. v. 398 — 400. δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσων vulg. δὲ omittunt secundum Heathium Brunck. et Blomf. δακρυσίστακτὶ δ' conj. Herm. Elem. metr. p. 494. δακρυσίστακτα δ' ego correxi. θάδινων vulg. θάδινόν Ox. M. 1. Regg. F. G. L. et θάδινων c. var. lect. θάδινόν Reg. O. Ald. Rob. Wellauer. λειβομένα vulgo legitur ante ῥέος, quod verbum post Heathium omiserunt omnes editores praeter Wellauer. et Dindorf. v. 401 — 402. νοτίαις Turn. ἔτεγξε conj. Heath. et sic Reg. A. recep. Brunck. Blomf.; ἐτεγξα Reg. E. πηγαῖς Reg. G. Colb. 2. M. 2. Ven. 1. 2. Vienn. B. C. D. ἀμέγαρχα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίαις vulg. Interpunctionem correx. et δ' post Ζεὺς addid. Herm. l. v. et Wellauer. ἀμέγαρχα γὰρ τάδε. Ζεὺς γὰρ ἰδίαις exh. Vienn. B. τάδε τὰ κακὰ var. lect. in Reg. O. v. 403 — 405. κρατύνει Vienna. A. C. τοῖς πάρος θεοῖς δέκνυσιν αἰχμᾶν vulgatam exhib. Vienn. D. Ald. Turn. Vict. θεοῖς τοῖς πάρος δέκνυσιν M. 2. Reg. B. Vienn. A. B. C. Rob. S. τ. π. δεικνύει Reg. C. Viteb. Colb. 1. M. 1. S. τ. π. ἐρδεικνύει Reg. D. S. τ. π. ἐνδείκνύει Med. S. τ. π. ἐνδείκνυσιν Ar. Reg. L. θεοῖσι τοῖσι πάρος δέκνυσιν conj. Heath. recep. Brunck. Glasg. Schuetz. Dindorf. θεοῖς τοῖσι πάρος δέκνυσιν Herm. L. ο θεοῖς τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν Blomf. Wellauer. αἰχμῆν Regg. D. N. Viteb. M. 1. 2. v. 406. πρόπασαν Reg. E. ἤδη in ἤδη mutavit Schuetz. v. 407 — 408. μεγαλοσχήμενά τ' ἀρχαιοπρεπῆ vulg. μεγαλοσχήμενά τ' ἀρχ. Vienn. B. C. D. μεγαλοσχήμεν' αἶτ' ἀρχ. Ald. μεγαλοσχήμεν' αἶτ' ἀρχ. ego cor-

Ἄσις ἔδος νέμονται, μεγαλοστόνοισι σοῖσι
πήμασι συγκάμνουσι θνητοί·

στροφὴ β'.

Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
παρθένου, μάχαις ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὄμιλος, οἱ γᾶς
ἔσχατον πόρον ἀμφὶ Μαιῶντιν ἔχουσι λμναν,

415

ἀντιστροφ. β'.

Ἄραβις τ' ἄρειον ἄνθος,
ὑψίκορημόν θ' οἱ πόλισμα

420

regi; ἀρχαιοπρεπὴ conj. Heath. στένουσι Vienn. A. C. Rob. Vict. Glasg. Blomf. Dind. στένουσιν Reg. N. στένουσαν Reg. E. στένουσα Ar. Ox. Ven. 1. 2. M. 2. Reg. D. Barocc. Ald. Brunck. Schuetz. Wellauer. τᾶν σᾶν Ald. τῶν σῶν Rob. et Ms. ap. Morell. v. 409 — 410. ξυνόμαιμον Reg. D. ξυνομαιμόνων τε τιμᾶν omitt. M. 1. τε omitt. Ald. ἐποικοι Colb. 1. Regg. D. E. ἀγνῆς Reg. D. v. 411 — 412. σοῖσι Colb. 2. Ven. 1. 2. Ox. idemque ex conj. edid. Heath. Brunck. Glasg. Schuetz. Dindorf. v. 413. γκάμνουσι Reg. C. v. 416. μάχαις vulg. μάχαις Regg. A. B. D. Colb. 2. M. 1. 2. Guelph. Ven. 1. 2. Ox. Ar. Bar. Brunck. Schuetz. Blomf. μάχης Ald. μάχαν Rob. v. 418 — 419. πόρον vulg. τόπον Regg. H. K. L. N. Med. Colb. 1. Ar. M. 1. 2. Ven. 2. Rob. Glasg. Blomf. Wellauer. Dind. τόπον πόρον Ald. τόπον c. var. lect. πόρον Reg. O. ἔχουσι omitt. Reg. D. v. 420. Ἄραβις M. 1. 2. Regg. C. D. E. Γάβιοι τ' conj. Herm. Observ. crit. p. 9. ex Eustath. II. XIII, p. 916. ἔθνος vulg. ἄνθος Ar. Viteb. Regg. A. B. D. E. G. H. K. L. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Lips. 2. Ven. 2. Guelph. codd. ap. Stephan. Rob. Brunck. Glasg. et recentt. omnes. v. 421. ὑψίκορημόν τ' ἄ Turn. ὑψίκορημον οἱ conj. Elmsl. rec. Blomf.

...ΓΕ. ΜΗΡΕΙΣ'

ἐκφῶδός.

εἰς ἀντιπῶν δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
 δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμας
 εἰσάδωμιν θεὸν Ἄτλαν,
 ὃς αἰὲν αἴας ὑπέροχον σθένος κραταῖον
 ἠνοοῖράνιον τε πόλον νῶτοισ ὑποστενάξει.
 βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων

V. 422. *καυκασίου* Reg. D. *νέμουσι* Med. Colb. 1. Reg. D. *νέμουσι* Med. Colb. 1. Reg. N. et var. lect. in Reg. O. v. 423—424. *ἄξυπῶροι* Ald. *ἄξυπῶροι* Reg. D. ἐν omitt. Reg. D. v. 425. *μόνον* δὲ Vienn. A. C. Ven. 2. σου post πρόσθεν add. Ox. Ald. ἄλλων Ar. M. 1. 2. Regg. D. ex Faehs. E. F. Ald. πρόσθεν σου ἄλλων cum var. lect. πρόσθεν ἄλλον Reg. O. ἐν πόνοις ejecit Schuetz. *πόντοις* conj. Burn. rec. Blomf. v. 426. *ἀδαμαντοδέτοις* vulg. *ἀδαμαντοδέτοις* Colb. 1. idemque conj. Stanl. recep. Schuetz. Blomf. Wellauer. v. 427. *εἰσάδωμιν* Ald. Rob. rec. Wellauer. — *θεῶν* vulg. *θεὸν* Reg. L. Guelph. Rob. Herm. Schuetz. Dindorf. — Ἄτλανθ' vulg. Ἄτλανθ' Ald. Schol. B. Ἄτλαν Dind. v. 428. ὃς αἰὲν ὑπ. vulg. Post αἰὲν ego αἴας addidi. *ὑπέροχον* vulg. *ὑπέροχον* Herm. Burn. Schuetz. Blomf. Dind. *ὑπέροχον* Reg. C. *κραταῖον* Guelph. *κραταίων* conj. Herm. de differ. pros. et poet. p. 32. sqq. *ὑπέροχον* *χθονός* *κατερείδων* conj. Schuetz. *κραταίων* conj. Voss. cur. crit. p. 6. *κραταῖον οὐρανοῦ πόλον* Buttler. v. 430. γὰς ante οὐράνιον τε addendum esse existimat Dindorf., quemadmodum nuper mihi indicavit. *νῶτοισιν* codd. ap. Stephan. — *ὑποστενάξει* tuentur Regg. A. B. C. D. E. G. H. K. I. Ar. Ox. Viteb. Med. Colb. 1. 2. Ven. 1. 2. M. 1. Lips. 2. codd. ap. Stephan. Ald. Turn. idque rec. Brunck. Schuetz. Blomf. Wellauer. *ὑποβαστάζει* Rob. Vict. Cant. Stanl. Glasg. *ὑποστεγάξει* conj. Herm. Opusc. I. p. 114. rec. Dindorf.,

ξυμπίντων, στένει βυθός,
 κελαινος δ' Ἴδιος ὑποβρέμει μυχός γᾶς,
 πηγαί δ' ἄγνωρῦτων ποταμῶν στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μή τοι χλιδῆ δοκίει μηδ' αὐθαδία
 σιγᾶν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέαφ,
 ὄρων ξιμαντὸν ᾧδε προσσιλούμενον.
 καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
 τίς ἄλλος ἢ ἔγὼ παντελῶς διώρισεν;
 ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ. καὶ γὰρ εἰδυῖαισιν ἄν

435

qui tamen nunc, ut mihi significavit, ὑποστενάξει praefert. v. 432. ξυμπίντων M. 1. Ven. 2. var. lect. in Reg. O. et c. var. lect. ξυμπιντων in marg. Vienn. C. συμπιντων Blomf. — βάθος Med. βαθύς Rob. v. 433. κελαινός Ἴδιος δ' ὑποβρ. edid. Dindorf., qui δ' particulam etiam deleri posse putat. μυχός Reg. E. v. 434. πηγαί θ' Colb. 2. M. 2. Ald. Turn. πηγαί δ' Med. Guelph. πηγαί θ' recep. Wellauer. — ἄγνωρῦτων vulg. ἄγνωρῦτων emend. Heath. recep. Brunck. Schuetz. Blomf. Dindorf. ἀγνηρῦτων Reg. F. — πικρὸν M. 1. Reg. C. var. lect. in Reg. O. et suprascr. οἰκτρὸν Colb. 1. v. 434. μή τοι Vienn. A. B. D. Med. Colb. 2. Regg. A. E. G. M. 2. Ar. Rob. Brunck. Glasg. Blomf. Dind. μή τι Reg. B. Ald. Turn. Vict. Schuetz. Wellauer. μήτ' vulg. μηδ' Regg. A. B. C. D. E. G. N. Colb. 2. M. 1. 2. Guelph. Brunck. Dindorf. v. 436. ὄρω Reg. E. — προσελοῦμενον vulgatam exhib. Vienn. A. B. D. Regg. A. B. G. Ald. Rob. Vict. et cum var. lect. προσηλούμενον Reg. O. προσηλούμενον Regg. C. D. F. N. Vienn. C. M. 1. 2. Guelph. προσειλούμενον Benth. Glasg. Blomf. Wellauer. Dindorf. προσιλούμενον Garb. προσιλούμενον codd. ap. Stephan. et Turn., qui e codd. προσηλούμενον et προσοῦμενον commemorat. Inde ego feci προσσιλούμενον. v. 438. ἢ ἔγὼ Regg. D. N. Rob. πάντως Reg. C. παντελή var. lect. in Reg. O. v. 439. ἀλλὰ ταῦτα σιγῶ Vienn. A. B.

- 440 ὑμῖν λέγομι· τὰν βροτοῖς δὲ πῆματα
ἀκούσαθ', ὡς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρῖν
ἔννοους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπιβόλους.
λέξω δὲ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὐνοίαν ἐξηγούμενος·
- 445 οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἐβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὄνειράτων
ἀλλήλοισι μορφαῖσι τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῆ πάντα, κοῦτε πλινθυφεῖς
• δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
- 450 κατάρυγες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι

C. D. ἀλλὰ ταῦτα μὲν σιγῶ Reg. K. Ven 2. οἰδυραῖσιν Ald. aut ἔν in ἔν aut καὶ in κᾶν mutari vult Abresch. v. 440. τ' ἄν Ald. τὰ marg. Ms. ap. Morell. τ' ἀμβροτοῖς var. lect. in Reg. O. παῖσματα suprascr. in Reg. B. recep. Brunck. Schuets. v. 441. εἰς σφᾶς vulg. v. 442. εὐνοους var. lect. in Reg. O. — ἐπιβόλους Regg. D. E. Vienn. C. Guelph. Ar. Ald. Turn. Garb. v. 443. μέμψιν Ald. v. 444. οἰσι δέδωκ' Reg. A. Colb. 2. ὧν ἔδωκ' Reg. K. 447. ἀλλήλοισι Rob. ἀλλήλοισιν Ald. — βίαν Regg. C. D. F. G. K. L. N. Ar. Viteb. Colb. 1. Med. M. 1. 2. Ven. 1. 2. codd. ap. Stephan. Guelph. et var. lect. in Reg. O. praefert Elmsl. Kdinb. Rev. l. c. p. 233. v. 448. κοῦτι Glasg. Blomf. πλινθυφεῖς Rob. v. 449. προσήλους Vienn. A. B. C. cod. ap. Turn. Ald. Rob. Vict. et suprascr. προσείλους Vienn. D. et sic vulg. προσείλους Regg. A. B. Colb. 2. M. 1. 2. codd. ap. Stephan. Turn. Garb. prob. Dawes. misc. critt. p. 272. recep. Brunck. Glasg. et omnes recentt. — ἴσαν vulgatam exhib. Vienn. B. D. Ald. Rob. Turn. Vict. ἦσαν Regg. A. B. C. D. E. F. H. K. N. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Guelph. prob. Piers. ad Moer. p. 174. recep. Brunck. et omnes recentt. οὔθ' ὑλουργίαν conj. Reiz. v. 450. ἔναιον Reg. D. αἰέσυροι vulg. ἀήσυροι Vienn. B. Turn. et suprascr. in Regg. A. B. confirm. Eustath. Od. IV, p. 150. recep. Brunck. et recentt. omnes. αἰέσυροι M. 1.

μύριμκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀηλλοις.
 ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χειματος τέμαρο
 οὔτ' ἀνθεμῶδους ἦρος οὔτε καρπίμου
 θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
 ἔπρασσον, ἔς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
 ἄστρον ἔδειξα τὰς τε δυσκρίτους δύοσεις.
 καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
 ἔξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
 μνήμην δ' ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.
 κᾶξενεξα πρώτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
 ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασιν δ' ὅπως

455

460

V. 453. ἦρον — καρπίμους Reg. E. v. 454. γνώμας
 Reg. E. Vienn. B. v. 455. ἀντολὰς Regg. D. E. Vienn. B.
 D. Viteb. v. 456. τὰς δὲ Vienn. C. — ὁδοῦς pro δύοσεις Stob.
 Ecl. I. p. 4. ed. Heeren. idque praefert Herm. Obs. critt. p. 18.
 δύοσης suprascr. εἰ Reg. C. v. 457. νοσοφισμάτων ex libris
 quibusdam notat Schol. A. v. 458—459. γραμμάτων τε σύν-
 θεσιν (s. συνθέσεις) μνήμης ἀπάντων μουσ. ἐρ. conj. Hem-
 sterh. ad Lucian. T. I. p. 88. idque recep. Brunck. γραμμά-
 των τε συνθέσεις, μνήμην ἀπάντων, μουσομήτορ' ἐργάτιν
 conj. Herm. Observ. critt. p. 19. μουσομήτορος Reg. E. —
 ἐργάτην Regg. C. E. Vienn. C. et var. lect. in Reg. O. ἐργά-
 των Guelph. ἐργάτην leg. Stobaeus, recep. Brunck. Schuetz.
 Blomf. v. 460. πρώτως Colb. 1. πρώτ' Rob. v. 461. ζεύ-
 γλαισι codd. ap. Stephan. ζεύγλαισι Regg. A. B. Vienn. A. B.
 C. D. Colb. 2. M. 1. Brunck. Schuetz. ζεύγλαισι reliqui libri
 et Ald. Rob. Turn. Vict. Glasg. et recentt. Colon post δου-
 λεύοντα vulgo abest et comma post σώμασιν δ' positam legi-
 tur; interpunctionem correxerunt Glasg. Wellauer. Dindorf. et
 qui comma post δουλεύοντα collocavit, Blomf. — Pro σώμα-
 σιν repos. κέντροισιν Brunck. σάγμασιν Schuetz., uterque re-
 tinentes vulgatae interpunctionem, et v. 463. scribentes ἄρμα
 τ'. — σώμασιν δ' Guelph. Ald. Rob. Turn. σκομασι Reg. E.

θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένωνθ', ὅφ' ἄρματ' ἤγαγον φιληρίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερφαιούτου γλυδῆς.
465 θαλασσοπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτειρ' εὔρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευράν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὄτρ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟΡΟΣ

470 πέπονθας αἰκὲς πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν
πλανῆ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὧς τις ἐς νόσον
πεσῶν ἄδυμεις καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὔρεϊν ὁποῖοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

V. 462. θνητοί Reg. G. v. 463. γέωνθ' vulg. γέωνινθ' ex Dawesio, Miscell. crit. p. 272 edid. Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. Vulgatam tuentur Herm. Observ. critt. p. 20. Wunderlich. p. 135. γίνωνθ' Ven. 1. γέωνται Vienn. A. C. — ἄρμα τ' Turn. Brunck. Schuetz. v. 466. εὔρεν Ald. Rob. Turn. ναυλόχων Med. v. 467. ἐξεῦρον Reg. E. Ven. 1. Rob. et suprascr. ὦν Vienn. B. D. v. 468. βροτοῖς Rob. αὐτὸς δ' οὐκ ἔχω Vienn. D. Rob. et c. var. lect. αὐτὸς οὐκ ἔχω Reg. O. v. 469. ἀπαλλαγῶ Reg. E. v. 470—471. αἰκὲς vulg. αἰκὲς Glasg. Schuetz. et recentt. πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλανῆ, κακὸς δ' vulgatam servant Glasg. Blomf. Dindorf. Colon post φρενῶν exhib. Ald. Rob. idemque conj. Reisig. Soph. O. C. p. 367. recep. Wellaner. πλάνα Ald. πλάνα Turn. et codd. ap. Stephan. πλανῆ Vienn. A. B. D. Rob. Vict. et c. var. lect. πλάνη Reg. O. πλάνη Reg. D. πλάνη Reg. B. M. 2. et a manu secunda Vienn. C. recep. Brunck. Schuetz. — κακῶς Viteb. — ὄστις Ven. 1. M. 1. 2. codd. ap. Stephan. Guelph. Ald. Rob. ἄστis Viteb. v. 472. σεαυτὸν Vienn. B. D. v. 473. ἰά-

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσει πλέον,
 οἷας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην. 475
 τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
 οὐκ ἦν ἀλέξην' οὐδὲν οὔτε βρώσιμον,
 οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
 χρεῖα κατεσκεύλλοντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσι
 ἔδειξα κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων, 480
 αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.

σιμον Colb. 2. Barocc. Ald. v. 474 μοι Regg. D. E. F. L. N. Colb. 2. M. 1. Guelph. Viteb. θαυμάσει libri omnes praeter Turn., qui θαυμάσεις exhibet; vulgatam, ut semper, restit. Wellauer.; θαυμάσει Brunck. et recentt. v. 475. τέχνας τὴ Turn. δόλους Vienn. A. B. C. D. Ald. Turn. Vict. Cant. Stanl. Glasg. et var. lect. in Reg. O. πόρους Med. Regg. A. B. H. M. 1. 2. Colb. 1. Ar. Ph. Rob. Brunck. Schuetz. et recentt. v. 476. ἐς νόσον Reg. A. B. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Brunck. Schuetz. v. 477. οὐδὲ βρώσιμον vulg. οὔτε βρώσιμον M. 2. Regg. A. B. Ar. rec. Brunck. Blomf. Dindorf. v. 478. οὐδὲ πιστὸν vulg. οὔτε πιστὸν Ar. rec. Blomf. Dindorf. improb. Elmsl. Kur. Heraclid. 615. οὐ πιστὸν Colb. 1. M. 2. οὐ ποτιστὸν Regg. C. H. marg. Ms. Morell. et c. var. lect. οὐδὲ πιστὸν Reg. O. παστὸν conj. Gaulminus ad Psell. de Oper. Daem. p. 124. prob. Garb. Pauw. Morell. Postea Gaulm. ad Eumath. de Ism. amor. p. 17. sententiam mutavit; vulgatam tuetur Eustath. Il. IV, p. 464 Od. VI, p. 1554. defenduntque Hemsterh. Arist. Plut. 717 Valck. Eur. Hippol. 516. v. 479. χρεῖαν Guelph. et suprascr. χρεῖα Colb. 2. χρεῖα sequente com-mate Ald. Rob. πρὶν ἐγὼ vulg. πρὶν γ' ἐγὼ Regg. G. N. Ar. M. 2. Guelph. Rob. Blomf. πρὶν ἂν ἐγὼ ex conj. edidit Brunck. v. 480. ἐξείζας Reg. E. κερασμάτων marg. Ms. ap. Morell. et suprascr. in Reg. B. v. 481. ἐξαμείβονται Barocc. codd. ap. Stephan. Guelph. Ald. αἷ — ἐξαμείβονται var. lect. in Reg. O.

τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
 κῆκρινα πρῶτος ἐξ ὄνειράτων ἃ χρῆ
 ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
 485 ἔγνώριω' αὐτοῖς· ἐνοδίους τε συμβόλους
 γαμφωνύχων τε πτήσιν οἰωνῶν σκεδρῶς
 διώρισ', οἴτινές τε δεξιῶι φύσιν
 εὐώνυμους τε, καὶ δίαιταν ἦντινα
 ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνας
 490 ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι·
 σπλάγγων τε λειότητα, καὶ χροιάν τινα
 ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἠδουήν,
 χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν,
 κνίση τε κῶλα συγκαλυπτά· καὶ μακρῶν
 495 ὄσφιν πυρώσας δυστέμμαστον εἰς τέχνην
 ᾤδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
 ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
 τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονός

ἐξαμύνονται obelo not. Porz. v. 483. πρῶτον Colb. 2. v. 484.
 κληδόνας Reg. B. v. 486. γαμφωνύχων Guelfh. v. 487. τε
 omitt. Viteb. Guelfh. Ald. Rob. v. 488. εὐώνυμοι vulg. εὐω-
 νύμους Regg. D. G. H. K. L. N. Vienna. A. B. C. D. Ar. Ox.
 Colb. 1. 2. Ven. 1. M. 1. 2. Barocc. Ald. Turn. Blomf. Wei-
 lauer. Dindorf. v. 489. ἔχουσιν Guelfh. v. 490. στέργηθρα
 Med. M. 1. θέληθρα Reg. G. Colb. 2. Ph. συνοδία Guelfh.
 συναιδρία Reg. E. ξυνεδρία Vict. Brunck. Schuetz. Blomf.
 v. 491. σπλάγγων Ald. v. 492. δαίμοσι vulg. δαίμοσιν Glasg.
 Schuetz. Blomf. Dindorf. v. 494. κνήση κῶλα Reg. C. κνίσση
 vulg. κνίσση emend. Blomf. Dindorf. Punctum post εὐμορφίαν
 et δὲ pro τε posuit Blomf. v. 495. ὄσφην Reg. C. Ald. ὄσφιν
 Ar. v. 496. ἔδωσα, sed in marg. ᾤδωσα, Vienn. C. θνητά,
 superscr. θνητάς, Viteb. v. 498. δῆτ' ἔνερθε Colb. 1. δῆ

κεκρυμμέν' ἀνδράποισιν ὠφελήματα,
 χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς 500
 φήσειεν ἂν πάροιδεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
 οὐδεῖς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλύσαι θέλων.
 βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
 πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
 σαιτοῦ δ' ἀκήδει δυστηχοῦντος· ὡς ἐγὼ 505
 εὐέλπιδς εἰμι τῶνδ' ἐξ ἐκ δεσμῶν ἔτι
 λυθέντα μηδὲν μείον ἰσχύσειν Λιός.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ ταῦτα ταύτη μοιρὰ πῶ τελεσφόρος
 κρᾶναι πέπρωται, μυθίας δὲ πημοναῖς 510
 δύαις τε καμφθεῖς ἄδδε δεσμὰ φηγγάνω·
 τέχνη δ' ἀνάγκης ἄσθενεστέρα μακροῦ.

ταῦτα. ἐνερ. Reg. D. Rob. Ald. ἐνερθεν Vienn. A. C. M. 1. 2. Guelph. v. 500. σίδηρον Reg. N. Colon post ἄργυρον habet Turn. χρυσόν δὲ Med. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Ar. Guelph. Ald. Turn. v. 502. οἶδ', εἰ μὴ Reg. G. Colb. 1. Viteb. codd. ap. Turn. v. 503. βραχὺ Reg. E. λόγῳ Vienn. A. D. ταῦτα Med. M. 2. Ven. 1. Ar. Barocc. συλλήβην Viteb. μάθοις Colb. 1. 2. M. 2. Guelph. Viteb. et c. var. lect. μάθε Reg. N. v. 504. θνητοῖσιν M. 2. Ar. v. 505. μὴ νῦν vulg. μὴ νυν conj. Porson. recep. Blomf. Dindorf. χαιροῦ Ald. v. 507. τῶνδ' ἐκ Ald. v. 508. μέλον' Garb. ἰσχύσει Guelph. v. 509. ταύτη ταυτη Reg. E. ταύτη Ald. Rob. τελεσφόρων Ald. μοιρὰ πῶ τελεσφόρῳ Vienn. B. v. 510. κρᾶναι Ald. Rob. Garb. κρᾶναι Turn. δὲ abest Guelph. v. 511. δυαίαις Reg. E. φηγγάνω Vienn. A. C. rec. Brunck. Schuetz.

ΧΟΡΟΣ

τις οὖν ἀνάγκης ἔστιν οἰακοστρόφος;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

μοῖραί τριμορφοὶ μνήμονές τ' Ἐρινύες.

ΧΟΡΟΣ.

515 τούτων ἄρα Ζεὺς ἔστιν ἀσθενέστερος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐκ οὖν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν περρωμένην.

ΧΟΡΟΣ

τί γὰρ πέρωται Ζητὶ πλὴν αἰεὶ κρατεῖν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τοῦτ' οὐκ ἂν ἐκλύθοιο μηδὲ λιπαίρει.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ κού τι σεμνόν ἔστιν ὃ ξυναμπέχεις.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

520 ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς

V. 514. Ἐρινύες vulg. Ἐρινύες Med. Blomf. Dind. v. 515. ἄρ' ὁ Ζεὺς vulg. ἄρα Ζεὺς Colb. 1. Ar. M. 2. Vienn. B. C. Rob. ἄρα Ζεὺς Ven. 1. 2. Reg. E. ex Faehl. Viteb. Vienn. A. ood. ap. Turn. Glasg. Blomf. Dindorf. ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. v. 516. ἐκφύγη τε Reg. G. Colb. 1. Ven. 1. M. 2. ἐκφύγοι τε Ald. ἐκφύγοιτο Reg. E. Vienn. B. ἐκφύγη sine partic. Regg. C. D. F. L. Ar. ἐκφύγη γε Ven. 2. v. 518. οὐκ ἂν οὖν πύθοιο vulg. οὖν omitt. Reg. E. Vienn. B. Viteb. Colb. 1. Guelph. οὐκ ἔτ' ἂν Colb. 2. M. 1. 2. Vienn. A. C. Brunck. Blomf. Dindorf. οὐκ ἂν ἐκλύθοιο Ven. 1. v. 519. ξυναμπέχεις Reg. D. v. 520. τόνδ' οὐδαμῶς Guelph. Viteb. cod. ap. Turn.

καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
 ὄσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
 δεσμούς ἀεικεῖς καὶ δῦας ἐκφυγγάνω.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α΄.

μηδὰμ' ὁ πάντα νέμων
 θεῖτ' ἐμᾶ γνώμα κράτος ἀντίπαλον Ζεὺς, 525
 μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὄσiais θοίναις ποτινισσομένα
 βουφόνοις, παρ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον, 530
 μηδ' ἀλτιομι λόγοις·
 ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι
 καὶ μήποτ' ἐκτακείη.

ἀντιστροφ. α΄.

ἦδύ τι θαρσαλέαις

V. 521. καιρὸς Rob. συγκαλυπτέον Guelph. Colb. 2. su-
 prascr. os. v. 522. τάχιστα Reg. L. M. 1. v. 523. βίας Regg.
 C. E. G. Colb. 1. M 1. 2. cod. ap. Turn. Rob. et var. lect.
 in Reg. O. ἐκφυγγανῶ Vienn. A. C. Brunck. Schuetz. v. 524.
 μηδαμῶς Reg. D. v. 525. θεῖτο Reg. G. Colb. 2. M. 2. Vi-
 teb. Ald. Rob. γνώμη Ald. γνώμη Reg. N. v. 527. ἐλινύ-
 σαιμι vulg. ἐλινύσαιμι Rob. Brunck. Schuetz. Blomf. Dindorf.
 ὄσious Reg. G. ὄσια conj. Schuetz. improb. Voss. cur. crit.
 p. 8. ποτινισσομένα Reg. N. v. 529—530. βουφόνοισι Reg. G.
 Ὀκεανοῖο vulg. Ὀκεανοῦ Regg. G. H. Colb. 1. 2. Ven. 1. 2.
 M. 1. Ar. Viteb. Guelph. Ald. Rob. Herm. ad Orph. 724. rec.
 Dindorf. v. 531. αὔτοιμι λόγος Reg. E. v. 532. μοι τόδε
 μένοι Ald. Turn. Vict. et sic vulg. μοι τόδ' ἐμμένοι Regg. A.
 B. C. E. N. Colb. 2. M. 1. Guelph. Ar. codd. ap. Turn. Rob.
 Brunck. et recentit. omnes. τόδ' ἐμμένη Reg. D. μοὶ δ' Reg.
 E. v. 533. μήποτι τακείη Colb. 1. v. 534. ἦδύ τοι Vienn. A.
 θαρσαλέαις Ald. Turn.

535 τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἑλπίσι, φαναΐς
 θυμὸν ἀλδαινοῦσαν ἐν εὐφροσύναις. φρίσσω δὲ σε
 δερκομένη

540 μυρλοῖς μόχθοις διακναϊόμενον βουλαῖς θεῶν.

Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
 ἐν ἰδίᾳ γνώμῃ σέβει
 θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.

στροφὴ β'.

545 φέρε' ὅπως ἄχαρις χάρις, ᾧ φίλος, εἰπέ, ποῦ τίς ἀλά;
 τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
 ὀλιγοδρανίαν ἄκικνυ,

V. 535. τείνει Reg. E. τείνειν deest in Colb. 1., sed suprascr. διεξάγειν, τίνειν. Post φαναΐς comma exhib. Reg. D. M. 1. prob. Blomf. v. 537—538. ἀλδαινοῦσαν Rob. ἀλδαινούσαις Turn. — δερκομένα Regg. A. B. C. G. M. 1. Ven. 2. Guelph. Brunck. Schuetz. Blomf. v. 539—540. διακναϊόμενος Reg. C. διακνεόμενον Reg. E. Excidiase hic aliquid, metrum strophæ docet, et desiderantur quatuor syllabæ, spondeus unus et iambus. Quare addidi, quod vulgo deest, ex conjectura βουλαῖς θεῶν post διακναϊόμενον. v. 542. ἰδίᾳ γνώμ. vulg. ἐν ἰδίᾳ ex Schol. conj. Morell. recep. Blomf. Dindorf. Fortasse scribendum est κυρία.— γνώμῃ M. 1. Schuetz. Blomf. ἰδίᾳ γὰρ μη Reg. E. σέβῃ vulgatam servat Wellauer. σέβει emend. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. v. 543. θνητοὺς Ald. Rob. Wellauer. v. 544—545. χάρις ἄχαρις Med. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Guelph. Ald. Rob. Vict. εἰπέ που τίς ἀλά; vulg. εἰπέ, ποῦ τίς ἀλά; conj. Stephan. rec. Brunck. Schuetz. Blomf. εἰπέ, ποῦ τίς ex uno Cod. edid. Dindorf. ἀλή Reg. C. v. 546. τίς δ' Rob. ἐφαμέρων Guelph. M. 2. v. 547. ὀλιγοδρανίην vulgatam exhib. Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. ὀλιγοδρανίαν Med. M. 2. Regg. A. B. E. Brunck. Schuetz. Blomf. Dind. ὀλιγοδράντιαν Colb. 1. Reg. C. ὀλιγοδρανοῦσαν

ἱκελόνειρον, ἧ τὸ φωτῶν
 ἄλαδὸν φέρεται γένος ἐμπεποδισμένον;
 οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. 550

ἀντιστρ. β'.

ἔμαθον τάδε σὰς προσιδουῖσ' ὀλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.
 τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
 τόδ' ἐκεῖνό θ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ 555
 καὶ λέχος σὸν ὑμεναίον
 ἰότατι γάμαν, ὅτε τὰν ὀμοπάτριον
 ἔδνοις ἄγαγες Ἑσιόναν πιδῶν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

Guelph. et cod. ap. Turn. ἄκι κηγιώνειρον Ald. v. 548. ἱσ-
 νειρον vulg. ἱκελόνειρον ego emendavi; ἀντόνειρον conj. Rei-
 sig. Soph. O. C. p. LIII. — αἷς Colb. 1. Ald. ἧ Guelph. ἧ
 Reg. E. v. 549. Desunt tres syllabae; quare ἀλαῶν ἀλαῶς
 γένος conj. Burnej. post ἄκιον inser. ἰσχύν Blomf. Verbum
 finitum excidisse arbitrantur Schuetz. et Wellauer. Unde ego
 φέρεται addendum duxi. Interrogationis signum, quod vulgo
 non legitur, in fine versus posuerunt Stanl. Brunck. Schuetz.
 Blomf. Wellauer. Dindorf. v. 550—551. τὴν Ald. Rob. Wel-
 lauer. τῶν θνητῶν Guelph. θνητῶν Ven. 1. 2. Ald. Rob. Wel-
 lauer. v. 553. προῖδουῖσ' codd. ap. Stephan. v. 555. τόδ',
 ἐκεῖνό θ' ὅ, τ' vulg. τόδ' ἐκεῖνό θ' ὅτ' Brunck. Schuetz.
 Blomf. Dind. ἐκεῖν' ὅτε τότ' Med. ἐκεῖν' ὅτ' M. 1. ἐκεῖν ὅτε
 τ' Reg. D. Ven. 2. ἐκεῖν ὅτει' Regg. E. N. ἐκεῖνό γε ὅτ'
 Rob. ἐκεῖνό τ' ὅτ' Turn. ἐκεῖνω τε ὅ, τ' Ald. ἐκεῖνό τε ὅ, τ'
 Reg. G. Colb. 2. Guelph. — λουτρὰ τε Turn. Vict. Stanl. λου-
 τρὰ τε M. 1. λουτρὰ Regg. A. G. K. Colb. 2, Rob. Brunck.
 Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. λουτρὰ Reg. C. λουτρὰ Reg. N.
 λουτρὰκας Reg. E. λουτρὰ cum rell. codd. Ald. rec. Wellauer.
 v. 556. τόσον Regg. K. L. σοὶ Guelph. ὑμεναίων Ald. v. 557.
 ἰότιη vulgatam sequitur Wellauer. ἰότατι Regg. A. N. Viteb.
 Med. et suprascr. η Colb. 2. Brunck. et recentt. τὴν vulg. τὰν
 Regg. A. B. Med. Colb. 2. Ven. 1. 2. Ald. Rob. Turn. Brunck.

ΙΩ.

560 τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
 τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
 χειμαζόμενον;
 εἶνος ἀπλακίης ποινᾶς ὀλέκει;
 σήμερον ὄπη
 γῆς ἢ μογερὰ πεπλάνημα.

et recentt. omnes ὀμηπάτριον ἔδνος Reg. E. v. 558 — 559. εἰ-
 νοῖς, quum in strophā tres desint syllabae, deleri vult Reisig.
 Soph. O. C. p. XXXVI. ἤγαγες vulgatam servat Wellauer.
 ἄγαγες Regg. A. B. N. Vit. Med. Colb. 2. M. 2. Rob. Brunck.
 et recentt. Ἡσιώνην Vict. Stanl. Ἡσιόνης, sed ἦν in marg.,
 Colb. 2. εἰς Ἡσιόαν Reg. N. Hunc versum ante verba ὅτι τὰν
 ὀμοπάτριον collocant Ald. Rob. Turn., hic tamen ex cod. ve-
 rum ordinem commemorat. πιδόν Reg. E. πείθων Med. v. 560.
 γῆ Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. Blomf. Dind. γᾶ Brunck.
 et recentt. λεύσσειν ἐμὲ Reg. G. λεύσειν Regg. N. et K. ex
 Faehs. v. 561. χαλινοῖσιν Med. Reg. D. Ald. Rob. χαλινοῖσι
 M. 1. 2. Colb. 2. Guelph. πετρίνοισι Ven. 1. Ald. Rob. Turn.
 Vict. Post πετρίνοισι vocem ὀρεῖοις addunt Regg. D. F. K.
 L. M. 2. Colb. 1. Ven. 2. Guelph. τοῖς ὀρεῖοις Regg. E. H.
 M. 1. Colb. 2. Ar. Ox. Ald. Rob. τοῖσιν ὀρεῖοις Turn., quae
 glossemata esse primus vidit Stephanus. v. 562 — 563. ἀπλα-
 κίας Regg. A. B. Colb. 2. Brunck. ἀπλακίης Glasg. ἀπλακίας
 Schuetz. Blomf. ποινᾶς vulg. ποινᾶς Vienn. A. C. Colb. 1. 2.
 Reg. D. M. 1. codd. ap Stephan. Ald. Wellauer. ποινᾶς Reg.
 C. ποινᾶς Vienn. B. D. Ar. Barocc. Turn. ποινῆς Reg. E. ex
 Faehs. tamen hic ποινᾶς exhibet. ποινᾶς obelo not. Glasg.
 ποινᾶ σ' ὀλέκει conj. Steph. idque ποινή σ' scribens recep.
 Blomf. — ὀλέκη vulgatam servat Wellan. ὀλέκει emend. Brunck.
 et recentiores omnes, idque exhib. Reg. E. v. 563 — 564. ὄπη
 γᾶς à Brunck. Schuetz. ὀποῖ Med. Guelph. prob. Elmsl. Eur.
 Heracl. 19. improb. Reisig. Soph. O. C. p. 176. γᾶς Reg. H.
 γᾶς à Vienn. A. γῆς à Vienn. C.

ᾶ ᾶ, ἔα ἔα·

χρῆι τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἴστρος,
εἰδῶλον Ἄργου γηγενοῦς, (ἄλευ' ᾧ δᾶ,) φοβοῦμαι
τὸν μυριαπὸν εἰσορῶσα βούταν.

ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμι' ἔχων,
ὄν οὐδὲ καταθρόντα γαῖα κεύθει·

ἀλλὰ με τὰν τάλαιναν

ἔξ ἐνέραν περῶν κνηγεταιί,

κλανᾶ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον.

570

V. 565. ᾶ ᾶ, ἔα ἔα vulg. ἔ ἔ Med. Colb. 1. Reg. H., ubi ᾶ ᾶ adjicitur. ᾶ ᾶ ἔ ἔ Reg. N. et cum var. lect. ἔα ἔα Reg. O. ᾶ ᾶ, ἔα ἔα edid. Dindorf., qui tamen ἔα ἔα spuria esse judicat, Corp. Scen. Gr. Praef. VI. v. 566. με τάλαιναν vulg. με τὰν τάλαιναν ex Kimslej. emend. Blomf. Dindorf. et sic M. 2. τὴν τάλαιναν M. 1. Reg. G. οἴστροις codd. ap. Steph. v. 567. εἰδῶλον γὰρ Ἄργου Reg. C. et codd. ap. Turn. γένους Ven. 2. ἄλευ' ᾧ δᾶ vulg. ἄλευε δᾶ conj. Arnald. rec. Blomf. ἄλευ δᾶ ex conj. edid. Dind. Ἀλευάσα M. 2. Reg. G. Schol. Ἄλευ ᾶσα Reg. H. ἄλευ ᾶ δᾶ Reg. N. codd. ap. Turn. idemque conj. Valck. Eur. Phoen. 1304. Ego vulgatam ita servandam duxi, ut haec verba extra metrum vociferata esse putem; quapropter inclusi atque φοβοῦμαι, quod verbum initio seq. versus legitur, metri causa hic collocavi neque cum Dindorfio, qui Hermannii sententiam sequebatur, exterminandum existimavi. v. 568. φοβοῦμαι vulgo ante τὸν μυρ. legitur; omittunt hanc vocem Vienn. B. D. et Dindorf. εἰσιδοῦσα Regg. C. G. Colb. 2. Vienn. B. D. et var. lect. in Reg. O. εἰσορῶ Vienn. A. C. v. 569. δολερὸν M. 2. Ar. mavult Blomf. δόλειον Reg. E. θολερὸν var. lect. in Reg. O. v. 570. καταθρόντια Colb. 1. καταθρόντια Reg. E. v. 571. ἀλλ' ἔμὲ Brunck. Schuetz. v. 572. περῶν Barocc. περῶ Reg. E. πτερῶν Reg. C. et c., var. lect. περῶν Reg. O. κνηγεταιί Brunck. Schnetz. v. 573. πλαγᾶται Reg. E.

στροφή.

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὄτοβει δόναξ
 575 ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον· ἰὼ ἰὼ, πόποι,
 ποῖ, πόποι, ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάναι.
 τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε
 παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέξενξας εὐ-
 580 ρῶν ἀμαρτοῦσαν ἐν πημοσύναισιν,
 ξ ξ οἰσρηλάτῳ δὲ δειματι δειλαίαν
 παράκοπον ὧδε τείρεις;
 πυρὶ με φλέξον, ἦ χθονὶ κάλυψον, ἦ

v. 574. Hos versus antistrophicos esse, primus indicavit
 Herm. Aristot. de art. poet. p. 143. El. metr. p. 768. ὀτιοβεῖ
 vulg. ὄτοβει Med. Glasg. Blomf. Wellauer. Dind. v. 575 — 576.
 ὑπνοδότην Vienn. C. Reg. K. ὑπνὸδοτ' ἄνομον Guelph. ἰὼ
 ἰὼ, ποῖ ποῖ vulg. ἰὼ ἰὼ πὸ ποῖ πὸ ποῖ cod. ap. Turn. ἰὼ ἰὼ,
 ποποῖ, emend. Seidler. de verss. dochm. p. 84. rec. Blomf.
 Wellauer. Dindorf. v. 577. πῶ πῶ πῶ· πῆ μ' vulg. πῶ ποῖ
 πῶ ποῖ Vienn. A. C. Guelph. πῶ quater Ox. bis Regg. K. L.
 Ven. 2. πόποι πόποι Med. Reg. N. M. 1. 2. Colb. 1. Ar. codd.
 ap. Steph. πὸ πᾶ πὸ ποῖ πῆ Reg. C. ποῖ, ποῖ, ποποῖ, ποῖ
 Reg. D. πᾶ, πόποι, πᾶ μ' Blomf. ποῖ, πόποι, ποῖ μ' Din-
 dorf. ποῖ enim exhibent Reg. K. L. Ven. 2. Brunck. Schuetz.,
 πῆ autem rell. codd. Ald. Rob. Turn. Vict. τηλέπλαγχοι vulg.
 τηλέπλανοι emend. Elmsl. Blomf. Wellauer. τηλέπλαχοι Reg.
 N. πλάναι vulg. πλάναι Regg. A. B. G. K. L. Colb. 1. 2.
 M. 1. Vienn. A. B. C. D. Mosq. 1. Guelph. Brunck. et recentt.
 v. 578. τίς ποτέ μ' Ald. Rob. τί μ' Med. M. 1. 2. Regg. K.
 L. Colb. 1. 2. v. 579. τί ποτε ante ταῖσδ' vulgo bis positum
 est; alterum omitt. Regg. K. L. Med. Colb. 1. 2. Ven. 2.
 Brunck. et recentt. v. 579. ἀρῶν Ald. v. 580. πημοναῖσιν
 vulg. ποιμοναῖσι Reg. C. v. 581. αἶ, αἶ, ξ ξ Reg. G. δειγματι
 Guelph. v. 582. παράκοτον M. 1. παράσκοπον Guelph. τήρεις
 Reg. E. v. 583. πυρὶ φλέξον ἦ vulg. πυρὶ με φλέξον ἦ ex

ποντίοις δάκεσι δὸς βορᾶν,
 μηδέ μοι φθορήσῃς
 εὐγμάτων, ἀναξ.
 ἄδην με πολύπλανοι πλάναι
 γεγυμνάσασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη
 πημονὰς ἀλύξω.
 κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου; 590

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινῆτου κόφης

Elmsl. emend. scripsit Blomf. et sic legi jubet Erfurdt. Soph. Aj. p. 632. ed. maj.; idemque recep. Dind. v. 584. *ποντίοισι* Regg. A. B. G. Ven. 2. M. 2. Guelph. Brunck. Schuetz. *ποντίοισιν* Blomf. v. 585. *μηδ' ἔμοι* Brunck. v. 586. *ἀγμάτων* Ald. v. 587. *ἄδδην* vulg. *ἄδην* Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. *πολύπλαγκτοι* vulg. *πολύπλανοι* Regg. C. D. G. L. var. lect. in Reg. O. Ven. 2. codd. ap. Steph. Ald. Turn. Blomf. Wellauer. Dind. *πολύπλακτοι* Reg. E. v. 588. *γεγυμνάσασι* Guelph. *γεγύμνασιν* Ald. *γεγυμνάσασ'* Blomf. Wellauer. *ἔπα* Schuetz. Blomf. *ἔποι* conj. Elmsl. Soph. O. C. 383. v. 590. Quod dedimus, exhibent Med. Vienn. B. D. Rob. et sic Herm. El. metr. p. 268. Seidl. de verss. dochm. p. 165. Eundem verborum ordinem praebent libri omnes, variantes tamen in singulis vocabulis; *κλύεις* Reg. C. *προςφθέγματα* codd. ap. Steph. Ald. Turn. *προςφθέματος* codd. ap. Turn. et Steph. *πρόςφθεγμα* Vict. Glasg. *φθέγματα* Regg. C. D. E. F. K. L. N. Ar. Vienn. A. Viteb. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Guelph. *φθέγματι* Vienn. C. *φθέγματα τᾶςδε* cum var. lect. *φθέγμα* et *πρόςφθεγμα* Reg. O. *τᾶς* Ald. *τᾶςδε* Regg. D. F. Ar. Vienn. A. C. Colb. 2. Ven. 2. Guelph. *τῆς* Colb. 1. *δὲ σῶν* Reg. E. Caeterum verborum ordine mutato trimetrum effecerant: *τᾶς βουκέρω πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις*; Heath. Brunck. Schuetz. Porro hic versus vulgo Choro adsignatur. sed cum puellae continuandum esse viderunt Herm. Elmslej. Blomf. Dindorf.

τῆς Ἰναχίης; ἢ Διὸς θάλλει κέαρ
 ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
 Ἦρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

IΩ.

ἀντιστρ.

595 πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις,
 εἰπέ μοι τᾶ μογερᾶ τίς ᾦν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,
 τὰν ταλαιπωρον ὧδ' ἐτήτυμα προσδροεῖς,
 θεόστυόν τε νόσον
 600 ἄνόμασας, ἃ μαραινει με χρι-
 ονσα κέντροις ἀεὶ φοιταλέοισιν.
 ἔξ. σκηρτημάτων δὲ νήστιων αἰκλαῖς
 λαβρόσσυτος ἦλθον, Ἦρας

κλύεις προσφθέγμα τᾶς βουκ. π. vulgo legitur. v. 592. Ἰνα-
 χίης Guelph. Ἰναχίας Colb. 2. M. 1. 2. Vienn. B. D. Ἰναχίας
 Med. Vienn. A. C. Blomf. Ἰναχίης vulgatam tuetur etiam Steph.
 Byz. s. v. Ἰναχία — θάλλη Guelph. v. 594. στυγητῶς Viteb.
 βιάζεται Ar. M. 2. et Vienn. B. D. in marg. v. 595. ἀπύεις
 Reg. E. v. 598. ἔτυμα vulg. ἐτήτυμα Ar. M. 1. 2. Guelph.
 Heath. Schuetz. Elmsl. Blomf. Wellauer. Dind. προσφρωνεῖς var.
 lect. in Reg. O. v. 599. θεόστυον vulg. θεόστυον Morell.
 Buttler. Herm. El. metr. p. 269. Elmsl. Blomf. et recentt. δὲ
 vulg. τε Regg. A. B. F. G. Med. Colb. 1. 2. Ven. 1. 2. M. 1.
 Guelph. Ald. Rob. Brunck. Schuetz. et omnes fere recentt.
 v. 601. κέντροισι φοιταλέοισιν vulg. κέντροις Reg. E. ex Faehs.
 Vienn. B. D. κέντροισι φοιταλέοις Blomf. κέντροισι φοιταλέοι-
 σιν Dind. κέντροις ἀεὶ φοιταλέοισιν ego ex conj. dedi. φυτα-
 λέοισιν Ald. v. 602. σκηρτημάτων Reg. E. νήστιων Vienn.
 B. C. D. M. 1. 2. Regg. C. et E. ex Faehs. idemque codd.
 ap. Schol. A. αἰκλαῖς edid. Blomf. v. 603. λαβρόσσυτος vulg.
 λαβρόσσυτος emend. Elmsl. Blomf. Wellauer. Dind. Ἦρας ex
 Schol. A. supplēvit Herm. Seidl. l. c. p. 164. Blomf. Wellauer.

ἐπικότοισι μῆδεσι δαμείσα. δυσ-
 δαιμόνων δὲ τίνες οἶ, ἔ ἔ, 605
 οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν;
 ἀλλὰ μοι τορῶς
 τέμμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει
 παθεῖν, τί μῆχαρ, ἦ τί φάρμακον νόσου,
 δείξον, εἴπερ οἶσθα· 610
 θρόει, φράζε τᾶ δυσπλάνῳ παρθένω.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρήξεις μαθεῖν,
 οὐκ ἐμπλέκων ἀνίγματ', ἀλλ' ἀπλῶ λόγῳ,
 ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
 πυχρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὄρας Προμηθεῖα. 615

Dindorf. v. 604. ἐπικότοις Guelph. μῆδεσιν Schuetz. Glasg.
 v. 605. δέ τίνες omisso interrogationis signo post μογοῦσιν
 Ald. Rob. Turn. v. 606. ὅ μ' Reg. N. v. 607. ἀλλὰ μοι Reg.
 E. ex Faehs. v. 609. τί μὴ χρεῖ· τί φ. vulg. τί με χρεῖ Regg.
 E. G. Rob. Brunck. Schuetz. τί μοι χρεῖ Regg. D. F. Colb. 2.
 M. 1. 2. τί μὴ χρεῖ suprascr. μοι Reg. C. τί μὴ χρεῖ suprascr.
 οὐ ἐτ c. var. lect. τί μοι οὐ χρεῖ Reg. O. με obelo not. Por-
 son. παθεῖν. τί μῆχαρ, τί φ. conj. Elmslej. improb. Herm.
 παθεῖν, τί μῆχαρ, ἦ τί φ. scripsit Dindorf. v. 611. φράζε
 τε τᾶ Regg. F. L. Ven. 2. M. 1. Ar. Barocc. Vienn. C. Guelph.
 φράζε τε omisso τᾶ Ven. 1. Rob. φράζε δὲ Ald. φράζε δυσ-
 πλάνῳ var. lect. in Reg. O. v. 612. τορῶσοι Ald. σαφῶς σοι
 M. 2. σοι omitt. Reg. L. — ὅτι vulg. ὅ pro ὅ τι Reg. E. Vienn.
 B. D. Guelph. ὅπερ Etym. M. p. 762. Glasg. Blomf. Dindorf.
 v. 613. ἐπλέκων Reg. E. ἀλ' Reg. C. v. 614. καὶ pro δίκαιον
 Colb. 1. φίλον Regg. D. N. v. 615. βροτοῖσι Reg. E.

IΩ.

ὦ κοινὸν ἀφέλημα θνητοῖσιν φανείς,
τλήμων Προμηθεῦ, τοῦ δικῆν πάσχεις τάδε;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄρμοι πέπαυμαι τοὺς ἐμούς θρηγῶν πόνους.

IΩ.

οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

620 λέγ' ἦντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.

IΩ.

σήμηρον ὅστις ἐν φάραγγι σ' ἄχμασεν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἑφαίστου δὲ χεῖρ.

V. 616. ἀφέλημα Reg. C. θνητοῖσι Reg. E. ex Faehs. Vienn. C. Viteb. Ald. Rob. Turn. βροτοῖσι Colb. 2. v. 617. τλήμων Reg. E. ex Faehs. τοῦ χάριν Vienn. A. Colb. 2. v. 618. ὦ μοι Regg. C. D. cod. ap. Turn. ἄρμοι var. lect. in Reg. O. ἄρμοι edid. Brunck. Schuetz. v. 619. τάνδε Vienn. B. Ald. Rob. v. 620. μὲν Reg. E. — αἰτῆ vulg. αἰτεῖ Med. Brunck. et recentt. omnes praeter Wellauer. πᾶν γὰρ ἐκπύθοιο vulg. πᾶν γὰρ ἂν πύθοιο emend. Stephan. idemque c. var. lect. πάντα γὰρ π. exhib. Reg. B. recep. Brunck. et recentiores praeter Wellauer. omnes. πάντα γὰρ πύθοιο Vienn. A. Ox. Ven. 1. Regg. A. B. codd. ap. Stephan. Guelph. Ald. Rob. Wellauer. πᾶν γὰρ πύθοιο Colb. 1. 2. πᾶν γὰρ οὖν πύθοιο var. lect. ap. Stephan. πᾶν γὰρ ἐκπύθοιο c. vera lectione πᾶν γὰρ ἂν πύθοιο et c. var. lectione πάντα γὰρ πύθοιο Reg. O. — μοι Ven. 1. Ox. Guelph. Ald. Rob. v. 621. ἄχμασε vulg. ἄχμασεν Med. M. 1. Herm. Schuetz. v. 622. βούλημα Rob.

ΙΩ.

ποιναὶς δὲ ποίων ἀπλακηνμάτων τίνεις;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.

ΙΩ.

καὶ πρὸς γε τοῦτοις τέρμα τῆς ἑμῆς πλάνης
δείξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

625

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

ΙΩ.

μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδ' εἰ σοι δωρήματος.

μὲν τὸ δ' οὖν Med. μέντοι τὸ δῖον Colb. 1. Viteb. τὸ δῖος
Reg. C. v. 623. ἀπλακηνμάτων Glasg. Schuetz. Blomf. τίνεις
Guelph. v. 624. ὄρκεσα Reg. C. ἄρκεσα cod. ap. Turn. ἀρκῶ
σε ε. var. lect. ἀρκῶ σοι Reg. O. τοσοῦτον ἀρκεῖ σοι σαφηνί-
σσαι με νῦν; conj. Schuetz., acquiescens tamen in eo, ut
interrogationis signum post μόνον poneret. v. 626. Comma
post δείξον habet Turn. v. 627. σοι omitt. Reg. C. μαθεῖν σε
Colb. 2. M. 1. Regg. A. et suprascr. σοι B. H. Excidiisse ver-
sum, qui Prometheo tribuendus esset, existimat Hermannus,
ex Schol. verbis, qui laudat versum: ἂν δεῖ γενέσθαι, ταῦτα
καὶ γενήσεται, conjiciens, hunc ipsum versum Aeschylī esse,
qui exciderit. v. 628. μή τι Regg. A. G. M. 1. Ox. Rob. et
Thom. Mag. v. μέλλω. μήτι κρύψῃς με Gud. μήτοι vulgatam
tuetur etiam Schol. ad Eur. Hec. 570. v. 629. τοῦδε omitt.
Reg. E. σοι omitt. Ald. τοῦδε τοῦ Vienn. A. B. C. D. Viteb.

ΙΩ.

630 τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γερανίσκειν τὸ πᾶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

φθόνος μὲν οὐδεὶς, σὰς δ' ὀκνῶ θραῖξει φρένας.

ΙΩ.

μὴ μου προκῆδου μᾶσσον ὡς ἔμοι γλυκύ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δῆ.

ΧΟΡΟΣ.

μήπω γε· μοῖραν δ' ἠδονῆς κάμοι πόρε.
635 τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σὸν ἔργον, Ἴοϊ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.

Regg. G. H. L. Med. Colb. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Ar. Guelph. Rob. Hunc et seq. versum omitt. Ven. 1 Ox. Barocc. v. 630. οὐ omitt. Ar. M. 1. et Med. in quo tamen suprascr.; erasum est in Colb. 2. M. 2. suprascr. a recenti manu in Guelph. μὴ suprascr. οὐ Reg. O. γινώσκειν Reg. E. v. 631. σὰς δοκῶ Ven. 1. Guelph. Barocc. Ald. v. 632. μάλλον suprascr. in Guelph. — ἢ ὡς Vienn. A. C. codd. ap. Turn. recep. Brunck. Schuetz. Vulgatam obelo not. Pors. ἢ κάμοι γλυκύ conj. vir doctus ap. Blomf. μασσόνως ἢ ἴμοι γλυκύ conj. Elmsl. Kur, Heracl. 544. v. 633. προθυμῆ Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. v. 635. ἱστορήσωμεν Reg. E. Omittit hunc v. M. 1. v. 638. Ἴω suprascr. in Colb. 2. v. 639. τε omitt. Reg. C.

ὡς ἀποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας
 ἔνταυθ', ὅπη μέλλει τις οἴσασθαι δάκρυ
 πρὸς τῶν κλύοντων, ἄξιαν τριβὴν ἔχει. 640

I Ω.

οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαι με χρῆ,
 σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσκρήσετε
 πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι 645
 θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν
 μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.
 αἰεὶ γὰρ ὄψεις ἔννηχοι πολέμενοι
 ἔς παρθενῶνας τοὺς ἔμους παρηγόρου
 λείοισι μύθοις· ὧ μὲν' εὐδαίμων κόρη, 650

V. 640. ὡς ἀποκλαῦσαι vulg. ὡς ἀποκλαῦσαι Reg. C. M. 2. Ven. 2. Glasg. Blomf. Wellauer. Dind. ὡς τ' ἀποκλαῦσαι Turn. ὡς τ' ἀποκλαῦσαι Vienn. A. C. codd. ap. Steph. Regg. A. B. D. F. et c. var. lect. ὡς ἀποκ. Reg. O. recep. Brunck. ὡς κάποκλαῦσαι Regg. K. G. Viteb. M. 1. idemque conj. Tyrwhitt. ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι conj. Huschk. Anal. p. 57. recep. Schuetz. — κάποδύρασθαι vulg. κάποδύρασθαι Med. Regg. K. D. G. N. Viteb. Ar. Brunck. Schuetz. Blomf. Dind. ἀποδύρασθαι Reg. D (?) v. 641. ὅποι Med. Reg. N. Viteb. Vienn. B. D. Guelph. Rob. — μέλλοι M. 1. Reg. C. — οἴσασθαι cod. ap. Turn. et var. lect. in Reg. O. v. 642. ἔχειν Ald. v. 643. ὅπως μὲν ὑμῖν Reg. K. M. 1. Ven. 2. — ἀπιστῆσαι Viteb. μι χρῆ Reg. E. v. 644 σαφῆ Reg. E. τὸ πᾶν Reg. E. ex Faehs. v. 645. πεύσοισθε Rob. — ὀδύρομαι vulg. αἰσχύνομαι M. 1. 2. Ar. var. lect. in Regg. G. D. L. O. Mosq. 1. ap. Steph. et Schol. A. recep. Schuetz. Blomf. v. 646. τὸν θεόσσυτον Colb. 2. v. 647. σχετλία Ald. Rob. v. 648. αἰεὶ Med. M. 1. — ἄννηχοι Ald. πολέμενοι vulg. πολέμενοι Reg. C. πολούμενοι Reg. D. recep. Blomf. v. 649. εἰς Reg. E. ex Faehs. v. 650. εὐδαίμων vulg. εὐδαίμων Vienn. B. D. Ar.

τί παρθενεύει δαρὸν, ἔξόν σοι γάμου
 τυχεῖν μερίστου; Ζεὺς γὰρ ἡμέρου βέλει
 πρὸς σοῦ τέθαλπται καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριον
 θέλει· σὺ δ', ᾧ παῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέγος
 655 τὸ Ζηγὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρινῃς βαδὴν
 λειμῶνα, ποιμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρὸς,
 ὡς ἂν τὸ δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
 τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὄνειρασι
 ξυνειχόμεν δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
 660 ἔτλην γεγωνεῖν νικτήφοιτ' ὄνειρατα.
 ὁ δ' ἔς τε Πυθῶ καπὶ Λωδώνῃς πικνοῦς
 θεοπρόπους Ἰαλλεν, ὡς μάθοι τί χρῆ
 δρωῖντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.

Rob. rec. Schuetz. εὐδαίμον Blomf. Dind. ζούρη Reg. D. v. 651. παρθενεύη vulg. servat Wellauer. παρθενεύεις Vienn. A. C. παρθενευή M. 1. 2. v. 653. πρὸ σοῦ — συναίρεθῃ Reg. E. τέθωπται suprascr. τέθαλπται Viteb. συναίρεσθαι vulg. ξυναίρεσθαι Reg. B. Brunck. et recentt. omnes praeter Wellauer. ξυνάρεσθαι var. lect. in Reg. O. v. 654. μὸδ πολακτίσῃς M. 1. μὴ 'πολακίῃς M. 2. μὴ 'πιλακτίσῃς Viteb. μὴ 'πολλακτίσῃς Ald. μὴ ἀπολακτίσῃς Reg. N. v. 655. τὸ omitt. Ven. 2. v. 656. τε καὶ πρὸς Colb. 1. Viteb. v. 658. ὄνειρασιν M. 1. Ald. Rob. Schuetz. Wellauer. v. 659. ὡς τε Reg. H. v. 660. γεγωνεῖν Ald. νικτήφαιντ' Med. Rob. Vulgatam Synesii auctoritate firmat Lobeck, ad Phryn. p. 686. v. 661. Λωδώνην Turn. Vict. Stanl. Glasg. — συγνοῦς Ar. Thom. Mag. a. v. θεοπρόπους v. 662. θεοτρόπους Colb. 1. 2. Ἰαλεν Guelph. Ald. Rob. Thom. M. 1. c. — μάθη Regg. A. B. Vienn. A. B. C. D. Colb. 1. 2. Mosq. 2. Viteb. Guelph. Ald. Rob. Garb. recep. Wellauer. v. 663. δαίμοσι Rob. Vict. Turn. πρᾶπτει vulg. πράσσειν Med. Reg. C. et suprascriptum in Reg. B. Brunck. et ceteri omnes praeter Wellauer. φίλως suprascr. α

ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
 χρησμούς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους. 665
 τέλος δ' ἐναργῆς βάξις ἦλθεν Ἰνάχω
 σαφῶς ἐπισκίπτουσα καὶ μυθουμένη
 ἔξω δύμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμὲ,
 ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις·
 κεί μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν 670
 κεραννὸν, ὅς πᾶν ἐξαῖστώσοι γένος.
 τοιοῖσδε πεισθεῖς Λοξίλον μαντεύμασιν,
 ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων
 ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
 Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πρᾶσσειν τάδε. 675
 εὐθύς δὲ μορφῇ καὶ φρένες διάστροφοι
 ἦσαν, κερᾶστις δ', ὡς δρᾶτ', ὄξυστόμφ
 μύωπι χρυσθεῖσ' ἐμμανεῖ σκιρτήματι

Med. γέλον Vienn. B. D. Guelph. v. 664. ἀγγέλλοντες Reg. D.
 ἀναγγέλλοντες Reg. E. ἀπαγγέλλοντες mault Elmsl. Ed. Rew.
 l. c. p. 236 et in Mus. crit. Cant. VI. p. 293. v. 665. ἀσήμους
 δυσκρίτως τ' vulg. ἀσήμους δυσκρίτους τ' eod. ap. Turn. et
 Rob. δυσκρίτους Reg. C. ἀσήμους δυσκρίτως omisso τε Viteb.
 ἀσήμους δυσκρίτως τ' Med. Colb. 1. 2. Regg. H. K. N. Ba-
 rocc. Guelph. prob. Wunderlich. p. 18 rec. Wellauer. Dindorf.
 χρησμούς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' interpunx. Blomf. v. 666.
 ἐν ἀργῆς Ald. ἦλθε βάξις M. 1. 2. Mosq. 1. rec. Schuetz.
 v. 668. δάμων Rob. v. 670. θέλη Vienn. A. C. Ald. Rob.
 θέλει Reg. E. Vienn. B. D. M. 1. Schol. B. πυρωπὸν Med.
 πυρωπὸν Reg. D. πυρωπὸν ἂν Διὸς μολεῖν conj. Elmsl. Edinb.
 Rev. l. c. p. 236. v. 671. μένος Med. v. 673. ἐξήλασε Reg.
 E. Vienn. A. B. C. D. M. 1. 2. Guelph. Aldin. Rob. Turn.
 v. 674. ἐπηνάγκαζε Reg. E. Guelph. v. 676. εὐθύς οὖν Thom.
 M. v. διάστροφοι. v. 677. κερᾶστις Viteb. κερᾶστη Rob. ὡς

ἦσσαν πρὸς εὐποτόν τε Κερχρείας ῥέος
 680 Λέωνης ἄκρην τε· βουκόλος δὲ γηγενηὶς
 ἄκρατος ὄργῃν Ἄργος ὠμάρται, πυκνοῖς
 ὄσσοις δεδορκῶς τοὺς ἐμούςς· κατὰ στίβους.
 ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος
 τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. οἰστρόπληξ δ' ἐγὼ
 685 μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
 κλύεις τὰ προχθέντ'· εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὃ τι
 λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
 ξύνθαλαπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
 αἰσχιστόν εἶναι φημι συνδέτους λόγους.

omitt. Viteb. δευτόμφ Rob. v. 679. ἦσσαν M. 2. εὐποτόν
 Rob. Κερχρείας vulgatam servant Glasg. Blomf. Dind. eamque
 tuetur Spanh. ad Callim. in Del. 271. Valck. Eur. Phoen. 1395.
 Κερχρείας Regg. A. B. E. G. Vienn. A. B. C. D. Ar. Ox.
 Guelph. Barocc. Ald. Brunck. Schuetz. Wellauer. ῥέων Ald.
 v. 680. Λέωνης ἄκρην τε vulgatam obelo notat Glasg. ἄκρην
 τε Reg. A. Colb. 2. Brunck. Schuetz. ἄκρον τε Lips. 2. Ald.
 Rob. ἄκριν τε Reg. K. τε omitt. Reg. N. Colb. 2. M. 1. Λέ-
 ρνης τε κρήνην conj. Canter. recep. Blomf. ἀκτῆν τε Λέρωνης
 conj. idem. ἄκρον τε verum videtur Wellauero. v. 682. τῆς
 ἐμῶς Viteb. καταστίβους Vienn. A. B. C. D. Lips. 2. Guelph.
 Turn. v. 683. ἀφνίδιος vulg. ἀφνίδιος emend. Elmsl. Edinb.
 Rev. l. c. p. 237. recep. Dindorf. ἐξαίρωνης ex Schol. conj.
 Wunderlich. p. 148. idque in Ar. suprascr. prob. Gaisford. ad
 Hephaest. p. 242. ἀφνίδιος αὐτὸν μόρος conj. Porson. recep.
 Blomf. v. 685. γῆς πρὸς γῆν Regg. C. N. Colb. 2. Ar. Ox.
 Lips. 1. 2. Viteb. cod. ap. Turn. Ald. γῆν πρὸς γῆς Reg. E.
 Colb. 1. M. 1. 2. Vienn. A. C. γῆν ἐκ γῆς Rob. v. 686. ἐτι
 Vienn. A. B. C. D. Regg. G. H. Colb. 1. 2. Viteb. M. 1. 2.
 Ven. 2. Guelph. Rob. v. 687. πόνων Regg. K. et ex Faehs.
 E. Vienn. C. M. 1. 2. Ven. 2. Ald. πόνου Rob. σήμενη Colb. 1.
 Viteb. σήμενον M. 2. et suprascr. in Mosq. 1. σήμεν Reg. C.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα ἔα, ἄπεχε, φεῦ· 690
 οὔποτ' οὔποτ' ἤρχουν ξένους μολεῖσθαι λόγους
 ἐς ἀκοὴν ἑμὴν,
 οὐδ' ὥδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
 πήματα, λύματα, δέλματ' ἀμφήκει
 κέντροφ ψύχειν ψυχὰν ἑμὴν· 695
 ἰὼ ἰὼ μοῖρα μοῖρα,
 πέφρικ' εἰσιδοῦσα πράξιν Ἴου̅ς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

πρό γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ·
 ἐπίσχες ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθης.

V. 688. λόγους Regg. D. F. K. L. Ven. 2. φεύδσει Ven. 2. Ald. Rob. Turn. v. 689. ξυνθέτους Colb. 2. M. 2. v. 690. ἄπειχε Reg. H. ἔπειχε conj. Abresch. Animadv. ad Aesch. I, 6. recep. Brunck. Schuetz. οὔποτ' οὐ ad hunc versum trah. Seidler. de vers. dochm. p. 128. quod improb. Herm. El. metr. p. 269. v. 691. οὔποτ' οὔποτ' vulg. οὔποτ' semel Reg. G. cod. ap. Turn. οὐπῶποτ' οὐπῶποτ' Ox. οὐπῶποτ' semel Vienn. A. B. D. Ven. 1. Ald. Turn. Wellauer. — ἠρχόμεν Ox. Rob. Vict. Stanl. Brunck. ἠρχόμεν ξύνρους var. lect. in Reg. O. ἠρχοῦν Reg. C. ἠρχουν cett. libri et Schuetz. et recentt. omnes. ξύνρους cod. ap. Turn. v. 693. ὡς δὲ Guelph. καὶ omitt. Colb. 1. Viteb. v. 694. λύματα καὶ δέλματ' Regg. D. F. M. 2. δέλματα, λύματ' Vienn. A. δέλματα scribant versus finientes Brunck. Schuetz. v. 695. ψύχει Reg. C. v. 696. μοῖρα semel Rob. v. 697. εἰσιδοῦσα Med. M. 1. 2. Regg. E. N. Guelph. v. 698. πρῶ γε suprascr. πρὸς γε Med. πρῶ γε conj. Brunck. τις εἶ πλέα Rob. v. 699. εἰς τ' ἂν c. var. lect. ἔς τ' ἂν Reg. O. προσμάθοις Guelph.

ΧΟΡΟΣ.

700 λέγ', ἐκδίδασκε τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὸν
τὸ λοιπὸν ἄλγος προὔξειπιστασθαι τορῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τὴν πρὶν γε χρεῖαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχοίξετε
τὸν ἄμφ' ἑαυτῆς ἄθλον ἐξηγουμένης·
705 τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθῃ
τληῖναι πρὸς Ἥρας τῆσδε τὴν νεάνιδα.
σὺ δ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμούς λόγους
θυμῶ βάλλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολάς
710 στρέψασα σαυτὴν στειχ' ἀνηρότους γύας·

V. 700. λέγε δίδασκε Colb. 1. Viteb. νοσοῦσί τι vulg. νοσοῦσί τοι Regg. A. B. Mosq. 1. 2. Ven. 1. Med. Guelph. Barrocc. Valck. Eur. Phoen. 455. Brunck. et recentt. omnes. νοσοῦσι γὰρ Reg. G. Colb. 1. M. 2. νοοῖσι γὰρ Reg. N. v. 702. χρεῖαν τ' Reg. N. χρεῖαν τ' Med. Colb. 1. Ar. Viteb. Ven. 1. Guelph. ἠνύσατ' Rob. ἠνύσθ' Ven. 1. v. 704. τὸν ἄμφ' Regg. C. D. E. K. L. Vienn. A. B. C. D. Mosq. 1. 2. Colb. 1. M. 1. 2. Viteb. v. 705. ἀκούσασθ' Ald. Rob. ἀκούσεθ' Viteb. v. 706. πλῆναι Reg. E. v. 707. σύ τ' Regg. A. B. Med. Viteb. Colb. 2. M. 2. Ven. 2. Brunck. Blomf. οἷ τ' legitur ap. Steph. Byz. v. Ἰναχία. v. 708. βάλλ' Reg. E. Vienn. B. D. Colb. 2. μάθ' pro βάλλ' Colb. 1. μάθ' c. var. lect. βάλλ' Reg. N. — τέρμ' Colb. 1. Viteb. τέρμα τ' M. 2. v. 709. ἐνθένδε Reg. D. ἐνθάδε Reg. L. Vienn. B. C. D. Ven. 2. et var. lect. in Reg. O. — ἀντολάς Regg. C. D. E. G. Colb. 1. M. 1. 2. Vienn. B. D. Ald. Turn. et var. lect. in Reg. O. ἀατολάς Rob. v. 710. στρέψασα Viteb. γύας Regg. D. E. Vienn. A. B. C. D. Ald. Rob. γόους Ar.

Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἱ πλεκτὰς στίγας
 πεδάροισι ναλοῦσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
 ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρημένοι·

οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἀλιστόνοισι πόδας
 χροίμπουσα ῥαχλασιν ἐκπερᾶν χθόνα.

715

λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηρωτέκτονες
 οἰκούσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαι σε χρή.
 ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοισι.

ἦξει δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδάνυμον,
 ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὐβάτος περᾶν,
 πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλις, ὄρῶν

720

ὑψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
 κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρή
 κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινήν

βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
 ἔξει στυγάνορ', αἰ Θεμισκυρᾶν ποτα

725

V. 711. Σκύθης Reg. D. ἀφίξη Reg. E. Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. v. 712. νέουσ' Med. ναλοῦσιν M. 2. v. 713. ἐξηρημένοι Ar. v. 714. ἀλιστόνοισι obelo notant Glasg. Blomf. γύποδας Reg. F. Ven. 1. 2. Barocc. Guelph. Ald. Rob. Vict. γυπόποδας Ar. γυνόποδας Schol. A. v. 715. χροίμπουσα Reg. E. M. 1. 2. Ar. χροίμπουσαν Colb. 2. — ἐκπέρα c. var. lect. ἐκπερᾶν Reg. O. v. 716. λαιᾶς ἐς M. 2. σιδηρωτέκτονες Reg. E. v. 717. σε omitt Regg. D. E. v. 718. πρόσπλαστοι Reg. E. v. 719. ἔξη c. var. lect. ἦξει Reg. O. — ὑβριστὴν vulg. Ὑβριστὴν Schuetz. Wellauer. Ἀραξιν Rob. οὐκ εὐάνυμον var. lect. in Mosq. v. 720. εὐβάτος Colb. 2. Guelph. v. 721. αὐτὸν τὸν Καύκασον Colb. 1. Vict. καυκάσιον Reg. D. μόλις Vienn. A. C. Colb. 1. Guelph. μόλις Reg. C. v. 722. ἐκφυσᾷ Vienn. B. v. 723. κροτάφων Reg. E. ἐπ' αὐτῶν Guelph. — ἀστυγείτονας Viteb. v. 724. μεσημβρινήν Ald. Rob. v. 726.

κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμιάδωνθ', ἵνα
 τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος
 ἐχθροῦξενος ναῦταισι, μετριὰ νεῶν·
 730 αὐταὶ σ' ὀδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
 ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης-πύλαις
 Κιμμερικὸν ἦξεις, ὃν θρασυπλαγγῶως σε χρῆ
 λιποῦσαν αὐλῶν' ἐπερεῶν Μαιωτικόν·
 ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
 735 τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπάνυμος
 κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
 ἥπειρον ἦξεις Ἀσιάδ'. ἄρ' ὑμῖν δοκεῖ,
 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ κἀνθ' ὁμῶς

ἦξεις vulg. ἴξη Regg. A. B. H. K. L. Colb. 2. Ar. M. 2. et c. var. lect. ap. Turn. Brunck. ἴξει Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. στυγάνορα Regg. C. D. K. L. M. 2. Ald. Rob. Σε-
 σμίκυραν Reg. K. Σεμισκύρον M. 1. v. 727. κατοικιοῦσιν Reg.
 E. Guelph. Θερμιάδωνθ' M. 2. v. 728. Σαλμυδησία vulg.
 Σαλμυδησία Ald. Rob. Brunck. Schuetz. Blomf. Wellauer. Din-
 dorf. Σαλμυδιασία Med. Σαλμυδιασία Colb. 1. M. 1. Σαλμυδη-
 σία Reg. A. Colb. 2. σαμυδησία Reg. C. v. 729. ἐχθροῦξεν-
 ος Reg. C. — ναῦταισι vulgatam servat Wellauer. ναῦταισι
 Eustath. II. V, p. 560. Τζετς. ad Lycophr. 1285. Blomf. Dind.
 ναῦταισι Ald. ναῦτης Rob. μετριὰ Reg. E. v. 730. αὐταὶ Vi-
 teb. ὀδηγήσωσι Reg. E. v. 731. ξενοπόροις Colb. 2. στενω-
 πόροις Ald. στενωπόρου Rob. στενοπόρου Guelph. codd. ap.
 Steph. et var. lect. in Reg. B. λίμναις suprascr. ης Reg. C.
 v. 732. θρασυπλαγγῶν M. 1. codd. ap. Turn. Regg. C. F.
 et suprascr. ως Reg. O. v. 733. λιποῦσ' αὐλῶν Reg. N. μα-
 λωτικόν Reg. D. v. 734. ἐσαεὶ Reg. E. M. 1. εἰς αἰεὶ Steph.
 Byz. v. Βόσπορος. v. 735. Βούσπορος δ' Colb. 1. Βόσπορος
 τ' Rob. ἐπάνυμον Reg. L. v. 736. κέκληται Reg. E. λιπᾶσα
 Reg. C. δ' omitt. Reg. D. v. 737. ἥπειρον δ' Guelph. ἡμῖν
 Reg. C. codd. ap. Turn. Ald.

βίαιος εἶναι; τῆδε γὰρ θνητῇ θεὸς
 χηρῶν μνηστῆρας τάσδ' ἐπέβριψεν πλάνας.
 πικροῦ δ' ἔκυσσας, ὧ κόρη, τῶν σῶν γάμων
 μνηστῆρος. οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,
 εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίαις.

740

ΙΩ.

ἰὼ μοι μοι, ἔ ἔ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμνησθίζει· τί που
 δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;

745

ΧΟΡΟΣ.

ἦ γὰρ τι λοιπὸν τῆδε πημάτων ἔρεῖς;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

V. 739. βίαιως Reg. E. v. 740. ἐπέβριψε vulg. ἐπέβριψεν
 Glasg. Blomf. Dindorf. ἐπέριψε Reg. E. ὑπέβριψε M. 2. v. 741.
 πικροῦ ἐς κύρσας M. 2. πικροῦ Reg. D. v. 742. γὰρ καὶ νῦν
 Reg. E. v. 743. εἶναι σοὶ δόκει Vienn. A. C. Ven. 2. — μὴδ'
 ἐπῶν προοιμίαις Vienn. A. B. C. D. Colb. 2. M. 1 2. Lips. 2.
 Ven. 2. Ar. Barocc. Guelf. Ald. μὴδ' ἐπῶν προοίμια Rob.
 μὴδ' ἐπῶν ἐν προοιμίαις Reg. D. Viteb. v. 744. ἰὼ ἰὼ M. 1.
 Rob. ἔ ἔ ἔ vulg. ἔ ἔ bis Regg. A. B. F. G. H. Colb. 1. 2.
 M. 1. Ar. Med. Brunck. Blomf. ἔ ἔ scrib. Dindorf. ἔ ἔ αἰ αἰ
 Reg. D. ἔ ἔ φρεῦ φρεῦ Viteb. v. 745. σὺ δ' ἄν Rob. κἀνα-
 μνησθίζη Ald. Rob. Turn. Vict. Wellauer. κἀναμοχθίζη Colb. 1.
 Viteb. var. lect. in cod. Reg. ap. Brunck. v. 746. δράσεις
 Ald. Rob. ὄτ' ἄν Viteb. v. 747. τοι Reg. E. Colb. 1. Ald.
 Rob. τι omitt. Reg. C. v. 748. δυσχείμαρον Ald. Rob. γε
 omitt. Reg. D. τε Regg. E. G. πέλαγον Reg. D. ἀτερᾶς cod. f.

ΙΩ.

τί δῆτ' ἐμοὶ ξῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
750 ἔρβιψ' ἐμαντήν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
δπως πέδω σκήψασα τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρείσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν
ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἢ δυσπετιῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
755 ὅτω θανεῖν μὲν ἔστιν οὐ πεπρωμένον·
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγὴ·
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

ΙΩ.

ἢ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

760 ἦδοι' ἂν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφορᾶν.

ap. Turn. et c. var. lect. ἀτηρᾶς Reg. O. v. 750. ἔρβιψ' Reg. D. ἀποστύφλου Aldin. Rob. v. 751. πεδοσκήψασα marg. Ms. ap. Morell. v. 752. ἀπηλλάγην Regg. D. E. εἰς ἀπαξ Aldin. Rob. Blomf. v. 754. ἂν omitt. Rob. δυσπετιῶν Reg. E. φέροις Reg. K. Vienn. D. Colb. 2. v. 755. ἐρεσι M. 2. ΑΓ. πεπρωμένην Reg. E. v. 756. ἂν ἦν Vienn. C. Colb. 2. M. 1. 2. Guelph. ἦν μοι Rob. v. 757. μοι omitt. Reg. E. Vienn. B. D. τὸ pro μοι Rob. v. 758. ἐκπέσοι Vienn. A. C. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Guelph. v. 760. ἦδοιμ' ἂν vulgo legitur, versus et hoc et eo, qui post hunc sequitur, Jōi continuato. ἦδοι' ἂν emend. Dawes. Misc. crit. p. 250. idque exh. Viteb. recep. Brunck. et recentt. omnes. ἠδοίμην ἂν Reg. D. ἠδοίμαν M. 1. 2. τήνδ' Vienn. B. D. ἰδοῦσαν Colb. 2.

IΩ.

πῶς δ' οὐκ ἂν, ἦτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδ' εἰ σοὶ μαθεῖν πάρα.

IΩ.

πρὸς τοῦ τυράννα σκηπτρα συληθήσεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ κενόφρωνων βουλευμάτων.

IΩ.

ποῖα τρόπων; σήμερον, εἰ μὴ τις βλάβη.

765

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

γαμεῖ γάμον τοιοῦτον ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

IΩ.

θέοισιν, ἢ βρότειον; εἰ φητὸν, φράσον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

τί δ' ὄντων; οὐ γὰρ φητὸν ἀυδᾶσθαι τάδε.

V. 761. πῶς οὐκ Reg. N. Colb. 1. κατὰ Reg. L. Rob. v. 762. μαθεῖν σοὶ Reg. C. Vienn. A. B. C. D. M. 1. 2. Barrocc. Guelph. Ald. Rob. Pro μαθεῖν conj. γηθεῖν Schuetz. v. 763. τυράννου var. lect. in Reg. O. v. 764. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ M. 1. 2. ΑΓ. αὐτοῦ Ald. Rob. κενόφρωνων Rob. v. 765. σήμερον ποῖα τρόπων Ald. Rob. Interrogationis signum omitt. Glasg. βλάβη σοὶ Reg. D. v. 766. γάμον τόνδ' Rob. v. 768. ὄντινα — ἀυδᾶσαι Reg. E. οὐδὲ γὰρ Colb. 1. οὐ γὰρ φημὶ τὸν ex conj. edid. Brunck. Schuetz. improb. Herm. Orph. Argon. 926. Schaef. Soph. Philoct. 847. Voss. cur. Aeschyl. p. 9.

ΙΩ.

ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

770 ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρετον πατρός.

ΙΩ.

οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφή τύχης;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ δῆτα, πλὴν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῆις.

ΙΩ.

τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἔστιν ἄκοντος Διός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκτόνων εἶναι χρεῶν.

Wellauer. Comment. Aeschyl. p. 6. — τόνδε Colb. 1. τόδε Regg. G. H. Colb. 2. Ven. 1. M. 1. Barocc. Guelph. Rob. Blomf. v. 771. οὐδέν — τις ἀποστροφή Reg. E. τις ἀποστροφή Vienn. B. v. 772. πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δ. λυθῶ vulg. πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Reg. E. Vienn. C. Barocc. Guelph. πρὶν ἂν ἔγωγ' Vienn. A. Ald. Rob. Vulgatam obelo notat Glasg. πρὶν γ' ἂν ἐκλυθῆ δεσμῶν ἔγω ex conj. reposuit Brunck. πρὶν γ' ἔγωγ' ἂν conj. Pauw. recep. Blomf. πρὶν ἂν ἔγωγ' ἂν conj. idem. πλὴν ἔγωγ' ὅταν δεσμῶν λυθῆις conj. Elmsl. Edinb. Rev. l. c. p. 238. — λυθῆις Med. var. lect. in Reg. O. Rob. recep. Glasg. Schuetz. Blomf. πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθῆις Dindorf. v. 773. ὁ λύσων Reg. C. σ' omitt. Regg. C. G. K. Med. Colb. 1. 2. M. 1. 2. v. 774. αὐτῆς conj. Brunck. Buttler. ἐγγόνων c. var. lect. ἐκτόνων Reg. C. χρεῶν codd. ap. Turn.

IΩ.

πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

775

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

IΩ.

ἦδ' οὐκ ἔτ' εὐξυμβλητος ἢ χρησιμφθια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καὶ μὴδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.

IΩ.

μὴ μοι προτείνων κέρδος εἰτ' ἀποστέρει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

δυοῖν λόγῳ σε θατέρῳ δωρήσομαι.

780

IΩ.

ποιοῖν πρόδειξον, αἴρεσιν τ' ἐμοὶ δίδου.

V. 775. ἦ 'μὸς σε παῖς Vienn. B. σ' omitt. Colb. 1. 2. Ald. v. 776. τρίτος δὲ codd. ap. Turn. Ald. Schol. B. γέναν Reg. E. πρὸς δέ κ' Ald. ἄλλαισι Reg. C. ἄλλαισι Vienn. A. Ald. Rob. Turn. ἄλλῃσι Vienn. C. Viteb. ἄλλῃσιν Reg. G. Colb. 1. Guelph. v. 778. καὶ μὴ γε legi jubet Elmsl. Soph. Oed. Col. 1432. σαυτῆς τ' Med. Colb. 1. v. 780. δυεῖν vulg. δυοῖν Regg. A. B. D. et ex Faehs. E. Vienn. A. B. C. D. Colb. 1. 2. M. 1. Ven. 1. Guelph. Weßauer. Dindorf. — σοσ pro σε Reg. E. ex Faehs. — θατέρων Colb. 1. δωρήσομαι Ald. v. 781. ποιοῖς Reg. E. Interrogationis signum post ποιοῖν ponunt Brunck. Schuetz.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

δίδωμ'· ἔλου γὰρ, ἢ πόναν τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

τούτων σὺ τὴν μὲν τῆδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
785 θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσης λόγους·
καὶ τῆδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἐπεὶ προδυμείσθ', οὐκ ἐκνεντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γερωνεῖν πᾶν ὄσον προσχρήζετε.
790 σοὶ πρῶτον, Ἴοϊ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσης φεῖθρον ἠπείρων ὄρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογωπὰς ἠλιοστιβεῖς
* * * * *

V. 782. ἢ omitt. Colb. 2. v. 783. φράσαι Rob. — ἐκλύ-
οντά με codd. ap. Turn. ἐκλύσοντά με Vienn. A. C. Gud. et
suprascr. τ' ἐμέ Reg. C. Schuetz. v. 784. ἐμὴν χάριν Reg. L.
M. 1. τήνδ' ἐμὴν c. var. lect. ἐμοὶ Reg. D. v. 785. ἀτιμά-
σεις Reg. D. λόγον Reg. E. ex Faehs. οἴκους suprascr. λόγους
Viteb. v. 786. τήνδε μὲν Ar. γέγωνε Reg. E. λυπὴν Reg. D.
βλάβην var. lect. in Reg. O. v. 787. λύσοντά σε, τοῦτο Reg.
H. Barocc. Ald. γὰρ νῦν ποθῶ Reg. E. Vienn. B. D. Ald.
v. 789. οὐ omitt. Regg. K. L. Colb. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Ar.
Vienn. A. C. Guelph. Rob. Schuetz. v. 790. πολύδινον codd.
ap. Turn. et c. var. lect. πολύδονον Reg. O. v. 791. μνήμοσιν
Reg. E. Vienn. A. B. C. Guelph. Ald. Rob. Turn. δέλτοις
Reg. E. v. 792. ἠπείρου Reg. N. — ὄρων Ald. v. 793. ἀνα-

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκη
 πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθίνης, ἵνα 795
 αἱ Φορκίδες ναλοῦσι θηναῖαι κόραι
 τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμι' ἐκτημέναι,
 μονόδοτες, ἄς οὐθ' ἥλιος προσδέσεται
 ἀκτίσιν οὐθ' ἢ νύκτερος μῆνη ποτέ.
 πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατὰπτεροι, 800
 δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστρυγεῖς,
 ἄς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδῶν ἔξει πνοάς·
 τοιοῦτο μὲν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
 ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
 ὄξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας 805

τολάς Regg. E. N. Vienn. A. B. C. D. M. 1. 2. φλογωπᾶς
 vulg. φλογωπᾶς emend. Pauw. Schuetz. Blomf. et reliqq. φλο-
 γοπᾶς Ald. — Post hunc versum lacunam esse, primus vidit
 Brunckius et ex omni orationis cohaerentia perspicuum est;
 consentiunt certe cum illo recentiores omnes editores. Vide-
 tur autem Jus per Asiam errores in his narrasse Prometheus.
 Excidisse vel quatuor versus vel undecim vel etiam plures exi-
 stimat Lachm. de mens. trag. p. 20. v. 794. Κισθίνης vulg.
 Κισθίνης Med. Regg. A. C. D. et suprascr. in Reg. B. Brunck.
 Glasg. Schuetz. Blomf. Wellauer. Dind. Σινθίνης conj. Herm.
 Obs. critt. p. 35. Κυνήτης Voss. l. c. p. 144. Κινθίνης Viteb.
 Κισθίνης Colb. 2. Κισθίνης c. var. lect. Κισθίνης Reg. O.
 Σκυθίνης Vienn. C. Colb. 1. M. 2. Σχυθίνης Regg. E. G. K.
 L. Ar. M. 1. Ox. Guelph. Aldin. Rob. v. 796. νέουσι Reg.
 E. v. 797. ὄμματ' Reg. E. ὄμμα κεκτημέναι Ald. Rob. ἐκ-
 τειμέναι Reg. C. v. 798. τὰς Vienn. B. D. Reg. E. προσκέ-
 ρεται Reg. E. v. 799. νύκτερος Reg. E. v. 801. δρακοντό-
 μαλλοι Regg. D. E. Ald. v. 802. θνητῶν Regg. K. L. Ven. 2.
 βροτὸς Reg. D. v. 803. τοιοῦτον Regg. D. E. Viteb. Guelph.
 Ald. τοιοῦτον ἐν σοι conj. Elmsl. Edinb. Rev. l. c. p. 239.
 τοιόνδε μὲν σοι conj. Blomf. Aesch. Agam. 306. v. 805. ὄξυ-

- γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
 Ἄρμισσπὸν ἱπποβάμον', οἱ χρυσόφρυτον
 οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτανος πόρον·
 τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουργὸν δὲ γῆν
 810 ἤξεις κελαιὸν φῦλον, οἱ πρὸς ἥλιον
 ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
 τούτου παρ' ὄχθας ἔραφ', ἕως ἂν ἐξέλκη
 καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίτων ὄρων ἄπο
 ἴησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
 815 οὗτός σ' ὀδώσει τὴν τριγωνοῦν ἐς χθόνα
 Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
 Ἴοι, πέπραται σοὶ τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
 τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλὸν τε καὶ δυσέυρετον,
 ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμιάνθαιε·
 820 σχολὴ δὲ κλειῶν ἢ θέλω πάρεστί μοι.

στομόμους Reg. D. ἀραγγεῖς Reg. H. codd. ap. Turn. Ald. v. 806. γύπας Guelph. φύλαξον Rob. φύλαξον Ald. τόν γε Vitteb. μονῶπα Reg. D. Colb. 2. Eustath. ad Dionys. 31. μουνῶ πανστρατὸν Reg. K. Barocc. Ald. v. 807. Ἄρμισσπῶν Vitteb. ἱπποδάμον' Ox. Ald. ἱπποδάμονα Reg. E. οἱ καὶ χρ. v. 808. πόρον Med. Reg. G. M. 1. 2. Rob. et suprascr. in Colb. 2. Guelph. recep. commate post νᾶμα posito Blomf. v. 809. σὺ μὲν Ald. τηλουργὸν Med. Reg. C. v. 812. ἔραφα Reg. E. ἐξέκη suprascr. οἰς Vienn. C. ἐξίκοις Guelph. ἐξίτης Ox. Barocc. Ven. 1. var. lect. in Reg. O. Ald. v. 813. Βιβλίτων Med. Colb. 2. M. 1. Ar. ὄρων Reg. C. codd. ap. Turn. v. 814. σεμνὸν Reg. A. Colb. 2. — κείλος Ald. — εὔποτος Reg. C. Turn. v. 815. σ' omitt. Ald. δ' ὀδώσει Reg. L. M. 1. τριγωνοῦνα Regg. D. N. ἔστ' Reg. D. v. 816. ἀποικίαν errore typographico Vict. Cant. Stanl. Buttler. v. 817. τε om. Rob. κτίσαι suprascr. ἢ Vienn. B. D. κτήσαι Reg. E. v. 818. σοὶ omitt. Reg. E. v. 820. πλίον Ox. ἢ θέλεις Ox. Ald. εἰ θέλεις

ΧΟΡΟΣ.

εἰ μὲν τι τῆδε λοιπὸν ἢ παρεμῆνον
 ἔχεις γεραιεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
 λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἰρημας, ἡμῖν αὖ χάριν
 δὸς ἦντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δὲ που.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τὸ πᾶν πορείας ἦδε τέρμ' ἀκίροεν. 825
 ὅπως δ' ἂν εἰδῆ μὴ μάτην κλύουσά μου,
 ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐμμεμόχθηκεν φράσσω,
 τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοῦς μύθων ἐμῶν.
 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκλείψω λόγων,
 πρὸς αὐτὸ δ' εἰμι τέρμα σῶν πλανημάτων. 830
 ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσά δάπεδα,
 τὴν αἰπύνωτον τ' ἀμφὶ Δωδάτην, ἵνα
 μαντεῖα θῶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,
 τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δοῦρες,
 ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοῦδὲν ἀνικτηρίως 835

Vienn. A. C. Guelph. v. 821. εἰ μὲν τοι Vitsch. μέντοι Regg. D. N. v. 822. πολυφθόρου Regg. H. K. L. Reb. τύχης suprascr. πλάνης Regg. H. K. L. v. 824. αἰτούμεσθα Reg. D. Colb. 1. M. 2. Ald. αἰθούμεσθα Reg. C. δὴ Reg. H. v. 827. ἐμμεμόχθηκε valg. ἐμμεμόχθηκεν Glasg. Blomf. Dind. ἐμμεμόχθηκε Guelph. v. 828. τοῦ τανυτο Ald. μύθων Reg. E. v. 829. τῶν πλείστον Garb. et suprascr. in Colb. 2. v. 831. μολουσσά Reg. C. μόλωσσα Reg. K. δάπεδα valgatam obele notat Glasg. γάπεδα delit ex Pesson. ad Eur. Orest. 324. Blomf. et firmat Steph. Byz. v. Γῆ. v. 832. αἰπύνωτον δ' Reg. N. αἰπύνωτον Guelph. v. 833. θῶκος Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. τ' omitt. Colb. 1. v. 835. ὑφ' ὧν Colb. 2. Guelph.

προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
 μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσάλνει σέ τι,
 ἐντεῦθεν οἰστρούσασα τὴν παρακτιαν
 κέλευθον ἤξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
 840 ἄφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·
 χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς,
 σαφῶς ἐπίστασ', Ἴόνιος κεκλήσεται,
 τῆς σῆς πορείας μνήμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
 σημειᾷ σοι τὰδ' ἔσσι τῆς ἐμῆς φρενὸς,
 845 ὡς δέρεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
 τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῆδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
 ἐς ταυτὸν ἔλθῶν τῶν κάλαι λόγων ἔγχοσ.

V. 836. προσηγορεύθης Reg. H. Colb. 1. 2. et c. var. lect. προσηγορεύθης Reg. O. v. 837. ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσάλνει σέ τι, vulgatam obelo notat Glasg. ἔσεσθαι τῶνδε Reg. E. G. H. K. L. Vienn. A. B. C. D. Colb. 2. M. 1. Guelph. Ald. Rob. Interrogationis signum in fine vers. ponit M. 1. ἔσεσθαι τῶνδε Barocc. ἔσεσθαι· τῶν δὲ Regg. C. D. Ar. M. 1. Blomf. ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσάλνει σέ τι; Wellauer. Erfurd. Soph. Aj. p. 517. ed. maj. προσσάλνεις ἔτι Colb. 1. Guelph. προσσάλνει, ἔτι Reg. D. προσσάλνει σέ τι Reg. E. προσσάλνει σ' ἔτι Reg. N. Facile possit scribi: ἔσεσθαι, τῶνδ' ἡ εἰ σάλνει σέ τι. v. 839. ἤξας Schol. A. B. quod praefert Abresch. v. 840. παλιμπλάγκτοισι Reg. D. πολυπλάγκτοισι Vienn. A. B. C. D. Reg. K. Ar. M. 1. Bigott. codd. ap. Stephan. Schol. B. Rob.—χειμάζει vulgatam servat Wellauer. χειμάζει Reg. E. et recentt. editt. v. 842. κληθήσεται vulg. κεκλήσεται Regg. A. B. C. D. H. F. H. K. L. Ar. Viteb. Colb. 1. 2. Ven. 2. M. 1. 2. codd. ap. Turn. Brunck. et recentt. omnes. v. 843. μνήματα Reg. E. πᾶσι vulg. πᾶσιν Glasg. Blomf. Dindorf. Post hunc versum in Reg. N. scriptum est: Ἴόνιος ἀπὸ σοῦ μνημόνευμα τῆς σῆς πλάνης. v. 844. σημειᾷσι Guelph. v. 846. τῆδ' ἐς Reg. N.

ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός,
 Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
 ἔνταῦθα δὴ σε Ζεὺς τίδησιν ἔμφορα,
 850 ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θυγῶν μόνον.
 ἐπάνυμον δὲ τῶν Λιδῶν γεννημάτων
 τέξεις κελαινὸν Ἐπαφόν· ὃς καρκῶσεται
 ὄσσην πλατύρρους Νείλος ἀρθεύει χθόνα·
 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
 855 πάλιν πρὸς Ἄργος ἀν' ἐκουσ' ἐλεύσεται
 θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῇ γάμον
 ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
 κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
 ἤξουσι θηρεύοντες οὐ θηρασίμους
 860 γάμους, φθόνον δὲ σωμαίων ἔξει θεός·
 Πελασγία δὲ δέξεται, θηλυκτόνω
 Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτω θράσει·

V. 848. ἐστὶ Ald. Rob. Turn. πολὺς Ald. Rob. κῶναβος
 Ald. v. 849. Hunc v. sequenti postponit Colb. 1. πρὸς χώ-
 ματι Ald. v. 850. τιθεῖσιν Med. v. 851. θήγων vulg. θυγῶν
 Glasg. Blomf. Dindorf. ex Abreschii sententia, qui et ἐπαφῶν
 mavult. θήγων Vienn. D. v. 852. τοῦ Λιδῶν Reg. L. — θυγη-
 μάτων conj. Peyrared. prob. Valcken. Eur. Phoen. 639. rec.
 Brunck. Schuetz. Vulgatam tuetur Wunderlich. p. 148. v. 853.
 καρκῶσαιτο Rob. V. 854. πλατύρρους Ald. v. 855. πέμπτη
 M. 2. — πεντηκοντόπαις vulg. πεντηκοντάπαις Colb. 2. M. 1.
 Ald. Turn. Brunck. Blomf. Wellauer. Dindorf. v. 856. ἐφέψε-
 ται var. lect. in Reg. O. v. 857. θηλύσπορον Guelph. Ald.
 v. 858. ἐπιωημένοι Guelph. οἶδε πτοημένοι Ald. v. 859. λε-
 λοιμμένοι Reg. C. v. 860. θηρεύοντες Colb. 1. v. 861 — 863.
 φθόνων Reg. E. δὲ δέξεται θεός Reg. E. ex Faehs. δεδέξεται
 Reg. O. — δαμέντα M. 1. — νυκτιφρουρήτω Reg. G. νυκτι-
 φρορήτω var. lect. in Reg. O. θάρασει Reg. D. — φθόνον δὲ

γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
 865 διδῆκετον ἐν σφαγαίῃσι βάψασα ἕλφος·
 τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἑμὸς ἔλδοι Κύριος.
 μίαν δὲ παίδων ἡμερος θέλει τὸ μὴ
 κτεῖναι σύνεννον, ἀλλ' ἀπαμβλυθήσεται
 γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
 870 κλύειν ἀνακλῖς μᾶλλον ἢ μαιφρόνος·
 αὐτὴ κατ' Ἄφροσ βασιλικὸν τέξει γένος.
 μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπέξειδέν τορῶς.
 σπορᾶς γε μὴν ἐν τῆσδε φύσεται θρασὺς

σώμαθ' ὧν ἔξει θεός, Πελασγία δεδέξεται θηλυκτόνῃ Ἄρει
 δαμέντων conj. Brunck. post δέξεται φησεν interp. Buttler. δα-
 μέντας conj. Pauw. recep. Blomf. comma post δέξεται posuit
 Wellauerus, quem ego secutus sum; vulgo demum post δα-
 μέντων comma legitur. v. 865. ἄρῆτον var. lect. in Reg. O.
 v. 866. τοιάσδ' Reg. D. ἐξ ἐχθροῦς Med. Colb. 1. M. 2. Ven. 2.
 Viteb. Ar. Regg. D. N. et c. var. lect. ἐπ' Reg. O. Rob.
 prob. Blomf. — ἐπέλδοι Colb. 2. v. 867. ἡμερος Reg. C. —
 τὸ μὴ οὐ ex conj. ded. Brunck. v. 868—869. ξύνεννον Brunck.
 Schuetz. Blomf. — ἀπαμβλυθήσεται M. 1. 2. ἀπαμβληθήσεται
 Guelph. ἐπαμβληθήσεται var. lect. in Reg. O. ἐπαμβλυθήσεται
 Rob. ἀπαμβλυθήσεται γνωμῶν· δυεῖν δὲ vulg. ἀπαμβλυθή-
 σεται· γνωμῶν δυοῖν δὲ edidit Wellauerus, quam lectionem
 ipse vulgata vocat; et sic interp. Ald. γνώμην sequente ma-
 jore interpunctione et sublata post ἀπαμβλ. distinctione Med.
 Regg. D. E. F. G. Ar. M. 1. 2. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind.
 γνώμων Regg. A. B. D. H. oodd. ap. Turn. Guelph. Rob.
 Brunck. γνωμῶν Reg. C. δυεῖν vulg. δυοῖν Blomf. Wellauer.
 Dindorf. θατέραν Regg. A. C. et suprascr. in B. βουληθήσεται
 Regg. D. N. v. 871. βασιλικὸν Ald. ἔξει Guelph. Barocc.
 Ald. v. 872. λόγου δὴ Barocc. λόγου δὲ conj. Schuetz. ταῦτα
 ἐξειδέν Reg. H. ταῦτ' ἐξειδέν Rob. ταῦτά τ' ἐξειδέν Guelph.
 Mesq. 2. v. 873. ἐκ τῆς Colb. 1. καὶ ταῶνδε Guelph. ἐκ ταῶνδε

τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
 λύσει. τοιόνδε χρησὸν ἢ καλαιγενὲς 875
 μήτηρ ἐμολ διήλθε Τιτανίς Θέμις·
 ὅπως δὲ χῶπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου
 εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθούσα κερδανεῖς.

I Ω.

ἐλελεῦ ἐλελεῦ, ὑπό μ' αὖ σφάκελος
 καὶ φρενοπληγεῖς μανία θάλλουσ', 880
 οἴστρου δ' ἄρδης χρεῖ μ' ἄπειρος·
 καρδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.
 τροχοδινεῖται δ' ὄμμαδ' ἐλήδην,
 ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης 885

Ven. 1. Barocc. et c. var. lect. ἐκ τῆσδε Reg. O. — φύσεως Reg. E. v. 874. κλεινοῖς Med. Ald. Rob. ὃς ἐκ πόνων τῶν ἐμὲ Reg. L. ὃς πόνων τῶν ἐμὲ Colb. 1. ὃς ἐκ πόνων τῶνδ' ἐμὲ Reg. H. M. 1. 2. Vienn. A. C. ὃς τῶνδ' ἐκ πόνων ἐμὲ Vienn. B. D. v. 875. λύσει γε M. 1. v. 876. ἐμὴ Reg. K. M. 1. 2. Viteb. Guelph. Barocc. et suprascr. οἰ Colb. 2. — θεῶν pro θέμις Guelph. v. 877. ὅπως δὲ χ' ἔπη Ald. ὅπως χῶπη Rob. — ταῦτα δὲ Reg. F. codd. ap. Turn. et c. var. lect. δεῖ Reg. O. — μακροῦ λόγου Vict. codd. ap. Turn. Glasg. Blomf., qui tamen χρόνου manuit. v. 878. σύ δ' Colb. 1. v. 879. ἐλελελελελεῦ M. 1. ἐλελελελεῦ Ald. ἰὼ ἰὼ ἐλελελελεῦ Rob. ἐλελελελελεῦ Turn. Vict. ἰὼ, ἰὼ, ἔλε, ἔλε, λε λεῦ Reg. E. ἐλελεῦ ἐλελεῦ emend. Pauw. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. v. 880. φρενοβλαφεῖς Vienn. B. D. Reg. E. Lips. 2. Guelph. v. 881. θάλλουσι Vienn. B. D. Reg. E. ex Faeb. Ald. οἴστρου τ' Barocc. — ἄρδης Guelph. v. 882. ἄπειρος Regg. E. F. Guelph. v. 883. καρδία Reg. E. M. 2. Vict. Cant. φρένα φόβῳ Reg. D. Viteb. Colb. 1. M. 1. Ald. φόβῳ λακτίζει φρένα Rob. v. 884. τροχιδινεῖται Reg. N. γ' ὄμμαδ' Rob. v. 885. λύσσης Reg. C.

μηδὲ πλαθεινὴν γαμέτα τινὲ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.
 ταρβῶ γὰρ ἄστεργάνωρα καρθενίαν
 εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομέναν
 δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις πόνων.

900

ἐπὶ φθόγος.

ἔμοι δ' ὅτι μὲν ὀμαλὸς ὁ γάμος
 ἄφοβος, οὐ δέδια, μηδὲ κρεισσόνων θεῶν
 ἔρωσ ἀφικτον ὄμμα προσδράκοι με.

905

cujus epitheton aliquod excidisse videtur. *λεχέων* om. Reg. L. *Λιδός* omitt. Reg. C. Barocc. Ald. Turn. *Λιδός λεχέων* Vienn. A. B. C. D. Reg. E. ex Faeha. v. 898. *ἴδασθε* M. 1. Ven. 2. *Ἰδοισθὲ* με Vienn. B. D. *με πέλουσαν* Reg. E. *πρίουσαν* Reg. L. v. 899. *πλασθεινὴν* vulg. *πλαθεινὴν* Barocc. et suprascr. σ Med. recep. Brunck. Glasg. Blomf. Dindorf. Porson. Eur. Hec. 884. — *ἐν γαμέτα* Regg. C. D. E. M. 1. Guelph. Ald. Rob. Turn. Vict. v. 900. *ἀστεργάνωρα* Ald. *ἀτεργάνωρα* Reg. E. v. 901. *γάμφ* δαπτομέναν vulg. *μέγα δαπτομέναν* ex conj. ded. Schuetz. Blomf. Dindorf. *χρόα* δαπτομέναν conj. Brunck. *μεγάμφ* Ald. *γάμο* Reg. E. δ' *ἀπτομέναν* Ald. *δαπανομένην* Reg. D. Colb. 1. *δαπανωμέναν* Reg. C. codd. ap. Turn. Hinc verbum aliquod latere putat Wellauerus, quod, ab *μέγα* compositum, apprime conveniat strophico *μεγαλυνομένων*. v. 902. *δυσπλάγχοις* vulg. *δυσπλάνοις* Barocc. Bigott. codd. ap. Turn. et recentt. omnes. *δυσπλάγγχας* Colb. 2. M. 1. *δυσπλάγγχοις* Vienn. A. C. et c. var. lect. *ἀσπλάγγχοις* Reg. O. Rob. *δυσπλαγγχοις* Ald. — *ἀλατείαισι* Vienn. A. B. C. D. Rob. Vict. *ἀλατῆσαι* Reg. E. *ἀλατῆσαι* M. 1. Ald. *ἀλατῆσαι* Turn. — *πόνων* omitt. Reg. C. Turn. *ejecerunt* Glasg. Schuetz. Blomf. *χόλω* pro eo conj. Brunck. v. 903. ὁ omitt. Vienn. B. D. Reg. E. v. 904. *οὐδὲ διὰ* Rob. *οὐδὲ τι διακρεισσόνων* Ven. 2. *οὐδὲ διανομὴ* δὲ Reg. E. — *θεῶν* omitt. Reg. D. Schol. A. ex Musgravii sententia *ejecit* Blomf. v. 905. *ἔρωσ* ut spurium omisit Schuetz. prob. Buttler. *ἀφικτον* Reg. E. — *προσδέρμοιτό* με

ἀπόλεμος ὄδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος
 οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν.
 τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὄρω
 μήτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

- ἦ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ ἀνθάδης φρενῶν,
 910 ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαγνύεται
 γάμον γαμείν· ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
 θρόνων τ' αἴστων ἐκβαλεῖ· πατρός δ' ἀρὰ
 Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
 ἦν ἐκπίπνων ἠρᾶτο δηναίων θρόνων.
 915 τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπήν εὐδεις θεῶν
 δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.

vulg. προσδέροισθε Ven. 1. Ox. Barocc. Ald. προσδέροισθε Regg. C. G. H. Vienn. A. C. Ar. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Ven. 2. προσδέροισθε Regg. E. F. Vienn. B. D. προσδέροισθε Reg. D. προσδέροισθε Med. προσδέροισθε Rob., unde προσδέροισθε ex conj. edid. Blomf. Dindorf. μηδ' ἄφυκτον κρείσσονων θεῶν ἔρωσ ὄμμα με προσδέροισθε ex Herm. aliquando prolata sententia Reizig. Soph. O. C. p. 333. v. 906. εἰς ἄπορα Reg. E. εἰς ἄπορα Regg. D. F. G. K. L. Vienn. A. B. C. Ar. M. 2. Big. Rob. et Reg. ap. Spanh. ad Julian. p. 256. — πορισμός Reg. E. v. 907. γενοίμην Ald. v. 908. ὄπου Vienn. B. D. Reg. E. v. 909. ἀνθάδης φρενῶν Regg. C. E. F. Mosq. 1. M. 1. et var. lect. in Reg. O. Rob. Glasg. Blomf. Dind. ἀνθάδης φρενῶν M. 2. Guelph. Turn. v. 910. τοῖον Rob. recep. Blomf. v. 912. τ' omitt. Rob. — πατρός τ' Regg. E. L. Vienn. A. B. C. D. Ven. 1. 2. Guelph. Barocc. Ald. πατρός omisso δέ Rob. — ἄρα Ald. v. 913. ποτ' Reg. O. codd. ap. Turn. τότ' M. 2. v. 914. ἐκπίπνων Colb. 2. Viteb. v. 915. τοῖονδε suprasor. a Med. v. 916. πλὴν ἔγω var. lect. in Reg. O.

ἐγὼ τὰδ' οἶδα χῶ' τρόπῳ. πρὸς ταῦτα νῦν
 θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
 πιστὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνοον βέλος. 920
 οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
 πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
 τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
 ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχάτατον τέρας·
 ὃς δὴ κερανοῦ κρεῖσσον' εὐρήσει φλόγα,
 βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον· 925
 θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
 τρῆαιναν, αἰγμῆν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾶ.

V. 917. ἐγὼ δὲ τὰδ' Viteb. v. 918. θαρσῶν Schol. θαρ-
 σεῖω var. lect. in Mosq. 1. καθήσθω Ald. Rob. καθέσθω Reg.
 E. τόποις Schol. A. v. 919. πίστως Med. πιστὸς Schol. A. —
 τ' ἐν χεροῖν vulg. χερσὶν Reg. G. Colb. 1. M. 1. χερσὶ Reg.
 D. Ar. Viteb. χερὶ Reg. A. χερὶ Colb. 2. πυρπνοῦν Med. Regg.
 B. G. Brunck. Schuetz. πυρπνοῦν Vienn. B. D. Colb. 1. M. 1.
 Rob. πυρπνοῦν Reg. D. πυρὶ πνο vel ex Faehs. πυρπνοῦν
 Reg. E. πύρπνοον rell. codd. et Ald. Turn. Vict. Vulgatam
 obelo notat Glasg. χερὶ πύρπνοον omisso τε correxit Pors.
 Bar. Hec. 1125. recep. Blomf. χερσὶ πύρπνοον dedit Wellauer.
 τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνοον edid. Diad. v. 920. ἐπαρκέση
 Colb. 1. ἀρκέση c. var. lect. ἐπαρκέση Reg. D. οὐ post μὴ
 omitt. Regg. G. L. Vienn. A. C. Ar. M. 1. Colb. 2. Mosq. 1.
 Ven. 2. Schuetz. Blomf. μὴ οὐν Reg. E. v. 921. εἰς πτώματ'
 Reg. C. M. 2. ἀναχητά Reg. E. v. 922. παρασκευάζεται νῦν.
 Mosq. 1. Guelph. Ald. Rob. v. 923. αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Rob. αὐ-
 τὸς ἐαυτῷ Reg. K. Mosq. 1. αὐτὸς αὐτῷ M. 1. v. 924. κρεῖσ-
 σων — γλάγα Reg. E. εὐρήσοι suprascr. in Colb. 2. v. 925.
 βροντῆς M. 1. ὑπερβάλλοντα M. 1. ὑπερβάλλον Mosq. 2. καρτε-
 ρὸν Akd. v. 926. γῆς τινάκτειρα, ἐννόσων τρῆαιναν conj. Schuetz.
 v. 927. αἰγμῆ Guelph. τοῦ Ποσ. Rob.

πταίσις δὲ τῶδε πρὸς κακῶ μαθήσεται,
 ὅσον τό τ' ἄρχην καὶ τὸ δουλεύειν διχα.

ΧΟΡΟΣ.

930 σύ θην ἄ χριήεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾶ Διός.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἄπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἂ βούλομαι λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ προσδοκᾶν χρῆ δεσπόσειν Ζηρὸς τινά;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καὶ τῶνδ' ἔξ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχὶ ταρβείς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

935 τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

V. 928. κακῶν Vienn. A. C. Med. Reg. K. Ven. 2. M. 1. 2. var. lect. in Reg. O. v. 929. ὅσον Med. Rob. ὄση Guelph. v. 930. ταῦτα Reg. C. v. 932. δεσπόσειν Vienn. B. Viteb. Διός τινα M. 1. Ar. Mosq. 2. Vienn. B. D. codd. ap. Stephan. Reg. E. ex Faehs. Ald. Turn. τινὰ Διός Vienn. A. C. Ven. 2. suprascr. Ζηρὸς τινα Mosq. 1. et var. lect. in Reg. O. v. 933. γ' omitt. Reg. E. τῶνδε τέξει Lips. 2. Guelph. τῶνδε δ' ἔξει Rob. τῶνδε ἔξει Reg. H. Vienn. B. D. τῶνδ' ἔξει Vienn. C. et suprascr. Mosq. 1. τῶνδ' ἔξ' ἔξει conj. Wellauer. v. 934. πῶς οὐχὶ vulg. πῶς δ' οὐχὶ Vienn. B. C. D. Colb. 2. M. 1. 2. Reg. G. Blomf. Wellauer. Dind. ἐκρίπτεις Reg. D. v. 935. τίνα δ' ἂν Reg. F. τί δαὶ Med. ὡς Barocc.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδ' ᾗ ἄλγῳ πόροι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὁ δ' οὖν ποιέτω· πάντα προσδόκητά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σίβην, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' αἰ.

ἔμοι δ' ἔλασσον Ζητὸς ἢ μηδὲν μέλει.

940

θράτῳ, κρατεῖτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον,

ὅπως θέλει· δαφὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.

ἀλλ' εἰσορᾷ γὰρ τόνδε τὸν Λυὸς τρόχην,

τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·

πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

945

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ἐπέραμικρον,

V. 936. ἄν omitt. Colb. 2. αὐ Mosq. 2. — τοῦτ' c. var. lect. τοῦδε Reg. D. τοῦδ' ἄλγῳ Colb. 1. ἄλγιον Reg. C. τοῦδ' ἔτ' ἄλγῳ conj. Wellauer. Elmsl. Ed. R. p. 241. v. 937. ὃδ' οὖν vulg. ὃδ' οὖν Regg. A. B. M. 1. 2. Ar. Mosq. 1. 2. Barocc. Viteb. Ald. Rob. Turn. Brunck. Wellauer. et alii. ὁ δ' οὖν Elmsl. Blomf. Dind. v. 938. προσκυνοῦντες Ald. v. 939. θῶπτε Reg. D. Vienn. A. B. D. Colb. 1. 2. Ven. 1. Mosqg. 1. 2. Ald. v. 940. ὀλίγον pro ἔλασσον Vienn. A. C. μέλλει Reg. C. v. 941. βραχὺν Ald. v. 942. θέλοι Regg. K. L. Mosq. 1. θέλη Vienn. C. D. δηρὸν Reg. G. M. 1. v. 944. τὸν τυράννον Mosqg. Ald. δάννου Reg. C. v. 945. καινὸν Ald. v. 946. πικροῖς ex conj. dedit Schuetz. improb. Voss. l. c. p. 10.

τὸν ἑξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἡμέροισ
 πορόντα τιμᾶς, τὸν πυρὸς κλέπτῃν λέγω·
 πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕτινας κομπεῖς γάμουσ
 950 αὐδάν, πρὸς ἄν τ' ἐκείνοσ ἐκπίπτει κράτουσ·
 καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν ἀνικτηρίωσ,
 ἀλλ' αὐθ' ἕκαστ' ἐκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶσ
 ὁδοὺσ, Προμηθεῦ, προσβάλῃσ· ὄρασ δ' ὅτι
 Ζεὺσ τοῖσ τοιούτοισ οὐχὶ μαλθακίξεται.

ὑπέρικτωσ Reg. C. v. 947. ἑξαμαρτῶντ' Colb. 2. Guelph.
 τὸν ἐφημέροισ vulg. τὸν articulum omitt. Vienn. A. B. C. D.
 Reg. L. Mosq. 1. M. 2. Ar. Schuetz. Dindorf. Comma post
 εἰς θεοὺσ delevit Blomf., quem secutus est Wellauer., ut ἐφη-
 μέροισ πορ. τιμᾶσ explicatio sit verborum τὸν ἑξαμαρτ. εἰς
 θεοὺσ. κάφημέροισ conj. Porson. ap. Gaisford. ad Hephaest.
 p. 243. τὸν ἡμέροισ Viteb. Reg. H. Schol. A. et c. var. lect.
 τὸν ἐφημέροισ Reg. O., quos ego secutus sum, praesertim
 quum τὸν ἡμέροισ Med. ἐν ἡμέροισ Reg. C. τὸν ἀνθρώποισ
 Mosq. 2. exhibeant. v. 949. σ' οὕτινας Reg. D. πατὴρ σ'
 ἄνωγεν Brunck. Schuetz. λόγουσ M. 1. λόγουσ Rob. v. 950.
 πρὸς ἄν γ' M. 2. — ἐκβληθῆ Vienn. B. D. Bigott. Reg. E.
 ex Faehs. Rob. v. 951. ἐνοικτηρίωσ Reg. I. ἀνικτηρίωσ Reg.
 E. v. 952. αὐδέκαστα φράζεσ M. 2. Ar. Rob. αὐθ' ἕκαστοσ
 φράζεσ Vienn. B. D. codd. ap. Turn. Regg. G. K. M. 1. Colb. 2.
 αὐθ' ἕκαστ' ἐκφραζε Guelph. αὐδέκαστ' ἐκφραζε Ald. Vind.
 Glasg. αὐθ' ἕκαστ' ἐκφραζε Regg. A. B. Turn. Brunck. Schuetz.
 Blomf. Wellauer. Dindorf. αὐθ' ἕκαστ' ἐκφραζε vulg. — μηδ'
 ἄμω Brunck. μηδ' ἔμ' εἰς διπλᾶσ Mosq. 2. v. 953. προσβάλῃσ
 Regg. C. B. προσβαλίῃσ Colb. 1. M. 1. codd. ap. Turn. προσβάλ-
 λιῃσ Ald. Rob. προσβαλίῃσ Προμηθεῦ Mosq. 2. βάλλῃσ Προμη-
 θεῦ Guelph. — δεῖ καὶ Colb. 2. a secunda manu. v. 954. Ζεὺσ
 τοῖσ τοιούτοισ Reg. C. codd. ap. Turn. ὁ Ζεὺσ τε τοῖτοισ Colb. 2.
 Ζεὺσ γὰρ τοιούτοισ var. lect. in Reg. O.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ

σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως	955
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.	
νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δὴ	
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ	
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἡσδόμεν;	
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι	960
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μὴ τί σοι δοκῶ	
ταρβεῖν ὑποπτῆσαι τε τοὺς νέους θεούς;	
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντός ἔλλειπω. σὺ δὲ	
κέλευθον ἦνπερ ἤλθες ἐγκόνοι πάλιν·	
πέυσει γὰρ οὐδὲν ἄν ἀνιστορεῖς ἐμέ.	965

ΕΡΜΗΣ

τοιούσδε μέντοι καὶ πρὶν ἀνθαδίσμασιν
ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθάρμασας.

V. 955. σεμνόστομός τε Reg. B. Turn. ἀέμνοστος Reg. D.
— πλέος Guelph. v. 956. Διός pro θεῶν Rob. v. 960. νῦν
τυρανοῦντ' vulg. νῦν κοιρανοῦντ' Regg. A. B. D. F. G. N.
Med. Colb. 1. M. 2. Viteb. Brunck. et recentt. omnes. κοιρα-
νοῦ τ' Colb. 2. τρίτον τόνδε τὸν νῦν κοίρ. Reg. D. v. 961.
αἴσχιστον δὲ Regg. D. N. δοκῶ σοι Guelph. v. 962. ὑποπτῆ-
σαι M. 1. 2. v. 963. πολλῶ γε Reg. H. πολλοῦ δὲ Ald. Ba-
rocc. et var. lect. in Reg. O. ἐλλείπω Ald. v. 965. πέυση Ald.
Rob. Turn. Vict. Wellauer. — ἄν ἱστορεῖς vulg. ἄν ἱστορεῖς
Med. Colb. 2. Regg. A. G. M. 2. Mosq. 1. Ald. ἄν ἱστορεῖς
Turn. Vict. ἀνιστορεῖς. codd. ap. Steph. ἀνιστορεῖς Reg. E. Ar.
Viteb. Vienn. B. D. Brunck. et recentt. omnes. ἱστορεῖς Reg. D.
v. 966. ἀνθαδίσμασιν Reg. L. v. 967. καθάρμασας Med. Rob.
καθάρουσας Vienn. C. Reg. D. καθάρουσας suprascr. με Reg.
C. καθάρουσας Colb. 1. κατάρουσας Reg. F. καθάρμασας Reg.
E. κατόρουσας Reg. L. κατάρουσας Mosq. 1. καθάρουσας Viteb.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.

970 κρείσσον γὰρ οἶμαι τῆδε λατρεύειν πέτρα
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

χλιδᾶ; χλιδᾶντας ᾧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
975 ἐχθροὺς ἴδοιμ· καὶ σέ δ' ἐν τούτοις λέγω.

ΕΡΜΗΣ.

ἦ καμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾶ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀπλῶ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοὺς,
ὅσοι παθόντες εὐ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

κατήγαγε Colb. 2. Ar. et suprascr. vulgatae Ven. 2. v. 969.
ἀπαλλάξαιμ' marg. Ms. ap. Morell. ἂν ἀλάξαιμ' Ald. v. 971.
φῆναι Regg. C. D. G. N. Colb. 2. Mosq. 2. Viteb. Garb. Ald.
Turn. φηῆναι Vienn. B. D. v. 973. πῆμασι vulg. πράγμασι
Regg. A. B. C. D. E. F. H. K. L. Med. Colb. 1. 2. Ar. M. 1.
2. Ven. 2. Viteb. codd. ap. Turn. et Stephan. et Thom. M. v
χλιδᾶ, Brunck. et recentt. πῆμασι var. lect. in Reg. O.
v. 975. καὶ σέ γ' ἐν ex conj. Blomf. v. 976. γὰρ τοι Reg. C.
M. 2. ξυμφοραῖς conj. Valck. Eur. Phoen. 632. recep. Schuetz.
συμφοραῖς ἐπαιτιᾶς Reg. D. συμφοραῖς ἐπ' αἰτιᾶ Mosq 1.
συμφοραῖς vulg. ξυμφοραῖς Glasg. Blomf. Dind. v. 977. τοὺς
νῦν Reg. K. Ven. 2. ἐχθραίνω Reg. D. Colb. 1. Turn., qui
tamen e codd. vulgatam laudat. v. 978. παθῶντες Ald. κα-

ΕΡΜΗΣ.

κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότε' οὐ σμικρὰν νόσον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στιγαεῖν.

980

ΕΡΜΗΣ.

εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὄμοι. ΕΡΜΗΣ. τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν σύ γ' οὐπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν ὄνθ' ὑπερέτην.

985

ΕΡΜΗΣ.

ἔρεῖν ἔοικας οὐδὲν ἄν χηρήξει πατήρ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἄν τινοίμ' αὐτῷ χάριν.

κοῦσι μ' ἀδίκως Mosq. 2. Guelph. κακοῦσιν ἐκδίκως Reg. C. codd. ap. Turn. v. 979. μικρὰν vulg. σμικρὰν Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Dindorf. v. 981. πράσσεις Reg. E. Vienn. A. B. D. Ald. et suprascr. πράσσοις Vienn. C. v. 985. οὐκ ἄν post ὑπερέτην collocat Reg. D. — ὄσ Reg. E. v. 986. ἔρεῖν γὰρ Reg. D. v. 987. ὀφείλων Reg. E. δ' ἄν Rob. τινοίμ'

ÆSCHYLI PROMETHEUS VINCT.

ΕΡΜΗΣ.

ἔκροτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,
 990 εἰ προσδοκῆς ἔμοῦ τι πεισεῖσθαι πάρα;
 οὐκ ἔστιν ἀλκιμ' οὐδὲ μηχανήμ' ὅτῳ
 προτρέψεται με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
 πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
 πρὸς ταῦτα ἑπιτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,
 995 λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
 χθονίοις κυμάτω πάντα καὶ ταρασσέτω·
 γνάμφει γὰρ οὐδὲν τῶνδ' ἔμ' ὥστε καὶ φράσαι
 πρὸς οὐ χρεῶν νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ΕΡΜΗΣ.

ὄρα νιν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

ἂν ἀνιῶ Colb. 1. ἂν τίνοιμ' ἂν Regg. D. N. v. 988. ὄντ'
 ἔμ' Brunck. ὄντα omitt. Vict. Vienn. B. D. v. 989. καὶ ἔτι
 vulg. καὶ ξι Reg. E. καὶ 'στι Med. κἄτι Brunck. et reliqq. omnes.
 v. 990. τί μου c. var. lect. ἔμοῦ τι πείσεσθαι suprascr.
 εἰ Reg. D. πείσεσθαι Colb. 1. prob. Heath. recep. Brunck.
 v. 991. ἀλκιμ' vitium typogr. in Vict. Stanl. οὐδὲν Reg. D.
 v. 992. προτρέψεται Viteb. γεγωνεῖσθαι M. 1. v. 994. ἑπιτέ-
 σθω Reg. E. αἰθάλλουσα Reg. A. Colb. 2. v. 995. λευκοπτε-
 ροις δὲ νιφάσι Colb. 1. Regg. E. G. var. lect. in Reg. B. ἐκ-
 βροντήμασι var. lect. in Reg. O. v. 996. κυμάτω Reg. H.
 v. 997. γνάμφει Colb. 1. M. 1. Reg. D. γάμφει Reg. C. τῶνδ'
 ἔμ' Brunck. φράσσειν Colb. 1. Reg. E. φράζειν suprascr. σσ
 Reg. D. v. 998. χρεῶ Colb. 1. v. 999. νῦν vulg. νυν Turn.
 Brunck. et recentt. omnes.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ᾧπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλενται τάδε.

1000

ΕΡΜΗΣ.

τόλμησον, ᾧ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὄχλεις μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορᾷν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς
γνώμην φοβηθεῖς θηλύνους γενήσομαι
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
λύσαι με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

1005

ΕΡΜΗΣ.

λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·

V. 1000. ᾧ παῖ Med. codd. ap. Turn. ᾧ παῖ suprascr. ᾧπαῖ Reg. C. ᾧπται δὴ ταῦτα κ. β. πάλαι Rob. καὶ omitt. Reg. C. v. 1001. μάταιε Reg. D. v. 1002. καλῶς pro ὀρθῶς Ar. Reg. C. et var. lect. in Reg. O. v. 1003. παραγορᾷν Reg. C. μι Reg. C. v. 1004. σ' ἔννοια μήποθ' Regg. K. L. Mosq. 1. M. 1. 2. Ven. 2. Guelph., ubi εὔνοια pro ἔννοια legitur. μήπωθ' Reg. N. v. 1005. ληθύνους Reg. C. v. 1006. μαλακήσω a secunda manu pro λιπαρ. M. 1. μέγαν Reg. E. v. 1007. γυναικομήμοις M. 1. γυναικομίμοις — χερῶν Reg. D. ὑπτιάσμασι Guelph. Ald. Rob. Turn. ὑπτιοιάσμασι Reg. E. χερῶν Ald. Rob. v. 1008. με τῶν Regg. D. E. τῶν δεσμῶν Colb. 1. 2. τοῦδε παντὸς Mosq. 2. τοῦ δὲ τοῦ παντὸς Mosq. 1. τοῦδε πάντως Guelph. παρόντος Reg. E. πάντως Reg. Gud. δεῶν Viteb. v. 1009. ἔοικας Reg. E. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην var. lect. ap. Schol. A. — λέγειν Reg. O.

- 1010 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσει κέαρ
 λιταῖς· δακῶν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγῆς
 πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
 ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.
 ἀνθάδια γὰρ τῷ φρουνοῦντι μὴ καλῶς
 1015 αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐθενὸς μείον σθένει.
 σκέψαι δ', ἔαν μὴ τοῖς ἑμοῖς πεισθῆς λόγους,
 οἴός σε χειμῶν καὶ κακῶν τρικυμῖα
 ἔπεισ' ἄφικτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὄκριδα
 φάραγγα βροντῆ καὶ κεραυνία φλογὶ
 6020 πατήρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
 τὸ σὸν, πετραία δ' ἀγκάλῃ σε βαστάσει.
 μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου

V. 1010. τέγγει et μαλθάσει vulgatam servat Wellauer. μαθάσει Reg. E. μαλθάσει Regg. D. H. Vienn. B. D. M. 2. Mosq. 1. Ald. μαλθάσει λιταῖς — ἑμαῖς vulg. μαλθ. κέαρ λιταῖς — ἑμαῖς Rob. idque, exterminato ἑμαῖς, receperunt Glasg. Blomf. egoque secutus sum illos. v. 1011. νεοζυγός Viteb. v. 1012 — 1013. βιάζει, μάχει, σφοδρύνει vulgatam servat Wellauerus, ut solet; βιάζει exhib. Reg. E. vulgatam correxerunt Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. ἦνταν Mosq. 2. Guelph. ἀτὰρ δὲ c. var. lect. αὐτὰρ Reg. O. σφοδρύνει Reg. E. σοφίση pro σφοδρύνει Rob. v. 1014. ἀνθάδια Regg. D. N. γὰρ omitt. Colb. 1. Reg. D. τῷ μὴ φρον. καλῶς Mosq. 2. v. 1015. οὐθενὸς Regg. D. N. μείζον vulg. μείον emend. Stanl. Brunck. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. v. 1016. ἔαν καὶ Reg. C. Turn. codd. ap. Stephan. ἔαν omisso μὴ Ald. ἂν μὴ Reg. L. Viteb. ἂν εἰ μὴ M. 1. 2. Ven. 2. ἂν οὐ μὴ ἄρ Ar. — πέσθη Regg. K. L. Ven. 2. λόγους Ald. ἂν εἰ μὴ — πέσθη c. var. lect. πεισθῆς Reg. O. v. 1018. ἀκρίδα Ald. Rob. v. 1019. κεραυνίω Viteb. φλογὶ κεραυνίω Reg. G. v. 1020. παράξει suprascr. τ Mos. 1. v. 1021. ἀγκάλῃ Reg. E. πετραία δ' ἀγκάλῃ Ald. Rob. v. 1022. ἐκτε-

ἄφορον ἤξεις ἐς φάος· Διὸς δέ σοι
 πτηνὸς κύων δαφρινὸς αλειτὸς λάβρος
 διαρταμῆσει σώματος μέγα φάκος, 1025
 ἄκλιτος ἔρπων δαιταλεὺς πανημερος,
 κελαινόβρωτον δ' ἦπαρ ἐκδοιμήσεται.
 τοιοῦδε μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα,
 πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σαῖν πόνων
 φανῆ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναίγητον μολεῖν 1030
 Ἴδιην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάφου βόδη.
 πρὸς ταῦτα βούλευν· ὥς ὅδ' οὐ κεπλασμένος
 ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λαν εἰρημένος·
 ψευδογορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
 τὸ δίον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ 1035
 κάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' ἀνδραδίαν
 εὐβουλλας ἀμείνον' ἠγήσῃ ποτέ.

λευτήσεις Reg. E. ἐκπλήσεις Viteb. v. 1023. ἄφορον Reg. C.
 δ' ἤξεις λείς Reg. E. ἤξεις εἰς Reg. D. εἰς φάος M. 1. 2. Guelph.
 Rob. δ' ἔτι Reg. H. v. 1024. δαιρινὸς Mosq. 2. αλειτὸς Brunck.
 Glasg. Schuetz. Blomf. λάβρος Regg. A. B. D. Ar. M. 1. codd.
 ap. Turn. Brunck. Blomf. λάβρος suprascr. ὡς Reg. N. idem
 c. var. lect. λαῦρος Reg. O. λαῦρος Mosq. 1. v. 1025. διαρ-
 ταμῆση Turn. v. 1026. ἄκλιτος Guelph. — ἀνήμερος a secund.
 man. Viteb. v. 1027. ἐκδοινηθήσεται Rob. ἐκδοινησεται Mosq. 2.
 ἐκδοινησεται Viteb. v. 1028. τοσοῦτον M. 1. τοῦ σοῦ δὲ M. 2.
 Vienn. C. Ar. Schol. B. et var. lect. in Reg. O. — μὴ τοι
 Med. Vienn. A. C. Reg. E. μηδὲ M. 2. Ar. et var. lect. in
 Reg. O. v. 1029. θελήσει Regg. A. B. Ar. Ald. Rob. Brunck.
 v. 1030. τ' omitt. Colb. 1. v. 1031. τ' omitt. Regg. D. N.
 v. 1033. ὁ omitt. Vienn. B. D. Reg. E. Ald. Rob. v. 1034.
 ψευδογορεῖν Reg. D. v. 1035. τελεῖν Barocc. codd. ap. Turn.
 Ald. v. 1037. ἀμείνω Guelph. ἀμείνονα Rob. ἄμεινον Viteb.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν Ἐριῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
 λέγειν· ἄνωγε γὰρ σε τὴν αὐθαδίαν
 1040 μεθέντ' ἔρεινῶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
 πείθου· σοφῶ γὰρ αἰσχρὸν ἔξαμαρτάνειν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

εἰδότε τοι μοι τάσδ' ἀγγελίας
 ὄδ' ἐθώύξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
 ἔχθρὸν ὑπ' ἔχθρῶν οὐδὲν αἰετές.
 1045 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἔμοι ῥιπτέσθω μὲν
 πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'
 ἐρεθιζέσθω
 βροντῇ σφακέλω τ' ἀγρίων ἀνέμων·
 χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίξαις
 1050 πνεῦμα κραδαίνοι,
 κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοδίω
 ξηγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων

V. 1038. ἀναγκαῖα pro ἄκαιρα Ald. v. 1039. Verba ἄνωγε — πείθου spuria judicat Schuetz. v. 1041. πιθοῦ Reg. L. M. 2. Vienn. B. D. recep. Blomf. v. 1042. εἰδέ τι τίμοι Ald. εἰδ' ὅτι μοι Guelph. τοι omitt. Reg. L. Barocc. M. 2. Rob. εἰδότε μοι var. lect. in Reg. O. v. 1043. ἐθώύξε Ald. Rob. Turn. Vict. παρασχεῖν Reg. C. v. 1044. ὑπ' ἔχθρου Mosq. 1. v. 1045. ἐπ' omitt. Mosq. 2. Guelph. Ald. ἐπὶ μοι ῥιπτέσθω Med. v. 1046. ἀμφήκης M. 1. αἰθέρα Viteb. v. 1047. βροτῇ Reg. C. βροντῆς Vienn. A. C. βροντης Reg. E. ex Faehs. v. 1048. ἀγρίων τ' ἀνέμων Guelph. Ald. — πυθμένων Ald. v. 1049. αὐταῖσι ῥίξαις Reg. C. Ven. 2. πνεῦμα Ald. κραδαίνει Ven. 2. v. 1051. πόντον conj. Schuetz. τραχὺ Reg. E. v. 1052. συγχώσειεν ἐμὲ Regg. D. N. Ox. Lips. 2. Barcca.

ἄστρον διόδους, ἔς τε κελαινὸν
 Τάσταρον ἄρδην εἴψειε δέμας
 τοῦμὸν ἀνάγκης στερέδαῖς δίνας·
 πάντως ἐμὲ γ' οὐ θανατώσει.

1055

ΕΡΜΗΣ.

τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 βουλευματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκούσαι.
 τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπατεῖν,
 εἰ τὰδ' ἐν εὐχῇ; τί χαλᾶ μανιῶν;
 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύνας

1060

Ald. συγχώσειε ἐμὲ Reg. O. συγχώσει' ἐμὲ Reg. E. Vienn. B. D. συγχώσειέ με Ven. 2. συγχώσει ἐμὲ Reg. L. Colb. 1. συγχώσει με Rob. συγχώσει Turn. Vict. συγχώσειεν Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. συγχώσειεν vulg. v. 1053. ἄστρον Reg. D. et var. lect. in Mosq. 1. v. 1054. ἀναγκαῖς M. 2. στερεαῖς Mosq. 1. στεραῖς Mosq. 2. ἀνάγκη στεραῖς δίκαις Reg. E. v. 1057. βουλουματ' ἔπει Reg. E. v. 1058. ἐλείπει Ald. παραπατεῖν Ox. v. 1059. τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπατεῖν; εἰ δ' εὐτυχῇ, τί χ. vulg. εἰ δὲ τὰδ' εὐτυχῇ Vienn. A. B. C. D. εἰ τὰδ' εὐτυχῇ Regg. C. D. E. F. G. H. Lips. 2. Ven. 1. 2. Ald. Rob. Garg. εἰ τὰδ' εὐτυχεῖ c. var. lect. εἰ τοῦδ' (suprascr. τὰ) εὐτυχεῖ Reg. O. εἰ τοῦδ' εὐτυχῇ Med. εἴτα δ' εὐτυχῇ Regg. K. L. M. 1. 2. εἰ τὰδ' ἀτυχῇ Guelph. εἰ δ' εὐτυχεῖ codd. ap. Turn. εἰ δ' εὐτυχῇ Turn. Vict. Glasg. εἰ δὲ τὰδ' ἀτυχεῖ Brunck. Schuetz. εἰ μὴδ' ἀτυχῶν conj. Porson. recep. Blomf. εἰ τῆδε τύχη τί χαλᾶ μανιῶν conj. Wellaner. μὴ παραπατεῖν ἢ τοῦδε τύχη ex conj. edid. Dindorf. τί τὰδ' ἠτύχθη; conj. Herm. observ. critt. p. 42. μὴ παραπατεῖν, εἰ τὰδ' ἐν εὐχῇ; ego secundum plerosque codd. emendavi. Choro hunc versum assignat Rob. v. 1060. γε pro γ' αἰ Regg. C. H. K. L. N. Med. Colb. 2. Mosq. 1. 2. M. 1. 2. Lips. 2. Guelph. Ald. Rob.

ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε τόπων
 μετά που χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θεῶς,
 μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιδιώσῃ
 βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ΧΟΡΟΣ

- 1065 ἄλλο τι φάνει καὶ παραμυθοῦ μ'
 ὃ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσχεῖν;
 μετὰ τοῦδ' ὃ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
 1070 τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον,
 κοῦν ἔστι νόσος
 τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μᾶλλον.

ΕΡΜΗΣ.

- ἄλλ' οὖν μέμνησθ' ἄγῳ προλέγω·
 μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
 1075 μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴληθ'

V. 1061. *συγκάμνουσαι* vulg. *ξυγκάμνουσαι* Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. v. 1062. *ποι* ex conj. ded. Blomf. v. 1063. *ὑμῖν* Viteb. *mauult* Schuetz. v. 1065. *φάνει* omitt. Ald. *παραμυθοῦ* μοι Mosq. 2. v. 1066. *καὶ οὐ πείσεις* Rob. *πίσεως* *suprascr.* et Reg. D. *που* omitt. Rob. *δὴ που* omitt. M. 2. v. 1067. *λητὸν* var. lect. in Reg. O. v. 1068. *πῶ* Reg. K. v. 1069. *θέλω* Vienn. A. C. Reg. E. v. 1070. *τοὺς γὰρ προδότας* Both. Blomf. prob. Elmslej. l. c. p. 95. v. 1071. *ἔνεστι* Rob. *ἔστιν* Reg. C. v. 1072. *μᾶλλον* Reg. K. v. 1073. *ἔτ' ἐγὼ* Regg. C. E. F. N. Colb. 2. Lips. 2. Guelph. Turn. Brunck. Wellauer. *ἄττα ἐγὼ* Rob. *ἄττ' ἐγὼ* Ald. Vict. *ὄτ' ἐγὼ* Ar. ἂ γῶ ex emend. Glasg. Schuetz. Blomf. Dind. prob. Herm. Soph. O. T. 688. — *λέγω* Reg. K. v. 1074. *πειραθεῖσαι* Guelph. *θηραθῆσαι* Reg. E. v. 1075.

ως Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 πῆμ' εἰσέβαλεν·
 μὴ δῆτ', αὐταὶ δ' ὑμᾶς αὐτάς.
 εἰδυῖαι γὰρ κούκ' ἐξαίφνης
 οὐδὲ λαθραίως
 εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
 ἐμπλεχθῆσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

1080

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

καὶ μὴν ἔργῳ κούκ' ἔτι μύθῳ
 χθῶν σεσάλευται·
 βροχία δ' ἤχῳ παραμυκᾶται
 βροντῆς, ἔλικες δ' ἐκλάμπουσι
 στεροπῆς ζάκτυροι,

1085

μέμφοισθε M. 2. Mosq. 2. Guelph. εἰπεθ' Ald. εἰποιθ' Mosq. 2. εἰτητ' Turn. v. 1076. ὡς Ζεὺ Reg. C. ὁ Ζεὺς Vienn. B. D. Reg. E. — ἡμᾶς Regg. K. L. M. 1. 2. Guelph. et Reg. ap. Spanh. v. 1077. πῆμ' δῆτ' Rob. εἰσέβαλε vulg. εἰσέβαλλεν Colb. 2. ὑπέβαλε Mosq. 1. εἰσέβαλεν Reg. B. M. 1. et recentt. omnes praeter Schuetz. v. 1078—1079. ἡμᾶς var. lect. in Reg. O. — γὰρ οὐκ c. var. lect. γὰρ καὶ οὐκ Reg. O. οὐκ pro κούκ Colb. 2. M. 2. Reg. C. Guelph. Ald. καὶ οὐκ Med. Rob. κρυφίως pro λαθραίως Regg. F. K. L. et Reg. ap. Spanh. v. 1081. ἐμπλεμπεχθῆσεσθ' Reg. E. ἀνοίας Reg. D. v. 1082. κού Regg. K. L. Lips. 2. et var. lect. in Reg. O. τ' οὐκέτι Rob. ἔργον κουκέτι μῦθος' conj. Schaefer. melet. critt. p. 113. recep. Schuetz. improb. Voss. p. 12. Wellauer. λόγῳ pro μύθῳ Mosq. 2. Guelph. Hemistichium hoc versu excidisse suspicatur Herm. El. metr. p. 784. v. 1083. σαλεύεται Reg. D. Colb. 1. Mosq. 1. Viteb. v. 1084. βραχεῖα Reg. E. παραμιχᾶται Mosq. 1. v. 1085. βροτῆς Reg. D. ὄ omitt. Reg. D. Colb. 1. v. 1086. ὡς ἄπειροι Reg. C. κόνην Reg. E. κόνην γ' conj. Heath.

στρόμβοι δὲ κόνην εἰλίσσουσι·
 σκιρτᾷ δ' ἀνέμων πνεύματα πάντων
 εἰς ἄλληλα
 στάσειν ἀντίκηνον ἀποδεικνύμενα·

- 1090 ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντω.
 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ διπὴ διόθεν
 τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.
 ᾧ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ᾧ πάντων
 αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
 1095 ἔσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

V. 1087. εἰλίσσουσιν Med. Colb. 1. εἰλίσσουσι M. 2. εἰλίσσουσι M. 1. Regg. C. D. N. Vienn. A. B. C. D. Lips. 2. Guelf. Ald. Rob. εἰλίσσουσι Reg. E. δὲ Reg. D. v. 1088. πάντως M. 2. — κατ' ἄλληλα Reg. E. ex Faehs. v. 1089. ἀντιδεικνύμενα Regg. F. G. K. L. Rob. ἀντιδεικνύμενην Reg. E. ἀντιδουμένην Lips. 2. v. 1091. ὡς τοιάδ' Viteb. διπὴ ἢ Reg. C. v. 1092. φόνον codd. ap. Steph. et Schol. v. 1093. θέμις pro ἐμῆς Bigott. πάντων θεμι Reg. E. πάντων θέμις M. 1. 2. Ag. Schol. κοινὸν pro πάντων Regg. K. L. v. 1094. πάντων φάος αἰθὴρ εἰλίσσων Reg. K. L. εἰλίσσων Regg. C. D. Colb. 1. 2. Mosq. 1. 2. Viteb. Vienn. A. B. C. D. Guelf. Ald. Rob. εἰλίσσων Reg. E. — φῶς Mosq. 2. v. 1095. εἰσορᾷς M. 2. ἐπορᾷς Mosq. 1. — ἔδικα M. 2. Lips. 2. Vienn. B. D. Viteb. et var. lect. in Reg. O. — Interrogationis signum ponunt M. 1. 2. codd. ap. Turn. Vict.

C O M M E N T A R I U S.

COMMENTARIUS.

V. 1. *Κράτος* et *Βία*, qui Jovi servant, Olympo descendisse putandi sunt et huc duxisse captum et dormitum Prometheus, cujus vires, quamquam deus est, tamen non tantae sunt, ut Jovi possit resistere, penes quem omnis potestas est et summum imperium. *Robur* enim et *Vis* personae symbolice intelligendae sunt, uni Jovi quasi proprie subjectae. *τηλουρὸν πόρρω ἀφωρισμένον* Hesych.

V. 2. *οἶμος* proprie *viam* significat, deinde ut *πόρος* (v. 418.) est *tractus*, regio, solum, ubi ire possunt, τὸ πέδον. Haec Scythica regio vocatur *ἄβρατος ἐρημία*, *avia solitudo*; alii *ἄβροτον* legunt, quod epitheton *ἀπάνθρωπος* interpretatur Hesychius, et profecto si codicum auctoritate confirmaretur, haec lectio praefenda esset. Sophocl. Philoct. v. 1. 2. *ἀπή μὲν ἦδε — βροτοῖς ἄστευτος οὐδ' οἰκουμένη*. Caeterum ubicunque veteres de Scythis loquuntur, eorum regio *vasta* appellatur.

V. 3. *μέλειν*, „curae esse. Schuetzius, auctori Etymologici M. obsecutus, *μέλειν curare* reddit; et similem syntaxin ex Euripide Bacch. 450. et ex Hom. II. V, 492. citat. Sed in utroque loco vertendum est *curae esse*. In media tantum voce *μέλεισθαι* significat

curam gerere, ut in Eur. Heracl. 354. Soph. Oed. T. 1465. Neminem autem, ut opinor; morabuntur Dawesii exempla ex Soph. Electr. 342. Ajac. 689. Quinetiam Schuetzii ratio σε pro σοι postularet.“ BLOMP. Cf. Matth. Gr. Gr. max. §. 348. n. 2. Ἐπιστολαὶ ἐντολαὶ, ἐπιταγαὶ, Αἰσχύλος Προμ. Δεσμ. Hesych. Cf. v. 12. 17. 40.

V. 4. ἐφεῖτο, ἐνετέλλατο, ἐνετέλλετο Hesych.

V. 5. ὑψηλόκρημος, quod v. 421. ὑψίκρημος dicitur, est: alta habens praecipitia, praecelsus, praerupte altus; κρημνός enim significat praeruptum locum, ἐξοχὴν πέτρας secundum Hesych.

λεωργόν, κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδρόφονον Hesych. τὸν πάντολμον Suid. *Facinorosus* igitur Prometheus vocatur, qui hominibus ignem dedit. Xen. Mem. I, 3. 9. conjungit θερμοργότατος et λεωργότατος. Scholiastae et alii interpretantur hoc vocabulum τὸν τῶν ἀνθρώπων πλάστην, populificum; at recte Schuetzius notat, Aeschylum Prometheo creationem humani generis nusquam tribuere, fabulamque illam de hominibus ex luto fictis plane ignorare.

ὀχμάσαι est *constringere*. De eadem re utitur poeta noster verbo πορπάζειν v. 61. Cf. v. 74.

V. 6. ἀδαμαντινῶν. ἀδάμας significat *genus ferri durissimi*, ferrum, cujus invictum robur est; vox enim illa derivatur ab α et δαμάω. Angetur haec notio additis ἀρδήκτοις πέδαις, h. e. pedicis, quae nequeunt frangi. πέδαι autem proprie dicuntur de vinculis, quibus equorum pedes religantur. Infra v. 19. δύσλοτα χαλπεύματα commemorantur.

V. 7. ἄνθος i. e. ἄγαλμα, κόσμος. Idem infra v. 38. γέρας dicitur. Jupiter enim, quam regno potitus

esset, et τὰ γέρατα caeteris diis divideret (v. 229. et sqq.), Vulcano attribuit ignem.

παντέχου. Interpretes cum hoc loco comparant Plin. Hist. N. XXXVI, 27: *at peractis omnibus, quae constant ingenio, artem natura faciente, succurrit mirari, nihil paene non igni perfici. Ignis accipit arenas, ex quibus alibi vitrum, alibi argentum, alibi minium, alibi plumbi genera, alibi pigmenta, alibi medicamenta fundit. Igne lapides in aes solvuntur, igne ferrum gignitur ac domatur, igne cremato lapide caementa in tectis ligantur.* Itaque quum hoc pretiosissimum munus, quod Lucian. Prometh. p. 175. ed. Graev. τὸ τιμιώτατον κῆμα τῶν θεῶν appellat, hominibus tradidisset, non Jovem solum, verum caeteros etiam deos offendit.

V. 10. στέργειν, ut Soph. Antig. v. 292., non tam amare significat, quam *patienter ferre aliquid, acquiescere in aliqua re, contentum esse.* Itaque fere idem est quod colere. Alias hoc ἀγαπᾶν dici animadvertit Blomfieldus et citat Gataker. in M. Antonin. VI, 44. p. 248.

V. 11. φιλανθρώπου τρόπου h. e. φιλανθρώπου. Infra v. 123. Noster dicit φιλότητα βροτῶν. Apte Schuetzius: totum hoc τοῦ Κράτους exordium magnam vim habere debuit ad spectatorum attentionem commovendam. Videbant enim Prometheum humani generis amicum ad supplicium duci, et quo durior se praebebat Roboris persona, eo majorem Prometheo favorem et misericordiam conciliabat. Deinde addit: *quod autem Scholiastes ad Aristoph. Ran. v. 814. in primis versibus τὸ βροντῶδες ξημάτων καὶ κομπῶδες invenire sibi visus est, in eo recte*

Stanlejus hominis iudicium desideravit.“ Equidem existumo, Scholiasten non errasse, si hoc dixerit, non ut Aeschyli sermonem reprehenderet, sed ut Jovis eorumque, qui ab ejus partibus stabant, magniloquentiam notaret. Haec enim profecto ista oratione exprimitur.

V. 13. *ποῦδὲν ἐμποδῶν ἔτι* sc. *σφῶν*, h. e. *neque quidquam amplius vobis ante pedes est*, nihil reliquum vobis est ad agendum. Alias *ἐν ποσίν* dicitur et Thom. M. *ἐμποδῶν* interpretatur: *τὰ ἐν ποσίν*.

V. 15. *φάραγγι. φάραγξ* h. l. *neque barathrum neque voraginem aut hiatum aut convallem esse*, sed *cavum ac sinuosum in rure recessum*, prominentibus e superiore parte scopulis, infra antem procurrente crepidine lata et plana, recte monuit Schuetzius. *δυσχέμερος* vocatur haec *φάραγξ*, quod Schol. B. explicat: *κακὴν ἔχουσα χειμῶνα, διὰ τὸ χιονι αἰεὶ καλύπτεσθαι*. Infra v. 561. *χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν χειμαζόμενον* Prometheus dicit Jo. Frigoribus hibernis ac tempestatibus potissimum a maris vicinia subortis infestam rupem fuisse putat, Schuetzius.

V. 16. *τόλμαν σχεθεῖν, ἐπιχειρήσιν ἔχειν* Schol. B.

V. 17. *ἔξωριάζειν, ἄθετον καὶ ἔξω ὄρας καὶ φροντίδος ποιῆσθαι* Schol. B. Hesychius et Photius quum *εὐωριάζειν* scribant et *ὀλιγορεῖν, ἀφροντιστεῖν, παρακούειν* explicent, Blomfieldus eos sequutus, librorum auctoritate posthabita, hoc compositum recepit.

V. 18. *τᾶς — παῖ.* „Hesiodus Prometheus Japeti et Clymenes; Apollodorus Japeti et Asiae; Aeschylus autem, patre non nominato, Themidis filium facit. *ὀρθόβουλος* autem vocatur Themis, sicut *εὐβουλος* apud Pindar. Isthm. VIII, 65., quia justitiae et juri praesidere, imo ipsum jus et fas esse perhibetur. *αἰτυμότης*

prudens, callidus, vaser. Similiter ποικίλος dicitur v. 308. et σοφιστής v. 947. SCHUETZ. αἰπυμήτης rectius Blomf. explicat: *alta habens consilia*, quod in Pers. 142. βαθύβουλον dici observavit. μεγαλόβουλος Schol. B.

V. 22 — 23. σταθευτὸς — ἄνθος, *et ubi tostus lucida solis flamma commutabis florem coloris.* σταθευτὸς exponit Hesychius: πεφλογισμένος ἡρέμα. ἔσταθευμένος, ἡρέμα ὑπὸ πυρὸς ὀπτημένος, σταθεῦσαι γὰρ τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῇ χλιᾶναι κρέας ἢ ὄτιον. — χρῶμα ἀμείψεις ἄνθος explicat Schol. B.: εἶδους ἀλλάξεις τὴν λαμπρότητα. Coloris enim flos in homine oritur ex sanguine, qui per corpus diffusus est; qui si corrumpitur, perditur color, corporis pulchritudo, sanitas, vires, uti flos marcescit, cujus succus exhaustus est.

V. 23 — 25. ἀσμένω — πάλιν. „Aliud phantasma ex ipsis naturae fontibus haustum. Miseris enim, aegrotantibus praesertim aut vulnerum dolore laborantibus dies noctesque longiores esse videntur: mane vesperam, et noctu diluculum exoptant. Prometheus vero aliud quiddam habebat et majus, cur istam vicissitudinem anxie expeteret; interdum enim solis ardoribus fatigatus noctis refrigerium; mane autem post nocturna frigora recreationem diurni caloris desiderabat. ἡ ποικιλεῖων νῶξ, *nox variegatam*, scil. sideribus pictam, *stolam induta*. Sed hujus epitheti gravem brevitem imitari Latini sermonis egestas non potest. Decor enim circumscriptio perit. Nox in monumentis etiam sic representabatur, ut velamen sideribus pictum super caput teneret. Exemplum talis gemmae apud Maffeuum praebet Winckelmann *Versuch einer Allegorie besonders für die Kunst* p. 72. Ideo etiam ab Argonauti-

corum, quae Orpheo tribuuntur, auctore ἀστρολόγων appellatur. Eustath. ad Il. XII, p. 814. αἰόλα νύξ λέγει (Sophocles) οὐ μόνον κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρὰ Αἰσχύλω λέγεται. Omnino autem verba conjunctim posita ἢ ποικιλείμων νύξ ἀποκρύπτει φάος hanc simul imaginem informare videntur: nox tibi velamine stellis variegato lucem abscondet; *froh wirst du sein, wenn dir die Nacht mit ihrem Sternengewande des Tages Licht bedeckt.* Ita fere Nonnus: σιγαλή νύξ οὐρανὸν ἀστερόεντι διεγλαίνωσε χιτῶνι.“ SCHURTZ.

V. 27. De verbis ὁ λαφύσων γὰρ οὐ πέφυκέ πο Schuetzius ita: „non sic intelligo, quasi Vulcanus ad Herculem respiciat; qui liberaturus quidem olim sit Prometheum, sed nunc jam nondum natus, Ita potius explicanda est Vulcani sententia, ut quum Germani dicerent *dein Erretter soll noch erst geboren werden;* h. e. nemo plane in rerum natura est, qui te liberare velit aut possit.“ Recte quidem vir doctus negat, Vulcanum potuisse videre, quae futura sint, et scivisse, ab Hercule liberatum iri Prometheum, qui solus cum Themide matre hoc praevidebat. Verumtamen haec verba, ut saepe Tragici solent, ambigue dicta sunt, ut iis simul Promethei liberatio aliquando futura innuatur.

V. 28. ἐπηύρου Elmslejum quoque conjecisse notat Wellauerus; id recepit G. Dindorfius, et casu factum est, ut eum sequeretur. Nam quum ἐπανορίσκομαι et ἀπανοράσκειν idem valeant, hoc loco id verbum praefendum est, quod majori auctoritate librorum nititur. Utrumque significat ἀπολαύειν, et in utramque partem accipitur. Conf. Butt. Lexilog. I, p. 84. Matth. Gr. Gr. m. §. 224. p. 536.

V. 30. *τιμὰς, γέρατα τῶν θεῶν, potissimum ignem. πέρα δίπης, praeter jus hoc fecit Prometheus, quia furatus est, quae deorum propria erant, et quia Jovi non obtemperavit, cui, ut summo regi, ex Vulcani sententia debebat obtemperare.*

V. 31. *φρουρεῖν πέτραν est petrae affixum esse. Nos quoque hoc sensu hueten dicimus, metaphora ab eo ducta, qui loco aliquo tam diu remanet, ut ejus custos esse videatur. Sic v. 142. sqq. σκοπέλοις ἐν ἄκροις φρουράν ἄζηλον ὀχῆσω. Similiter v. 90. dictum est: λατρεύειν πέτρα. Apte Schol. B.: ὃ γὰρ τις φρουρεῖ, τοῦτο καὶ οἰκεῖ.*

V. 32. *οὐ κάμπτων γόνυ.* „Haec phrasid tropice plerumque usurpatur, ut significet i. q. *non requiescens; γόνυ κάμψαι ἀναπαύεσθαι* Hesych. Cf. v. 396. Hoc loco tamen propius ad primitivam originem redit, simulque innuit Prometheus, ut erat omnibus membris vinculus atque constrictus, semper in eodem statu corporis perseveraturum, quem intolerabilis fatigatio secutura sit.“ SCHUETZ.

V. 34. *δυσπαραίτητοι. V. v. 185. πῶς ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.*

V. 38. *τὸ σὸν—γέρας.* Robur, ut supra, sic hoc loco Vulcani animum incitare studet et inflammare commemorata potissimum ea injuria, quam ipse Vulcanus a Prometheo acceperat, quum ignem furatus esset, proprium ejus et singulare munus. *Cur non odisti deum omnibus diis invisissimum, qui mortalibus prodidit tuum munus peculiare?*

V. 39. Sensus est: *Recte quidem dicis, verum tamen vehementer me tangit consanguinitas cum Prometheo et usus familiaris. δεινὸν* omnino significat id,

quod multam vim habet et exercet. Eurip. Phoen. v. 355. *δεινὸν γυναιξὶν αἰ δι' ὠδύων γοναί.* Andromach. v. 985. *τὸ συγγενὲς γὰρ δεινόν.*

V. 40. *ξύμφημι*, non nego, credo facile, amicum et necessarium tibi cordi esse, sed patris jussa qui tandem possis negligere, non video. Vulcanus ipse supra v. 17. dixerat, grave esse, *πατρὸς λόγους ἐξωριάζειν.* Animadvertendum est, Jovem hic plerumque appellari patrem, quod singularem quandam vim habet, quum Jupiter non ut patrem se praestet, sed ut odii plenum tyrannum.

V. 42. *γε δὴ* v. Devar. Gr. L. Part. p. 55. ed. Klotz.

V. 43. *ἄκος γὰρ οὐδὲν*, nihil enim prodest; proprie, nullum est remedium. Blomf. citat Ovid. Fast. VI, 444. *Non est auxilium flere*, Metellus ait. Robur igitur dicit, se propterea non tangi misericordia, quod in praesenti rerum statu supervacaneum sit, atque monet Vulcanum, ne, quae nihil prosint, frustra agat.

V. 45. *ᾧ — χειρωναξία.* „Adeo Vulcanum crudelis hujus ministerii poenitet, ut etiam totam artem fabrilem oderit, quam alias sibi decori et ornamento esse, et qua multos sibi deos saepe devinxisse non ignorabat. *χειρωναξία* quum omnino quamcunque manuum operam ut Choeph. 759. tum imprimis opificium denotat. H. I. fabrilem Vulcani artem intelligi e responsione τοῦ Κράτους clarum est.“ SCHUETZ. *χειρωναξία* vocatur a Robore *τέχνη.*

V. 46. *ὡς ἀπλῶ λόγῳ* sc. *εἰπεῖν.* V. Butt. Gr. Gr. med. p. 447. et §. 140. n. 2. Matth. Gr. Gr. max. §. 545. 1.

V. 48. *ἔπιας.* Valck. Epist. ad Roever. p. XXXVII.

de Theocriti loco XV, 36. *ναί· καλὸν ἔμπας.* „Usitatio etiam voculae significatus, *tamen, nihilominus*, hic posset locum reperire: *ἔμπα, ἔμπας*, vel *ἔμπης* hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a Pindaro et Apollonio Rhodio, in hujus Argonauticis minime vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ’ ὄμως dicitur, ἀλλ’ ἔμπης et ἀλλ’ ἔμπας Hesiodo, Callimacho, Apollonio, sed et Epicharmo et Theocrito.“ Alias enim *ἔμπας* significat *omnino, πάντως*, et haec vis propria esse videtur, quum vox nata sit ex ἐν et πᾶσι. De ὄφελεν omisso εἰ γὰρ vel εἶθε v. Matth. Gr. Gr. max. §. 513. not. 3. p. 1161.

V. 49. ἅπαντ’ — κοίρανεῖν. Recte monuit Schuetzius, θεοῖσι pertinere ad ἐπράχθη, non ad κοίρανεῖν, et similem constructionis ordinem reperiri in Euripidis fragmento: οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ. Sensus enim est: *Omnia diis sunt permissa et a fato concessa praeterquam imperare.* Imperium enim est unius Jovis; caeteri omnes ipsique dii in Jovis potestate sunt; quapropter ea, quae jusserit, a nobis sunt perficienda. Jovem ipsum posse omnia ad libitum agere. Quae quum audivisset Vulcanus, non amplius cunctatur, sed opus crudelissimum aggreditur, respondens, sese cognovisse ex hoc ipso exemplo, Jovem summa frui libertate, nihilque se habere, quod contra hoc argumentum proferat. Omnino se morem gerere Jovi oportere. ἐπράχθη est ὄρισται, ἐκ μοίρας ἐγεγόνει. Recte Schol. A.: τινὲς φασιν, ὅτι πάντα ἐκ μοιρῶν δέδοται τοῖς θεοῖς, πλὴν τὸ ἄρχειν. Infra v. 517. τί γὰρ πέπραται Ζηνὶ πλὴν αἰεὶ κρατεῖν;

V. 51. ἔγνωκα τοῖςδε. Ego cum Dindorfio sic interpunxi, ut τοῖςδε ad ἔγνωκα referatur et dictum sit pro ἐκ τῶνδε, i. e. *ex his ipsis, ex hoc exemplo.*

Summam Jovis licentiam esse, se cognovisse ait ex eo, quod Prometheus ad tam durum supplicium duci jusserit. Sic *τεκμαίρεσθαι τινι* dicitur. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 396. 2. p. 890., ubi *γινώσκειν τινι* et *εικάζειν τινι* ex Thueyd. commemoratur. Itaque non indigemus variis virorum doctorum conjecturis.

V. 53. *προσδερχθῆ*. V. Matth. Gr. Gr. §. 493. p. 1098.

V. 54. Jamjam Vulcanus instrumenta parat, quibus Prometheus religaturus est. *ψάλιον* „quum generatim *annulum* significat, tum annulum in freno, ipsum frenum, deinde armillaria denotat, unde fluxit h. l. significatio, qua de nervis aut catenis brachialibus (*Handschellen*) usurpatur.“ SCHUETZ. De *νν* pronomine v. Matth. Gr. Gr. m. §. 146.

V. 56. *θείνε, πασσάλενε*. Duo verba hic sine copula posita sunt, quod mihi videtur tum fieri posse, quum non additur alterum, sed prius verbum novo eoque fortiore explicatur, omninoque vis ejus, quod praecessit, augetur. Sic Sophocl. Aj. v. 59. *ἄνδρα μανιάσιν νόσοις ἄτρυνον, εἰςέβαλλον εἰς ἔρημην*. Quare non opus est, ut conjectura scribatur *θείνων*; Sophoclis locam nemo non integrum habuit, metro fortasse prohibente, quominus animum ad corrigendum adplicarent.

V. 57. *κού ματᾶ τοῦργον, ποῦε cessat hoc opus. ματᾶ διατρίβει, χρονίζει*. Hesychi.

V. 58. *ἄρασσε, σφίγγε, χάλια*. Hoc asyndeton festinationi ejus, qui loquitur, aptissimum esse recte observavit Schuetzius.

V. 59. *δεινός — πόρους*. „Hic enim vel inextricabilibus nodis expedire se potest. *ἀμήχανα ἔργα* apud Homer. II. VIII, 130. XI, 110. de summo rerum discrimine.“

mine, cujus exitum reperire non licet; et ἀμέχανοι πολέμοι κάματοι, insuperabiles belli labores, apud Pindar. Pyth. II, 37.“ SCHUETZ. Comparant interpretes Aristoph. Equit. v. 756. ποικίλος γὰρ ἀνήρ, κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων, ibique Schol. ἐκ τῶν ἀπόρων εὐπόρους ἀφορμὰς, καὶ εὐαφόρους, καὶ εὐσυνέτους εὐπορίας. Ταῦτα δὲ παρὰ τῶ ἐν Προμηθεΐ Αἰσχύλου· Δεινὸς γὰρ εὐρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

V. 60. ἄραρεν, ἤμοσται Schol. B.

V. 61. σοφιστής, πᾶς τεχνίτης Photius Lex. νοθής, βραδύς, δυσκίνητος, ἄλογος. Id. Sensus est: ut intelligat, se esse veteratorem Jove minus solertem.

V. 63. Sententia est: *Praeter hunc nemo cum jure me reprehenderit.* Prometheum enim excipit, cui summos dolores ejus opera afferat necesse est. Is Vulcanum ideo reprehendet, quod nihil vitiose aut negligenter fecerit, ut se liberare ex vinculis possit.

V. 64. αὐθάδη γνάθον proprie *sibi placentem maxillam* significat; quum vero maxilla pro *dente* dicatur, σφηνὸς αὐθάδης γνάθος est *cunei cum summo impetu perrumpens acies vel cuspis.* Schuetzium commemorat Virgil. Georg. II, 423. *vomeris dentem durum.* Eodem modo γένυς usurpatur a Sophocle. Caeterum apte Schuetzium: „atque hoc quidem unicum vulnus est, quod Promethæo infligitur; nam etsi omnes artus, manus, brachia, femora, et pedes ei alligantur, clavi tamen non ipsa membra perrumpunt, sed vincula tantum iis affiguntur. Et sapienter Aeschylus hic sanguinis non meminit e vulnere manantis. Quod forsitan aliquis ita explicet, poetam ex Homericâ fictione diis non sanguinem, sed ichora tribuisse, quem in scena spectantium oculis subjicere noluerit, quia fidem adhi-

here tali spectaculo non potuissent. Verum quum in Prometheus soluto, quod ex Ciceronis fragmento liquet, sanguinem ex Promethei corpore ab aquila lacerato in Caucasi saxa stillare docuerit, hoc potius mihi spectasse videtur tragicus, quod ibi sanguinis effusio tantum narrabatur, non in scena agebatur, hic autem, quia Prometheus ante ipsos spectantium oculos affigebatur, si sanguinis mentionem fecisset, eum etiam profluentem videre voluissent, qui in theatro sedebant. Et quia cuneus per praecordia adactus incredibiles misero captivo dolores excitabat, Vulcanus ipse tenere se non potest, quia pressam parumper misericordiam cum suspirio effundat. Prometheus autem ne hic quidem ingemiscit, sed invicto animi robore tacitus se dolorum facibus urendum praebet, ne inimicis majorem cruciatibus suis illudendi occasionem offerat.“

V. 67. ἐχθρῶν V. Matth. Gr. Gr. m. §. 293.

V. 68. ὅπως μὴ V. Butt. Gr. Gr. med. §. 139. 4. et p. 426. Valck. ad Theocrit. ad Theocrit. I. 112.

V. 69. Interrogationis signum, quod nonnulli libri habent, ponendum esse, Roboris responsio ostendit: ὁρῶ κυροῦντα.

V. 71. μασχαλιστήρ derivatur a μασχάλη et vinculum est circa corpus et axillas, vel lorum quod circa humeros et latera est, *Achselband*. Hesychius exponit hoc vocabulum: ὁ διὰ τῶν μασχάλων δέσμος τοῦ ὑποζυγίου, τὸ αὐτὸ καὶ μασχάλης. Et Etymol. M.: λέπαινα οἱ κατὰ τῶν ἑπείων στηθῶν ἱμάντες, οἱ μασχαλιστήρες. Schuetzius ἀλλὰ particulam bene animadvertit hoc loco ut saepe ellipticam esse, quasi dicatur: *Vorum quid disputando tempus terimus. Tu potius fac lateribus catenas injicias.*

V. 73. ἐπιθωύσσειν proprie ad aliquem clamare, h. e. clamore aliquem incitare, Non solum se jubere velle ait, verum etiam clamores additurum, ut opus festinet Vulcanus.

V. 74. χάρει κάτω. Quum Prometheus, ut deus, maxima corporis statura esset, Vulcanum ad pedes ejus alligandos descendere necesse erat. κηκώ fit a κίρκος, h. e. circus, circulus; annulus intelligitur, qui pro catena adhibetur. κηκοῦν igitur est annulis affigere. Interpretes laudant Mart. Epigr. II, 38. annulus iste tuus fuerat modo oruribus aptus.

V. 75. οὐ μακρῶ πόνω. Diis enim omnes labores faciles sunt. Eurip. Phoen. v. 689. πάντα εὐπετῆ θεοῖς.

V. 76. διατόρους πέδας. διάτορος et activam et passivam notionem habet; significat igitur et penetrans et penetratum. Sic salpinx vocatur διάτορος active Aeschyl. Eum. v. 495. Passive autem pedes dicuntur διατόροι Soph. Oed. Tyr. v. 1034. ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Hoc loco πέδαι διατόροι passive dicuntur compedes, habentes foramina quaedam, per quae clavis ad saxum adactis affiguntur.

V. 77. οὐπιτιμητής, ὁ ἔξεαστῆς καὶ εὐθύνας ἐπάξων Schol. B. ἐπιτιμᾶν τινί τι enim est alicui vel honorem suum vel poenam suam tribuere. Eurip. Suppl. v. 255. conjungit: κολαστὴν ἀπιτιμητήν. Puniturus autem Vulcanum Jupiter est, si aliquid neglexerit.

V. 78. ὁμοια μορφῇ, ἀρμόζοντα τῷ ἀγρίῳ σώματι τὰ τραχέα δῆματά σου. Schol. B. γηγύετα, βῶ Id.

V. 79—80. Sententia est: Tu, si vis, persevera in mollitie tua, mihi vero ne obijce meam ferocitiam et

iras h. e. *morum asperitatem*. ἐπιπλήσσειν τινί τι est alicui aliquid exprobrare. Hesych. explicat: ἐπιπλήσειν, ἐπιτιμῆσαι, ὕβρισαι. Non est autem, ut Schuetzius arbitratur, impudentiae signum, quod vitium sibi a Vulcano exprobratum non excusat, adeoque vocabulis asperitatis designat, sed Robur ita loquitur, ut naturae ejus et personae maxime conveniat.

V. 81. ἀμφίβληστρα. Hoc vocabulum significat *quidquid circumjicitur*, vestem, rete, ut h. l. *vinculum*, quod injicitur. δεσμά Schol. B.

V. 83. γέρα ἐφημέροισι προστίθεναι dixit Noster supra v. 8. τὸ πῦρ ὀπάξειν θνητοῖσι et iufra v. 948. ἡμέροις τιμὰς πορεῖν.

V. 84. ἀπαντλήσαι est ἐκκουφίζειν, ἐπικουφίζειν, non prorsus liberare, sed *demere*, *exhaustire*, *detrahere* ab aliqua re. Proprie dictum esse de aqua per sentinam exantlanda monet Blomfieldus.

V. 86. αὐτὸν — Προμηθέως, *ipsi tibi est aliquo provisore opus*. Elmslejus προμηθείας scribi jussit, sed quum alterum Προμηθέως hoc loco appellativum sit, repetitum a nomine proprio, hac facile correctione supersedemus.

V. 87. ὄτω — τέχνης. Conf. v. 468. αὐτὸς οὐκ ἔχω σοφισμὸν ὄτω τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Verbum ἐκκλισθῆναι, ut Schuetzius observavit, proprie dictum est de homine, qui e vado, ubi inhaeserat, corpus provolvendo emergit. Apud Homerum saepe legitur de iis, qui e curru praecipitantur. Omnino autem notat, *e periculoso aliquo statu se liberare*. τέχνης propterea praefendum est, quod magis ad ἐκκλισθῆναι quadrat et exquisitius est, quam altera lectio τέχνης, nec totidem libris confirmata.

V. 88. Quae quum accidissent, discedunt cum Vulcano Robur et Vis, et Prometheus, qui illis praesentibus animi superbia ductus tacuerat, jam non retinet doloris significationem et simul indignationis. Invocat aërem, mare, fluvios, tellurem, solem, quibus eum in tanta solitudine consentaneum erat aperire pectoris sensus. Queritur se deum a diis talia perpeti et perferre oportere per innumerabilia saecula. Fatum tamen quum a se vinci nequeat, aequo animo quantum fieri possit a se ferri debere, quae injusta poena sibi imputata sit, quod hominibus ignem dederit, utilissimum donum. Mox strepitum audit chori appropinquantis per aërem.

V. 89—90. *ποντίων—γέλασμα*. Proprie: *undarum marinarum innumerabilis risus*, h. e. maris longe lateque commoti splendor. *Ridere* dicitur mare, quum incipit, sole lucente, leni vento moveri et undas erispas jactare, quae innumerabiles videntur. Talis ejus adspectus est laetissimus et amoenissimus. Alia *καγχάζειν* de eadem re usurpatur, ut apud Latinos *cachinnare* et *cachinnus*. Blomfieldus citat Catull. LXIII, 272. *undas — Quae tarde primum clementi flamine pulsae Procedunt, leni et resonant plangore cachinni*. Et Accius apud Nonium: *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis saeva sonando Crepitu clangente cachinnat*.

παμμῆτορ. ἡ πάντων μήτηρ καὶ τρόφος. Schol. B. Sic terra saepissime appellatur.

V. 91. *πανόπτην*. Hom. Il. III, 277. *Ἥλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις*.

V. 93. *αἰκία* notat proprie *id quod indignum est*, injuriam, qua quis afficitur, contumeliam, *cruciatum*,

ut h. l. Contrahebatur haec vox ex ἀίκεια, quare jota ubique longum est.

V. 94. „διακναιω. *Vellio. Crucio. knalein est vellere* ut fullones pannum, ab antiqua forma κνάω, κνήμι, unde κνήθω, κνάπτω et similia. Aesch. Agam. 65. διακναιομένης ἐν προτελείοις Κάμακος. Eurip. Alcest. 109. χρῆ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων πενθειν. Cf. Med. 164. Heracl. 297.“ BLOMF.

τὸν μυριαετῆ χρ. „Non accurate μυριάδα ἐτῶν triginta enim millia annorum spatium captivitatis fuisse docuit Aeschylus in Prom. Ignif. testibus Scholiasta et Hygino. Sed μυρία nil nisi πολλά significat, metaphora e fluidis desumpta, a μύρω fluo. Cf. Valck. ad Eur. Phoen. 1480. D. Heinsium in Lect. Theocrit. p. 347. Etymol. M. p. 595, 5.“ IDEM.

V. 100. ἐπιτεῖλαι τέρματα dicitur ut *sol, qui exoritur*. Conf. v. 183. sqq. πᾶ ποτε τῶνδε πόνων χρῆ σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν.

V. 101. Schuetzius de his ita iudicat: Se ipsum objurgat Prometheus; et paulisper ob malorum magnitudinem naturae suae oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poeta institutum, ut illum humani generis amicum non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistentem fingeret. Sic malorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget.

V. 105. ἀδῆριτον σθένος, *inesprugnabile robur; a δῆρις, rixa*, verbum est δηρίω, unde fit ἀδῆριτον, in quo contendi nequit, indomitus. Ἀδῆριτον ἄμαχον, ἀκαταμάχητον Hesych. Ἀδῆριτος ἀνίκητος Suid.

V. 106. Sensus est: *Se posse neque conqueri, ait Prometheus, neque non conqueri fortunam.* Nam neque tacere poterat de ea, quia in ipsa malorum commemoratione solatium aliquod positum sciebat, utpote qui se innocentem esse intelligeret, et loqui de ea ipsi molestissimum esse debebat, quia injuriarum sibi a Jove caeterisque diis illatarum commemorationem animum vehementer tangere necesse erat, nec vero ad finiendos hosce cruciatus quidquam conferre poterant querelae. Conf. v. 196. 197. ἀλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἔστιν τάδε, ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταγῆ δὲ δύσποσμα.

V. 108. ἀνάγκαις h. e. κακοῖς. ἀνάγκη proprie est id quod evitari nequit, tum mala fortuna, aerumna.

V. 109 — 110. ναρθηκοπήρωτον — κλοπαίαν. „*Indago autem ignis fontem a me surreptum et in ferula conclusum.* τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκσωπυρήσεις τοῦ πυρὸς, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾤκείωσαν αὐτόν. Hesych. Sic Auctor Theogon. v. 565. Ἄλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς πάϊς Ἰαπετιοῖο, κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν ἐν κουλῷ νάρθηκι. Νάρθηξ ferula est, de qua Martialis, *Clara Prometheo munere ligna sumus.* Proclus ad Hesiod. Op. I, 52. ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἥπλιαν ἔχον μαλακότητα εἶσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβεννῆναι δυνάμενος. Vid. Kuster. ad Suid. v. κίρκον. Recte monet Schol. B. Aeschylum πηγὴν κλοπαίαν dixisse, quum debuerat πυρὸς κλοπαίου, et ναρθηκοπήρωτον pro ἐν τὸς νάρθηκος. Sic infra v. 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις pro λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίνων. v. 600. (581.) οἰστρηλάτῳ δειματι.“ ΒΛΟΜΦ. νάρθηξ ferula fuit, in qua veteres ignem abscondebant, donec ejus medulla consumpta esset. De hac ferula Schue-

tzius (Excurs. III. p. 169.) adnotat: *νάρθηξ* fruticis genus, in Apulia et Aegypto quidem olim praecellere ferebatur (Plin. XIII, 43.). Ejus figuram delineatam praebent Matthias de Lobel in historia stirpium (p. 450.), et Matthiolus in epitome de plantis (p. 549.).

V. 111. *τέχνης πάσης*. V. 7. *παντέχνου πυρός σέλας*. v. 254. *ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας πόρος, πορισμὸς τοῦ ζῆν* Schol. B.

V. 112. *τοιιάσδε, tales*, h. e. tam malas et injustas. *ἀμπλακημάτων*. Qui h. l. *ἀπλακημάτων* scripserunt, errarunt, quum veteres, ubicunque longa syllaba desideratur ante literas *πλ*, dicere soleant *ἀμπλ*. Sic in *ἄβροτος* ubi primam syllabam produci volebant, *ἄμβροτος* loquebantur.

V. 113. *ὑπαιθροίσις*. V. 157. *αἰθέριον κέννημα* se dicit Prometheus.

V. 114. Audit Prometheus appropinquare aliquem, et mirans conjicit, qui sint et quid velint. *ἄ ἄ* est admirantis; *ἔα ἔα* proprie sunt imperativi ab *εἰώω*, *sino*, ut sil: *sine, sine*, quod nos dicimus *warte, warte*.

V. 115 — 116. *ὄδμᾶ — κεκραμένη*. „Notae sunt ex Homero vestes mulierum odoratae, *εἵματα θυνώδεα* (Od. XXI, 52.); notum est *ἀμβρόσιον Veneris πέπλον* (Il. XIII, 170.); notum denique quomodo se apud eum Juno Jovis complexibus paret, et quo pacto (Il. V, 338.):

*Ἀμβροσίη μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῶς ἡμερόεντος
 Ἄνματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἑλαίῳ
 Ἀμβροσίῳ, ἔδανῶ, τὸ δᾶ οἱ τεθνώμενον ἦεν.*

Sine dubio igitur Aeschylus advenientes Nymphas et vestibus et capillis ambrosiae odorem spargere finxit, cujus ad Prometheus usque dulcis aura spiraret.“
 SCHUETZ. *ὄδμῃ* dicitur *ἀφεγγής*, quod Schol. B. *ἀόρατος*

explicat, omnino est odor *coecus* et *obscurus*, ab eo
 veniens, quod ignoramus et quod cerni nequit. θεό-
 συτος autem et βρότειος appellatur odor, cujus *au-*
*to-*rem vel *deum* vel *hominem* dicimus, et κεκραμένη
 ὀδμή denique est is odor, *qui venit ab iis, qui ex*
homine et deo mixti sunt, h. e. a semideo genere or-
 tus. Alii κεκραμένη ὀδμή accipiunt de eo sono et odore,
 qui ab utroque genere, et deorum et hominum simul,
 proficiscatur. Quod mihi non probatum est, quum vix
 credibile sit, Prometheus putasse homines et deos si-
 mul adpropinquaturos esse, inter se non ita conjunctos,
 ut viam una soleant facere.

Caeterum hoc uno loco Prometheus liberioribus nu-
 meris loquitur, quum alias semper aut jambis utatur
 aut anapaestis.

V. 117 — 118. Sententia horum verborum est:
ad saxum, quod in extremis terrae oris est, nunquam
venit spectator meorum laborum sive quid tandem
aliud volens?

V. 124. τί ποτ' αὔ. Propius adveniente Choro,
 Prometheus novum strepitum audit et alarum clangorem
 distinguere auribus potest.

V. 126. ἄπαις ὑποσφίξει, *sibilat ad motum*
alarum, h. e. aër simul cum alis sonat.

V. 127. Quidquid adpropinquat, mihi metum injicit.
 τὸ πρόσθεν non tam de *futuro tempore*, quam prop-
 rie de *accidentibus*, quicumque fuerint, intelligendum
 esse, Chori oratio declarat. Dixit quidem supra Pro-
 metheus, sibi nihil necopinatum accidere atque se om-
 nia scire, quae futura sint, tamen semper veretur, ne
 sibi accidant, quae praeviderit, quum resistere nullo
 modo possit, sed omnia patienter ferre cogatur.

V. 128. sqq. Argumentum hujus carminis est: Chorus, qui ultima verba (*φοβερὸν τὸ πρ.*) audierat, respondet Prometheo, non esse, quod metuat; nam se amicam ei esse cohortem, quae, ubi primum acceperit ferri quendam terribilem strepitum, curriculo alato advecta sit. Jubet ille respondens adspici, quae sibi sors acciderit. Oceanitides profitentur, se ejus adspectu vehementer commotas esse, et in Jovem caeterosque deos juniores invehuntur. Prometheus in Tartarum potius se dejectum esse optat, quam tali poena in hostium ludibrium affectum. Chorus respondet, ludibrio eum esse nemini, praeterquam Jovi, qui tyrannus sit caeterorum omnium vix ferendus. Ille affirmat, Jovem aliquando regno exutum iri; id, quomodo futurum sit, se non esse indicaturum, priusquam liberatus sit e vinculis atque Jupiter ei satisfacere constituerit. Oceanitides mirantur et reprehendunt Promethei superbiam atque pertinaciam, verentes, ne ejus sors nunquam in feliciorum statum convertatur, quum Jupiter tyrannus sit durissimus et animo implacabilis. At mitem eum fore, quum in illud periculum inciderit, contendit Prometheus.

De numeris harum stropharum, quas secundum G. Dindorfii rationem disposui, v. ejus Comment. in Soph. Oed. Tyr. v. 483. ed. Angl. Haec ille quatuor genera ejusdem mensurae commemorat:

- 1) $\underline{\text{—}} \mid \text{—} \text{—} \underline{\text{—}}$
- 2) $\underline{\text{—}} \text{—} \mid \text{—} \text{—} \underline{\text{—}}$
- 3) $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \mid \text{—} \text{—} \underline{\text{—}}$
- 4) $\text{—} \text{—} \underline{\text{—}} \text{—} \mid \text{—} \text{—} \underline{\text{—}}$

Molle et suave carmen est, numeris levibus, non asperis. Sin cui versus nimis longi a nobis redditi esse

videntur, is hoc prope nihil referre scito, quum plures versiculos propter numerorum paritatem in unum conscripserimus, remque eodem redire, si in singulos dissolvantur. Vix enim credo, duriores fieri versus per longitudinem.

V. 128. ἦδε τάξις, i. e. *chorus*; nam hic apud veteres in certum ordinem stabat. πτερύγων θοαῖς ἀμύλλαις, „*alterno celerum alarum remigio*. Sunt qui haec ita interpretentur, ipsas Oceanitides alas fuisse, propriisque alis advolasse; nos autem de alis currui, quo vehebantur, adaptatis vel de curru alitibus juncto capimus.“ SCHUETZ. V. v. 135. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄρω πτερωτῶ.

V. 130. παρεμποῦσα. παρεπιεῖν proprie est loqui ad aliquem, ut moveatur, deinde *persuadere alicui*, καταπέθειν, Schol. B. Aegre se patri persuasisse dicunt e more mulierum, inprimis virginum, quarum apud veteres conditio non valde libera.

V. 133—134. ἐκ δ' — αἰδῶ. h. e. *et percussit meum verecundum pudorem*, vel excussit mihi. ἐκπλήττειν τὴν αἰδῶ Seneca Ep. XI. dicit *excutere verecundiam*. αἰδῶς appellatur θεμερῶπις, quam vocem restituit Bentlejus Opusc. p. 516. ed. Lips. Hesychii hae sunt glossae: θεμερὸν, σεμνόν. Θεμερῶπις, ἐρασμία, αἰσχύνη. Θεμερόφρονας, συντεούς, σώφρονας. Haec vox videtur derivanda esse a τίθημι, ponere, ut significet *id, quod sedatum est*; quod autem sedatum, est σεμνόν, ut Hesychius interpretatur. Omnino est igitur θεμερὸς *modestus, tranquillus*. θεμερῶπις αἰδῶς autem est *pudor, qui vultum modestum habet*, pudor amabilis. Oceanitides eo, quod audiebant, ita sunt exterriti

tae, ut amici visendi deplorandique causa, neglecto pudore virginali, illico huc venirent.

V. 135. Chorus ἀπέδιλος advolavit. Hoc vocabulo exprimitur festinatio, qua venerunt; relictis enim calcibus currum conscenderunt. Itaque *nudi* cernebantur virginum pedes; caetero velato corpore proveniebant in scenam. Saepe autem ii, qui properant, discalceati venire dicuntur, cujus rei exempla ab editoribus haec commemorantur: Theocr. XXIV, 36. Bion I, 21. Soph. Elect. v. 877. Horat. Sat. I, 2, 132. Caeterum verisimile est, Oceanitides, priusquam Prometheus affigeretur ad rupem, cognovisse, eum a Jove hac poena mulctatum iri. Audito igitur vehementi strepitu, quod malleo Vulcani excitabatur, Nymphae intelligebant, quid accidisset, neque cupiditate videndi, quae causa esset hujus stridoris, sed misericordia in deum amicissimum ductae hoc iter susceperunt. ὄχι φ π τ ε ρ ω τ ῶ, v. ad v. 128.

V. 137. „πολύτεκνος dicitur Tethys, quia magnum liberorum numerum Oceano pepererat, quos recenset Hesiodus in Theogon. v. 337. sqq.“ SCHUETZ.

V. 138—140. τοῦ — Ὠκεανοῦ. „*Et patris Oceani terram irrequieto flumine cingentis filiae.* Secundum veterum opinionem Oceani flumen totum terrarum orbem coronae instar ambire, tralatitium est. Aeschylus autem Oceanum deum ab cognomine flumine diserte distinguit (cf. v. 300. ἐπάννυμον θεῦμα). ἀποίμητρον θεῦμα appellatur flumen, cui Oceanus praesidet, propter perpetuum motum; et ex eodem fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, qua Somnum sic loquentem inducit (ll. XIV, 245.), ut Oceanum in soporem dare facilius quidem, quam Jovem, sed tamen magnum opus ac difficile esse significet.“ IDEM.

V. 143. φρουράν ἄζηλον proprie eas *excubias* dicit, *quas nemo inuideat ei*, h. e. miserimas excubias. ἄζηλος, ἣν οὐδείς ζηλώσει Schol. B. Cf. Eur. Iph. Taur. v. 619. ἄζηλά γ', ὧ νέανι, κοῖκ εὐδαίμονα.

V. 144. ὀμίχλη, *nebula*. „De lacrymis, imagine naturam aemulante. Lacrymae enim obortae quasi nebula, aut velo oculos obducunt, eorumque luminibus officiant. προσάσσειν vehementiam prorumpentium lacrymarum designat. Tanta enim erat magnitudo malorum Promethei, ut Nymphis vel iuuitis lacrymas exprimeret. Apte quoque positum: ὀμίχλη πλήρης δακρύων. Etsi enim ipsae hanc nebulam lacrymae efficiunt, tamen eodem modo *nebula lacrymarum plena* probabiliter dicetur, quo *nubes pluviae plena* offensionem non esset habiturum. φοβερὰ vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lacrymae prorumpunt. Non enim interpretor *horrenda*, sed *ex horrore coorta*. Ut autem Aeschylus nebulae similitudinem ad lacrymas transfert, ita Sophocl. Antig. v. 532. et Eur. Hippol. v. 173. in eadem re νέφος usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obnubilatam designent, e qua tanquam ex nube lacrymae stillent.“ SCHUETZ.

V. 145. εἰσιδούσα. Constructio illa saepe usitata, quae vocatur πρὸς τὸ σημαίνον. Quamquam enim ἐμοῖσιν ὄσσοις praecessit, εἰσιδούσα dictum est, quia ἐμοῖσιν ὄσσοις idem est quod ἐμοί.

V. 146. πέτραις προσαναϊνόμενον i. e. πρὸς ταῖς πέτραις προσαναϊνόμενον, rupi affixum et exarescentem. V. v. 20. sqq.

V. 147. ἄδαμαντοδέτοισι λύμαις, h. e. λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίνων, *noxis, quas inferunt catenas*

ferreae. Eadem phrasis legitur infra v. 426. *λύμαις, βλάβαις, κολάσει* Schol. B.

V. 148. *οιακονόμοι* proprie sunt, *qui gubernaculum navis regunt*, gubernatores, frequenti metaphora dicti pro principibus et regibus. Sic v. 513. *τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οιακοστρόφος;*

V. 150. *ἄθετως*. Bentlejo debetur vera lectio, sequuto Hesychium, qui haec affert: *ἄθετως οὐ συγκαταθεμιμένως. Αἰσχύλος Προμηθεΐ Δεσμ.* Jupiter dicitur *sine lege novis legibus regnare*, h. e. rex Deorum novas quidem leges sequitur, sed hae sunt ita comparatae, ut nullae esse videantur.

V. 151. *τὰ πρὶν πελώρια. πελώριος* a *πέλωρ* idque a *πέλειν* ortum vocabulum; *πέλειν* quum significet *exoriri*, *πελώριος* est *id, quod in altum elatum est, monstruosum, ingens*. Sensus igitur est: *ea, quae olim valida et venerabilia fuerunt, nunc evertit Jupiter*. Dicit autem leges Terrae et Coeli a Jove antiquatas.

V. 154. Schuetzius: „Sub terra Orcus Plutonis regia, et sub Orco demum Tartarus esse fingebatur. Ad hanc normam Aeschylus, ubicunque de Tartaro loquitur, fabulam dirigit. Aptum vero est, quod in Tartarum potius se dejectum esse optat, quum propter eam, quam ipse affert, causam, tum propterea quod eo reliquos Titanas fere omnes Jupiter incluserat.“ Et propter id ipsum acerbe dictum est a Prometheo, quum optat, ut eadem poena afficiatur, qua caeteri Titanes, hostes Jovis, qui Promethei consilio victi fuerant.

V. 155. *ἀγρίως πείλασας, ferociter conjiciens* in vincula. Qui *ἀγρίους* legunt, non animadverterunt, ineleganti loco positum esse hoc epitheton. Paulo magis conveniret *Reisigii* conjectura *δεσμοῖς ἀλύτως ἀγρίους*,

nisi contorte dictum esset. Sed ut plurimorum librorum lectio contemnatur, nulla causa est.

V. 156. ὡς — ἐπερήθει. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 519. 7. p. 1184. — μήτε θεός, μήτε τις ἄλλος, h. e. *omnino nemo*. Homines commemorare non potuit Prometheus, quia non consentaneum erat, illos ex ejus malis gaudium capere, ut quos multis beneficiis affecisset, et quorum causa esset mulctatus. μήτε θεός μηδεὶς ἄλλος conjecit Elmslejus, quae quum significant: *ne ullus quidem deus, ne unquam nec unus quidem deus*, inepta sunt.

V. 157. αἰθέριον κίνυγμα. Hesychius κήνυγμα videtur legere; ait enim: κήνυγμα τὸ κένον τοῦ σώματος, οἶον σιαμὴ καὶ εἰδωλον, φάντασμα ἀσθενῆς καὶ ἀχρεῖον. Id Pauwius praefert, quia κίνυγμα *motaculum* significet, neque Prometheo affixo satis conveniat. Vulgatam tamen lectionem Eustathius quoque tuetur ad H. IV, 281.: τοῦ δὲ κινύω ἀνθὶς παράγωγον τὸ κινύσω· ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλου αἰθέριον κίνυγμα, τὸ ἀέριον εἰδωλον. De significatione recte Schuetzius notat, αἰθέριον κίνυγμα esse, quidquid sublime in aëre pendeat, *ventorum ludibrium*, ut αἰώρημα apud Lycophronem, cujus hunc locum (v. 1080. sqq.) commemorat:

Σηταία τλημον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος
Μίμνει δυσάλων, ἔνθα γυνούχοις πέδαις
Οἴκτιστα χαλκείησιν ὠρυγμαιμένη
Θανῆ, πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλαν,
Ἐβλήτην αἰάζουσα Κράθιδος πέλας
Τόρυγοισιν αἰώρημα φουλοῖς δέμας.

V. 158. ἐπίχαρτα. Alii Codd. exhibent ἐπίχαρμα, h. e. *res, de qua quis gaudet*; tam sese ipse Prometheus diceret ἐπίχαρμα, quod absurdum est hoc loco.

V. 159. *τλησικάρδιος*, dure cordatus, *σκληρογνώμων καὶ ἀπηνόφρων* Schol. B.

V. 163. *τιθέμενος ἄγναμπτον νόον*, h. e. *animum sibi faciens inflexibilem*. Metrum, quod creticum postulat, nobis indicare videtur, Aeschylum non scripsisse *ἄγναμπτον*. Non enim accurate haec vox respondet strophico: *ἀμφὶ σαῖς*.

V. 164. *οὐρανίαν γένναν*, deos omnino intellige, in quos severum est Jovis imperium.

V. 167. His indicatur, aliquando Prometheo opus futurum, ne Jupiter regno expellatur, ut Saturnus. In fati enim fuit, filium ex Thetide procreatum iri a Jove, qui potentior patre sit. V. v. 922. sqq. Hoc fatum Prometheus dicit *τὸ νέον βούλευμα*. Schuetzius ita de hac re judicat: Id consilium hic subobscurè et ambigue Prometheus indicat; in quo magna cernitur ars poetae, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Praeclare vero et hoc instituit, ut quum primam h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quamquam alias in curiositate *ὀξύπνεος*, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius, quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat, sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio praetereat. Inde sibi poeta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis; ad colloquium cum Oceano, ad Jus episodium, donec tandem repetitis iisdem de Jovis periculo praesagiis et paulo clariore in luce positis viam sibi ad catastrophem totius fabulae faceret.

V. 172. *μελιγλώσσοις*. Hujus versus caesura non violata est, quia dividi potest hoc vocabulum et haberi pro duabus vocibus. Interpretes laudant Homericum illud (Il. I, 249.): τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἔθεν ἀδὴ. Sensus loci est: *Eum nec precibus a Jove mollitum iri nec fractum minis*.

V. 178. „ἐπαιδιή, *incantatio*, i. q. ἐπωδή, cantilena magica, per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα *medicamentum magicum*. Hesych. Ἐπῆσαι· γοητικὸν ἐπιλαλήσαι. Id. Ἐπαιδοὶ· φαρμακοὶ, γοήτες. Hom. Od. XIX, 457. ἐπαιδιῆ δ' αἶμα κιλαινὸν ἔσχεθον, ubi Schol. Διοκλῆς ἐπαιδιῆν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν. Pind. Pyth. III, 91. τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαιδαῖς ἀμφέπαν, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, quem locum citat Scholiasta modo laudatus. Xenoph. Mem. III, 11, 17. φίλτρα καὶ ἐπωδαί. Soph. Oed. Col. v. 1194.“ Blomf.

V. 177. Non solum ut e vinculis liberetur, postulat generoso ac superbo animo Prometheus, verum etiam ut sibi satisfiat, h. e. tantum honoris praemium sibi reddatur, quantum pro hoc cruciatus ac dolore satis sit.

V. 179. *πικραῖς δύαισιν*, h. e. *propter* acerbam mala; ἐπιχαλῶν enim est *remittere*, et proprie dici de funibus nauticis animadvertit Blomfieldus. Nihil tamen remittis tuae audaciae, et nimis libere loqueris.

V. 180. ἐλευθεροστομεῖν Aeschylus infra v. 327. λαβροστομεῖν dicit, et Suppl. v. 211. θρασυστομεῖν. Hesych. παρδῆσιώζεσθαι. Blomf. citat Aeschyl. Pers. v. 591. ἐλεύθερα βάζειν. Schol. B. hoc sic explicat: σοβαρῶς καὶ ὑπεροπτικῶς φθέγγεις. ἐκ μεταφορῶς τῶν ἐλευθέρων τοιούτων ὄντων· τοῖς γὰρ δούλοις πεπτηγῆναι καὶ τρέμειν πάρεστι διὰ τὴν δουλίαν.

V. 184 — 185. κέλλειν est *navem appellere*, ἐλιμνύζεσθαι Schol. A. Hoc verbum proprie dicitur de navigante, qui navem retrorsum agit, ut in portum confugiat. Eur. Hippolyt. v. 140. κέλσαι ποτὶ τέρας δύστανον. ἀκίχητα — παῖς. Sensus hujus loci est: *Jupiter habet eos mores, ut nemini accedere liceat ad eum, et cor habet, cui nihil possumus persuadere.* ἀκίχητα ἤθεα ἔχων, apud Homerum Achillem dici eodem sensu ἀμήχανον notat Schuetzius.

V. 186 — 187. παρ' ἐαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχειν ejus est, qui sibi ipsi scribit jus, et penes quem jus est. Significat igitur: *pro suo libitu regnare.* Blomf. affert Eurip. Suppl. v. 431. τὸν νόμον κεκτημένος αὐτὸς παρ' αὐτῷ.

V. 189. ὅταν ταύτη φαισθῆ, h. e. *quum hac ratione contusus fuerit.* ζάλειν est tunderē, frangere, δαμῶν Schol. B. Alter Schol. sic interpretatur haec verba: ὅταν οὕτω τυφθῆ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου ὥσπερ ἀπὸ φαιστήρος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σιδηρῶν.

V. 190. ἀτέραμνος a τείρειν, *terere*, significat eum, qui conteri nequit, σκληρὸν καὶ ἄκαμpton Schol. B. Proprie esse *crudum, difficulter coquendum*, observat Blomfieldus, laudans Etym. M. p. 163, 19. Τέραμνον γὰρ τὸ ἀπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἐψύμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται.

στορέσας, μαλακίσας καὶ καταβαλὼν Schol. B. Proprie dictum esse hoc verbum de stragulis, et translatum esse ad ventos et fluctus adnotat Blomfieldus. Στορεὺς· γαληνοποιὺς Hesych. Hinc de ἰρα adhibetur, quae comparari solet cum procella et aqua ventis agitata.

V. 191. ἀρθμὸν, ἔνωσιν Schol. B. ἀρθμὸς· εἰρήνη, συνθήκη, φιλία Hesych. Est igitur i. q. ἀρμονία,

gratia. Similiter ἀρεθμὸς et φιλότης conjunguntur apud Hom. Hymn. ad Merc. 521. *Λητοῖδης κατένευσεν ἐπ' ἀρεθμῶ καὶ φιλότητι.*

V. 193. Schuetzius adnotavit: „Ad hanc Chori responsionem a proxime praecedente Promethei dicto transitus perfractor est, nec satis, ut ita dicam, complanatus. Certe pro iis, quae Prometheus postremo de sperata sibi Jovis reconciliatione dixerat, magis a Choro exspectabatur, ut spei tam laetae, quam ut poenae causas et crimina Promethei curiosius exploraret.“ Quae ego prorsus non probo, quoniam nemo magis exspectabit, ut spem reconciliandae gratiae audiat, quam ut amissae gratiae causas cognoscat. Accedit, quod Chorus ea, quae Prometheus de regno Jovis aliquando interituro praedixerat, non prius cum aliqua attentione respicit, quam ille hoc praesagium repetierat. Quapropter Oceanitides ante omnia ab eo ipso cupiunt audire, quo modo et quibus causis factum sit, ut deus in haec mala incideret. Tum demum, ut videbimus, ex eo finem quaerunt et exitum hujus fortunae.

V. 194. *ποίω ἐπ' αἰτ.* est omnino *qua de causa.*

V. 195. *εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.* Solemnis haec formula est eorum, qui cum urbanitate quadam se excusant, quod ex alio vel haec vel illa quaesierint, veriti, ne ipsorum curiositas nimia videatur. Conf. v. 765. *σήμνηνον, εἰ μὴ τις βλάβη.*

V. 199. *ἐπεὶ τάχιστα* respondet Latino: *simul ac, quum primum, ut primum.* Xen. Anab. VI, 1. *ἐπεὶ δ' εἰδείκνησαν τάχιστα.*

V. 201. Jam mutata constructione loquitur. Hi nominativi non sunt revera absoluti, sed ἔξ ἀνακολου-

θίας positi. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 311. p. 776. Butt. Gr. Gr. med. §. 145. 6. n. 1. p. 412.

V. 202. δῆθεν, *scilicet*. Hanc particulam plerumque cum ὡς et participio conjunctam ironiae aliquid sententiae addere, observavit Blomfieldus, praeter alia exempla commemorans v. 988. ἐκετόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. — τούμπαλιν· τὸ ἐναντίον Schol. B. et Hesych.

V. 204. τὰ λῶστα, τὰ ἀφέλιμα Schol. B. συμφέροντα, ἄριστα Hesych. λῶστος in hoc sensu frequentius dici quam ἄριστος animadvertit Blomfieldus.

V. 206. „αἰμύλος. *Vasfer*. ποικίλος, πυκνός, πανοῦργος, δολερός. Schol. in Plat. ed. Ruhnk. p. 59. Videtur formatum fuisse ab αἴμων, *sciens*, ὑποκοριστικῶς, teste Etymol. M. p. 35, 26. Diminutiva in υλος desinentia aliquid ὑποκοριστικὸν in se habent, ut ἡδύλος ab ἡδύς, μικκύλος a μικκός vel μικρός, ἐρωτύλος ab ἔρως, ὄσμύλος, αἰσύλος, Αἰσχύλος, Χρεμύλος. Forma Aeolica fuisse videtur, quippe quae in lingua Latina servata fuerit, ut in diminutivis *parvulus*, *tremulus*, *globulus* et similibus, ac praesertim *aemulus*, quae vox nihil aliud est quam αἰμύλος. Omnes hujusmodi voces paroxytonae sunt, exceptis tantum ὄξυλος et Ἴτυλος, teste Schol. Theocrit. III, 7. et omnes penultimam corrigiunt; producit tamen penultimam retrahitque accentum Ἴτυλος in Aristoph. Vesp. v. 192. καίτοι παρῆν Ἴτυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων. Sed ibi legendum est vel παρῆσαν Ἴτυλος, vel παρῆν Ἴτυλλος.“ Blomf.

V. 208. Utrum ἀμοχθεῖ an ἀμοχθῆ scribatur, dubium est. V. Herm. ad Soph. Aj. v. 1206. Recentiores ex similitudine aliarum vocum in τ desinentium praeferunt ἀμοχθῆ. Conf. Blomf. ad h. l. et Hartung in libro: *Ueber die Casus*, p. 213. sqq.

V. 209 — 210. *Θέμις καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία.* Scholiastae hos versiculos interpretantur, Themis et Terram unam eandemque deam esse, et Themis Terrae quoque nomine appellari; referuntque *οὐχ ἅπαξ μόνον* ad nomen, *sic non semel tantum appellari* illas: quod quidem ridiculum est, atque *οὐχ ἅπαξ μόνον* cum *προὔτεθεισπικει* conjungendum esse, res ipsa docet. Verum de eo dubitatur, utrum et Terra vocetur Promethei mater, an sola Themis. Schuetz-zius propterea versum *καὶ Γαῖα — μία* ejiciendum suspicatus est. Dicitur quidem Terra *πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία*, et interpretes aliquot locos commemorant, ubi *Γαῖα* eadem et *Ἔσθια* et *Δημήτηρ* appellatur. E quibus apparet, varia nomina Terram habuisse; at nullus adfertur locus, ubi Themis dicatur Terra et Terra Themis. Quapropter incredibile est, Themis ab Aeschylō hoc loco dici Terram, et quia nulli alii auctores sic appellarunt, et quia Aeschylus in principio Eumenidum diserte ait, Themis esse filiam Terrae, matrique successisse in administrando oraculo, et infra v. 876. Prometheus matrem Themis Titanida vocat. Titanides autem sunt Coeli et Terrae filiae; quare Terra non posset ipsa Titanis nominari. Auctore Apollodoro haec sunt Titanidum nomina: Thetys, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phoebe, Thea. Quae quum ita se habeant, mihi non dubitandum videtur, quin Themis et Terra hoc quoque loco inter se distinguantur, ut illa sit mater Themidis Prometheique avia, Themis autem mater Promethei. Conf. quae ad interpretationis Germanicae (p. 66. sqq.) hunc locum adnotavimus. Blomfieldus cum his Aeschyli verbis confert Apulej. Met. XI. p. 259. ed. Elmenhorst.

Cujus numen unicum — — nomine multijugo totus veneratur orbis.

V. 212. κατ' ἰσχὺν est *per robur, per vim; πρὸς τὸ καρτερόν* i. q. v. 208. πρὸς βίαν, *vi facta.*

V. 213. τοὺς ὑπερσχόντας. Porsoni emendationem veram duxi, quia facile accidere potuit, ut haec aoristi forma ab interpretantibus librariis in futurum ὑπερέχοντας vel in praesens ὑπερέχοντας mutaretur. Neque tamen permultorum librorum lectionem ὑπερέχοντας, a novissimis editoribus receptam, propter numeros spernendam esse puto; apud Euripidem enim saepius jambus solutus, sequente spondeo, reperitur. Sic Phoen. v. 477. δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλου. v. 503. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μήτηρ, ἀποκρύψας ἐρῶ. Neque, nisi fallor, apud Sophoclem hujus numeri nulla exempla sunt. Aeschylō tamen magis convenit gravitas numerorum, qualis est: δόλω δὲ τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν. Reisigius videtur τοὺς πελωρίους conjecisse, quia quum varient libri in verbo ὑπερέχειν aliud vocabulum, cujus interpretamentum ὑπερέχειν sit, olim scriptum fuisse putabat. Verum δόλω δὲ τοὺς πελωρίους κρατεῖν mihi ad numeros parum placet; non enim sunt pleni et satis graves.

V. 215. προσβλέψαι ut ἀποβλέψαι proprie est *adspicere*, deinde *respicere*, rationem alicujus rei habere. Nam si quis nos adspicit, aliquam nostrum rationem habeat necesse est.

V. 216. κράτιστα supra v. 204. τὰ λῶστα dixerat. τῶν παρεστῶτων τότε i. e. *praesentis rerum status, der damaligen Umstaende.* Aeschyl. Agam. v. 1055. τὰ λῶστα τῶν παρεστῶτων λέγει. Alii male *de iis, quae tunc in mentem veniebant*, interpretan-

tur. Similiter Noster Eum. v. 446. ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηφεν τόδε.

V. 217. προσλαβόντα et προσλαβόντι legitur; utraque lectio bona est; nam προσλαβόντι si legimus, ad μοὶ ἐφαίνετο referendum est hoc participium, accusativum autem ad συμπαραστατεῖν referre licet. Brunckius exempla hujus constructionis profert ex Eur. Med. v. 660. 744. 813. 883.

V. 219. ἐμαῖς δὲ βουλαῖς h. e. *meo consilio factum est, ut Tartarus eos celet*. Tartarus vocatur μελαμβραθῆς, *profundus simul et tenebricosus*. Alii hanc vocem, μελαμβραθὺς scribunt, quod analogiae repugnare observavit Blomfieldus; adjectiva enim in υς cum altera voce composita υς in ης mutare ait, ut περηνγκῆς, κνωθρασῆς, alia.

V. 223. κακαῖσι ποιναῖς. Schuetzius hunc locum sic explicat: „*Talibus a me beneficiis affectus deorum tyrannus malam hanc mercedem mihi retribuit*. Sic enim interpretari malo τὰς ποινὰς, quam cum Stanlejo *poenas* vertere. Punitum enim se a Jove Prometheus non concedebat, sed vexatum, injuria affectum. *Mercedis* vim interdum vocabulo ποινῆ tribui e Pindaro constat, qui ἤσυχλαν καμάτων μεγάλων ποινὰν appellat. In Guelph. et Mosq. 1. est τίμαις, minus bene.“ Haec ille. quidem docte monuit, sed quum ποινῆ ita interpretandum sit, ut interpretatus est, haud dubitandum videtur, quin τίμαις vera lectio sit; τιμῆ enim *praemium* significat in utramque partem accipiendum; κακῆ τιμῆ igitur est *malum praemium*, quo eum remuneratus est Jupiter. Nam si recte Schuetzius animadvertit, Prometheum non concedere, se jure punitum a Jove, ποινῆ

non satis apta vox est, quippe in qua simul insit *poenae* significatio.

V. 225. τοῖς — πεποιθέναι, h. e. *ut non fidant amicis*. Tyranni enim quum semper de sua salute vereantur, morbo quasi laborant, ut insani homines, neque in quoquam vel amicissimo suam salutem tute positam arbitrantur. Intelligimus autem ex his verbis, Prometheus a Jove non tam propterea cruciatum esse, quod hominibus eximia deorum munera dederit, quam quod legibus atque imperio Jovis non obtemperaverit. Quam audaciam quum rex deorum sensisset, in iracundiam incidit et diffidentiam; nam quum Prometheus legibus non parceret, ille suspicatus est, eum posse facile permoveri, ut novis rebus studeret Jovisque regnum, seditione concitata, disturbaret.

V. 230. διαστοίχιζεσθαι est *in ordinem aliquem componere, ordinare*. Διεστοιχίετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διήρκει ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἐκάστω τὰ ἴδια. Hesych. διεμέριξε κατὰ τάξιν. Schol. B.

V. 231 — 234. „Cur humano generi Jupiter adeo infensus fuerit, causam nullam Prometheus affert; idque consilio sic instituisse videtur Aeschylus, ut iterum constaret Jovem omnia ad arbitrium suum exigere, nec aliam juris legumque causam nisi voluntatem ac libitum suum agnoscere. In quo quanto violentiorem tyrannum Jovem esse spectatoribus ostendebat, tanto propius eorum animos Promethei fortuna tangi volebat; unci nimirum salutis hominum auctoris et praesidii. Caeterum hic iterum Aeschylus ab Hesiodo discedit, qui Jovem hominibus propter fraudem Promethei in carniū distributione sibi illatam iratum fuisse, iisque perditis

illum ulcisci voluisse scribit (Opp. et dier. v. 48. sqq.). *ἀϊστοῦν* (ut v. 151.) est *extinguere, delere*. Suidas: *ἀϊστοῦσαι, ἀφανίσαι*. Hesychius: *ἀϊστοῦθεις, ἀφανισθεις*. De hoc Jovis consilio genus humanum delendi varie apud alios contextitur fabula. Quae de pluribus hominum generibus, aureo, argenteo etc. Hesiodus narrat, ea ab Aeschyli figmento plane aliena sunt. Propius vero accedit Apollodori narratio, qui (lib. I, p. 18.) quum Jupiter aeneum hominum genus diluvio perdere vellet, Deucalionem Promethei consilio arcam illam seu navem confecisse scribit, qua se cum Pyrrha servaret. *φύτειν* (in Guelph. pro *φτυῖσαι* est *φυτῆσαι*), *plantare, gignere, creare*. Hesychius: *φύτν, φύτν, φύτευμα. φύτνμα, τέκνον, γέννημα. φυτύσατο, ἐγέννησεν*. SCHUETZ.

V. 234. *τοῖσιν*. Non opus est Elmsleji conjectura *τοισίδ'*, a Blomfieldo recepta; antiqui enim scriptores ó pro *οὔτος* dicunt. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 264. §. 291. Buttm. Gr. Gr. med. p. 116. et §. 126.

V. 235 — 236. *ἔξερυσάμην*. Alii *ἔξελυσάμην*, eodem sensu, legunt; sed quum hoc valeat *exsolvere, ἔξερυσάμην* aptius dictum est, quoniam haec vox multo fortior est; significat enim *eripere: eripui eos*, quominus ad inferos descenderent. *τοῦ μῆ*. Negatio potuit omitti, sed Graeci solent, quum de aliqua re neganda cogitant, eam exprimere. *τοῦ* quoque omittere licuit, et *μῆ διαφ. μολεῖν* scribere; denique *τὸ μῆ* dici potuit. Conf. Matth. Gr. Gr. m. §. 534. n. 5. §. 540. *διαφ. δαίσθέντας, φθαρέντας ὑπὸ Διός*. Schol. B.

V. 239. *ἐν οἴκῳ προθέμενος· προθέσθαι τί* est *aliquid in publicum adspectum proponere; ἐν οἴκῳ προθέσθαι τινὰ* igitur significat *aliquem in miseratione habere, vel miseratione dignum habere*. Sensus totius

loci est: *ego mortales miseratione dignos judicavi, at ego ipse non dignus judicatus sum, qui misericordiam nanciscerer.*

V. 240. *νηλεῶς*, „*immisericorditer*. Anacr. LX. *νηλεῶς φεύγεις*. Hanc formam pro vulgata *ἀνηλεῶς* Elmslejo obsecutus, dedi. Meminerint tamen tirones eam ex *ἀνηλῶς* per aphaeresin formari, non autem ex particula privativa *νῆ*, quae, si quid me audias, a Graecia abjudicanda est: quae opinio exemplis confirmanda est. Valckenarius, vir eruditissimus, aliter sentiebat; putabatque *νηλεῶς* a *νῆ* et *ἐλεος* componi, ut *νῆστις* a *νῆ* et *ἔστις*. Quod si verum sit, quid fiet *ἀνηστις*, quae vox alicubi apud Cratinum Athenaei eodem sensu occurrit? Quinimo *νήγητος* et *ἀνήγητος*, *νήνεμος* et *ἀνήνεμος*, *νηκουστέω* et *ἀνηκουστέω*, *νήκεστον* (Hesiod. Op. v. 283.) et *ἀνήκεστον* promiscue adhibentur: item *νηλεγῆς* pro *ἀναλεγῆς*, *νηπενθῆς* pro *ἀναπενθῆς*, *νημερτῆς* pro *ἀναμαρτῆς* (Hesych.) dempto *a*, et *a* in *η* Jonice mutato. *ἀνάλιπος* legitur apud Theocritum IV, 56. pro quo *νήλιπος* Apoll. Rh. III, 646. Lycophr. 635. quod reponendum est in Soph. Oed. Col. v. 349. pro vulgato *νηλίπους*. Ducitur enim ab *ἥλιψ*, *ὑπόδημα*. Eustath. ad Iliad. X, p. 787, 52. aliter *ἐτυμολογεῖ*.“ BLOMF.

V. 241. *ἐξ ῥύθμισμαι*. *ῥυθμίζειν* proprie dicitur de verbis, quae ita ordinantur, ut certus quidam sonus existat: in numeros redigere. Omnino igitur est certo quodam modo disponere, constituere aliquid. Prometheus quum de se dicit *ἐξ ῥύθμισμαι*, significat *se albigatum esse, ut in certo quodam statu maneat*. Ita distentus sum, inquit, ut Jovi contumeliosum sit. Nos dicimus: *Ich bin so zugerichtet, in solchen Zustand versetzt worden*. Ita Xerxes Aesch. Pers. v. 746. di-

citur, quum mare coercere tentaret, καὶ πόρον μετῆ-
 φύθμυζε. Schol. B. ad nostrum I. interpretatur: οὕτως
 ἢ ἐνταῦθα ἐτάχθην.

V. 246. ἐλλεινὸς Epicam formam correxit Por-
 sonus. Librarii enim, quum Homerum saepius legis-
 sent, hujus formas in alios omnes auctores inferre so-
 lebant.

V. 247. Sensus est: *num quid audacius in Jove
 offendendo progressus fecisti?* Recte vidit Schuetzius,
 caute ac moderate loqui Chorum; non cum dicere ἤμαρ-
 τες, sed προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω, ne Jovi assentiri
 videatur Prometheique animum offendant. περαιτέρω
 πλεῖω ἔμπροσθεν. Hesych.

V. 248. Ἐπανσα μὴ. De addita negatione μὴ vid.
 quae supra v. 235. diximus. Caeterum γε particula
 quum saepe in responsione usurpetur, mihi hoc loco
 non inepta videtur, quum significet, Prometheum *con-
 cedere*, se esse ultra haec progressum, et hominibus
 quidem alia quoque dedisse. Afirmat igitur, ut nostrum
Ja. Τε quod vulgo legitur, absurdum est. Nulla qui-
 dem posita copula responderi potuit, sed quam ob rem
 γε improbandum sit, non video. Conf. v. 254.

V. 249. τὸ ποῖον, v. Matth. Gr. Gr. m. §. 265. 4.

V. 252. Jam commemoratur id, quod maxime va-
 luit, ut Jupiter irasceret Prometheo.

V. 256. ἀκλίξεται, κολάζει Schol. B. χαλῶ, χα-
 λᾶν τινά τινος, aliquem aliqua re laxare. Sensus igitur
 est: *nulloque pacto te ex his miseris solvet?*

V. 259. δόξει δὲ πῶς; quo autem modo illi pla-
 cebit, h. e. *quomodo putas Jovem eo adductum iri,
 ut finem tuis laboribus imponat? Quid speras?*

V. 263. ὅστις — πόδα ἔχει. Ἄρειν ἔξω πόδα

πηλοῦ· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας. Suid. Qui pedem habet extra mala, iis non obstrictus est, h. e. caret malis. Schuetzius haec adnotat: „Quamvis mihi Nympharum objurgatione tamen irritatus Promethei animus aegritudinem ejus et vim doloris, quo premitur, ingenue prodit. *Facile est, si quis omnibus curis atque aerumnis expeditus est, eum alios infelices monere et verbis castigare.* Ad sententiam comparavit Stanlejus Dionis Cassii dictum (lib. 38.): ῥᾶν παραινέαι ἐτέρους ἐστίν, ἢ αὐτὸν παθόντα καρτερεῆσαι, ac Terentianum illud (Andr. III, 1, 9.), quod nemini non succurret: *Facile omnes quum valemus, recte consilia aegrotis damus;* adumbratum ex Menandri versiculo: ὑγῆς νοσοῦντα ῥᾶστα πᾶς τις νουθετεῖ. Caeterum πῆματος ἔξω πόδα ἔχειν differt a simili phrasi, πῆματος ἔξω πόδα ἀνέχειν, quod recte Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1293. interpretatur: *pedem e malis retrahere.* παραινεῖν et νουθετεῖν differunt. Hoc est *reprehendere, objurgare, illud monere, consilia dare.*“ παραινεῖν, συμβουλεύειν. νουθετεῖν, διδάσκειν Schol. B.

V. 265. τὸν κακῶς πράσσοντ'. Sic recte emendarunt viri docti. Nam quum ea, quae sequuntur (ἐγὼ δὲ—), aptissima sint, ut non possint bene mutari, commodum fuit et facile pro plurali ponere singularem. Conf. Aeschyl. Eum. v. 300., ubi olim critici eandem medelam adhibuerunt.

V. 266. ἐκὼν—ἀρνήσομαι. „Hic mihi velim aliquis attendat, quam generoso spiritu culpam non solum confiteatur, sed etiam augeat. Nimirum chorus tantum deliquisse eum monuerat (v. 260.), consultone id fecerit an imprudenter, in dubio relinquebat; Pro-

methews vero non se deliquisse solum fatetur, sed addit insuper *ἐκὼν, ἐκὼν ἡμαρτον*. Scilicet quia, quod illae vitio sibi vertebant, id summam virtutem esse sibi conscius erat.“ SCHUETZ. Loquitur v. 268. Prometheus etiam de *ρῶενις*, quibus se maceratum iri non putaverit.

V. 269. *πεδαρσίοις* pro *μεταρσίοις* Aeolica forma dictum est, ut v. 712. 718. Interpretes laudant Valcken. ad Eur. Phoen. v. 1034. ubi de *πεδαίρω* loquutus: verbum est Aeolicum, inquit, neque a Sophocle potuit vel ab Euripide praeterquam in choro collocari, vel in trochaicis. Aeschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Aeolicis non abstinet. Idem ibid. v. 11. ait de Aeschylō: „quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. IX, p. 402. C. *Αισχύλος, διατρέψας ἐν Σικελίᾳ, πολλὰς κέρηται φωναῖς Σικελικαῖς*.“ Tales et rariores quidem formas Blomf. ad h. l. commemorat: *πεδάροφαι* pro *μετέωροι*, *πεδαίχμιοι* pro *μεταίχμιοι* (Choeph. v. 587.), *μᾶ* pro *μη̄τερ* (Suppl. v. 897.), *ποτι* pro *πρός* in senario (Eumen. v. 79.), *μάσσων* pro *μείζων* infra v. 632., *πεδοίκου* pro *μετοίκου* in *Τρόφοις* ap. Hesych. in voce, *ἀρχέστατον* Jonice in *Penelopa* ap. Etymol. M. p. 31, 6., *ἀφθονέστερος* in *Heliasin* ap. Athenaeum et Eustath. ad Iliad. IX, p. 746, 46.

V. 271. Vulgo *καὶ μοι* legitur, sed quum copula carerent haec et antecedentia, *τοὶ* pro *μοὶ* recipiendum duxi. *Καὶ* enim particula non sufficit, ut oratio apte cohaereat, quod sentiens Schuetzianus *καὶ* transitum ad alia significare, ut Germanorum *doch*, arbitratus est.

V. 275—276. Sententia est: *profecto eodem modo pererrans infortunium aliunde ad alium divertitur*, h. e. fortuna mutabilis est quum adversus me tum ad-

versus alios omnes. Conf. Eur. Phoen. v. 86. sqq. *κρηῖ δ', ὦ Ζεῦ, οὐκ ἔαν βροτῶν τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.* De transpositione verborum *πρὸς ἄλλοι' ἄλλον* v. Matth. Gr. Gr. m. §. 595. 3. ταῦτὰ Blomfieldus κατὰ ταῦτα explicat et ὅμοια Schol. B., qui *προσιζάνει* interpretatus *προσέρχεται, προσκάζεται*, praecclare addit: *ἡ πημονή καὶ ἡ δυστυχία ἄλλοτε πρὸς ἄλλον προσιζάνει πλαναμένη καὶ φερομένη, ἤγουν ἄστατός ἐστι, καὶ οὐκ ἂν τοῦ αὐτοῦ καταφέρεται. ἐπεὶ οὖν ταῦθ' οὕτως ἔχει, δεῖ καὶ ὑμᾶς ἐμοὶ συμπονεῖν δυστυχοῦντι, ἵνα καὶ ὑμῖν εἴποτε ἂν συμβαίη, τὸ γὰρ τῆς τύχης ἄθηλον, τὸ ὑμᾶς παραμυθησόμενον ἔχοιτε.*

V. 277. Ex hoc loco apparet, currum, quum haec inter se loquerentur, in aura conspectum fuisse Nymphasque adhuc in eo consedissee. Jam currus, Promethei jussu, ad terram admittebatur. *ἐπιθωῦσσειν* supra v. 73. significabat *cum clamore vociferari*, neque hic est simpliciter *dicere*, sed *cum clara voce dicere, zurufen*. Nam quum illae per aerem ferrentur, a Prometheo ad rupem religato videntur longe remotae fuisse. Quapropter jubentur, curru demisso, propius accedere, ut ejus fatum audiant.

V. 279. sqq. *κραιπνόσυτον θᾶκον*. Scholiasta ait: *δέον κραιπνόστυως προλιποῦσαι εἰπεῖν, κραιπνόσυτον εἶπε πρὸς τὸ θᾶκον*. Quae interpretatio non vera est; *κραιπνόσυτος* enim *θᾶκος* significat sedem, quae est in curra alato vel a gryphibus (ut mox Oceanum advehi videmus) vecto. Propter celeritatem igitur, qua currus movebatur, sedes h. e. *ipse curriculum κραιπνόσυτος* appellatur. Deinde *αἰθέρα* vocat *ἀγγόν* h. e. (*καθαρόν* Schol. B.) *purum* et *vastum*, eundemque πό-

ρον ολωνῶν, *avium viam*, i. e. regionem, ubi aves habitant.

V. 282. ὄκριοέσση, τῇ χαλεπῇ καὶ σκληρῇ καὶ τετρώδει, λέγω δὲ τῷ Κανκάσῳ Schol. B. ὄκριοίσι· ὁ φραγὸς λίθος· ὄκριας δὲ τὰς πέτρας φησὶν Ὅμηρος. Δι' ἰκριας ἤνεμοέσσας. Etym. M. p. 261, 6.

V. 284. Schuetzius: Jam scenam ingreditur Oceanus, Nympharum, quae chorum constituunt, pater. Is eadem via profectus a tergo Promethei venit, nec prius quam proxime ad eum accessisset, ab eo conspici poterat. Fingitur autem aliti inequitare, quem Schol. Zryphem interpretatur. Idem infra τετρασκελῆς ολωνὸς appellatur v. 395.

V. 285. διαμειψάμενος, διελθὼν Schol. B.

V. 286. τὸν πετρυγκῆ, τὸν ταχὺν ταῖς πέτρῳξι ὑπα φ' ἐπφχεῖτο Schol. B.

V. 287. γνώμη, θελήματι ἐμῷ Schol. B.

V. 289. τὸ — ξυγγενῆς, ἡ συγγένεια. Οὐρανοῦ ἀφ' ἀμφοτέρω ἐγγονα Schol. B.

V. 290. ἐσαναγκάζει, συμπάσχειν σοι. Schol. B.

V. 291. χωρὶς γένους, *ut omittam genus*; ut unus non spectemus, nemo quisquam est, cui plus cibum.

V. 292. *νείμαιμι*. De hoc optativo v. Matth. tr. Gr. m. §. 527. 6. p. 1216.

V. 294. χαριτογλωσσεῖν, χαρίζεσθαι διὰ γλώττης chol. B. Hoc verbum enim proprie significat *ea loqui, uae alicui grata sunt, licet animo et voluntate non dicantur*, h. e. blandiri. Eur. Orest. v. 1528. γλώσση χρίζεσθαι.

V. 298. ἕα h. l. admirantis est, *heu. τί χηῖμα uid hoc rei est, quid accidit?*

V. 300. ἐπώνυμον ῥεῦμα, „*fluctum cognominem*, Oceanum, amnem s. mare, significant; eumque ab Oceani persona distinguit. Eustath. ad Odys. V, p. 1545. l. 48. οὕτω καὶ Ὀκεανὸς τὸ τε ὕδωρ αὐτὸ, ὃ μυθησόμενος, ὡς θεὸς ὃν ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπὶ γρυπὸς καθίζοντα ἐξάγει πρὸς θέατρον.“ SCHUETZ. ἐπώνυμος praeditum esse duplici potestate notavit Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Marin. IX; significat enim vel *qui nomen ab aliquo trahit, vel qui suum alteri tribuit*. τὸ ὠκεῖον ἀπὸ σου καλούμενον. Schol. B.

V. 301. αὐτόκτιτα ἄντρα sunt *antra, quae non arte facta sed sponte et natura nata sunt*. Blomfieldus commemorat Soph. Oed. Col. 698., ubi αὐτόποιον eodem sensu dictum est. αὐτοκατασκευάστα Schol. B. αὐτοκτίστους δόμους· οὐ κατασκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους. Σοφοκλῆς Κηδαιῶν. Hesych. De σιδηρομήτορα conf. Matth. Gr. Gr. m. §. 446, 3, 6. p. 1004. et §. 112. not. 2. Caeterum *ferrī mater terra* intelligenda est *Scythia*, ubi Chalybes (v. infra v. 716.) habitabant, qui ferrum invenisse dicuntur.

V. 305. „*συγκαθίστημι. Coniuncte erigo*. Thucyd. IV, 107. παρῶν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν συγκαθίστη ταῦτα, ubi recte Schol. συνεβεβαλον.“ BLOMF.

V. 308. ποικίλος, *variūs*, proprie de colore dicitur, cuius multa genera sunt; unde ad animum translata vox consilii varietatem et copiam indicat, prudentiam, sapientiam. συνετός Schol. B.

V. 309. μεθάρμοσαι τρόπους, h. e. *mores tuos immutato; μεθαρμοῦσθαί τι est sibi aliquid in aliam formam redigere*. Additum est νέους, quo effectus exprimitur; *novos* enim commutatos mores vult fieri. Monet eum, ut mitior fiat, quoniam, antiquis diis ex-

pnlsis, non habeat idem jus, quod antea habuerit. Novas enim leges dedisse Jovem, quocirca novis moribus utendum esse.

V. 311. τεθηγμένους λόγους, ἀκήρους καὶ ὕβριστικοὺς ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου σιδήρου καὶ ἔστομομένου Schol. B. Soph. Aj. v. 584. γλῶσσα σοῦ τεθηγμένη.

V. 313 — 314. τὸν νῦν χόλον — μόχθων, τὴν λύπην τῶν νῦν δυστυχιῶν. Schol. B. παιδιὰν εἶναι, παίγνιον πρὸς τὰ μέλλοντα καταλήψασθαι σε κατὰ παρ' αὐτοῦ. Id.

V. 317. ἀρχαῖα, h. e. exoleta, stulta. ἀρχαῖα, τὰ μαρὰ, παρ' ὅσον οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἀπλῶς καὶ ἀποικιλτῶς ἔζων, οἱ δ' ὕστερον φρονήσει καὶ περιττότητι νοῦ. Schol. B. Interpp. laudant Arist. Nub. v. 912. 980. et Cic. Philipp. 1. *Negligimus ista, et nimis antiqua et stulta dicimus.*

V. 319. τὰ πείριρα, τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις. Hesych. τὰ πείριρα, τὸν μισθὸν, τὰς ἀμοιβὰς Suid. Est igitur omnino *merces* et in utramque partem dicitur, sive *poena* sive *praemium* significans. Infra v. 329. idem dicit manifestius *ζημία*.

V. 320. ταπεινὸς est *is, qui humi prostratus jacet*; hujus autem vires fractae sunt. Schol. B. supplet *ἐγένου*.

V. 323. πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖν saepius dicitur πρὸς κέντρα λακτίζειν. Recte monet Schuezzius, Hesychium, quum hanc dictionem interpretetur *παροιμίαν ἐπὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐναντίων τι λέγειν ἢ πράττειν*, verum proverbii sensum non expressisse; dici enim de iis, *qui repugnando superioribus plus obviant sibi, quam prosint*. Metaphoram explicat Schol. B. ita :

πρὸς ἀκάνθας πόδα ἐξάγειν. ἔστι δὲ παροιμία εἰρημένη ἐκ τῶν βοῶν τῶν κεντρομένων ὀπισθεν, καὶ ἐν τῷ λακτίξειν τοὺς ἰδίους πόδας αἰμασσόντων τῷ κέντρον. Interpretes commemorant Zenob. V, 70. παροιμία ἧς μὲνηται Εὐριπίδης (Bacch. v. 784.) καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μὲνηται (Agam. v. 1635.). Pind. Pyth. II, v. 173. ποτὶ κέντρον δέ τοι λακτίξομεν τελέθει Ὀλισθηρὸς οἶμος. Act. Apost. IX, 5.

V. 324. οὐδ' ὑπεύθυνος. ἀνυπεύθυνος is est, qui nemini rationem reddit, suique arbitrii est, πρώτανος ἄκριτος Aesch. Suppl. v. 367. Conf. K. F. Herm. *Lehrbuch der Staatsalterth.* §. 63.

V. 327. λαβροστομεῖν est ὑψηγορεῖν ἄγαν, *intemperanter loqui*. V. ad v. 180. Schuetzius: citatur h. l. in Schol. ad Nicandri Alexipharm. p. 41. ed. Schneid.: λαβράζουσι, ἐν τῷ δήμῳ λάβρωσ φωνοῦσι. Καὶ Ὀμηρος· τί πάρος λαβρεύεται. Καὶ Αἰσχύλος· μὴ λαβροστόμει.

V. 329. προστριβεται· προσπλήσεται Hesych. adteritur quasi poena et inuritur, h. e. *infligitur*. Saepe dicitur πηγάς προστριβειν τι.

V. 330. ζηλῶ σ', ζηλεῖν τινα proprie est *invidere alicui ob secundam fortunam*, deinde omnino aliquem *felicem praedicare*, μακαρίζειν τινα. Schol. B. sensum ita exponit: θαυμάζω σε Ὠκεανέ, ὅτι ἐκτὸς αἰτίας καὶ μέμψεως ὑπάρχεις τῷ Διὶ, καὶ οὐδὲν κακὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀπέπονθας συναγαῶν ἔμοι.

V. 331. μετασχῶν — ἔμοι. Praepositio μετὰ verbi μετασχῶν pertinet etiam ad verbum τετολυμηκῶς, ut Soph. Antig. v. 266. τὸ μῆτε δρᾶσαι, μῆτε τῷ ξυνειδέναί τὸ πρῶγμα. Proprie igitur μετασχῶν καὶ μετατετολυμηκῶς dicendum erat. Ex his intelligimus, ab Oceano non

solum probata esse, quae Prometheus contra Jovis imperium perpetrasset, verum etiam illum omnium consilliorum, quae hic in hominum salutem cepisset, participem fuisse et adiutorem.

V. 332. *Ξασον* sc. τὸ πρᾶγμα. Schol. B. supplet: *ἰλθεῖν πρὸς αὐτόν.*

V. 334. *παπταίνειν* vocem Homericam esse notat Blomfieldus et commemorat Schol. Venet. ad II. IV, 200. *παπταίνων, ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος, πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπτῶν, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν.* Caeterum αὐτὸς non ad *πάπταινε* pertinet, sed ad *πημανθῆς*. Prometheus veretur, ne ille, si ipsum defendat, Jovi veniat in suspicionem societatis ideoque et ipse in poenam incidat. Conf. v. 345.

V. 335. *φρενοῦν· διδάσκειν, νοθετεῖν* Hesych. εἰς φρόνησιν ἄγειν. Schol. ad Soph. Trach. v. 52. *σωφρονίζειν* Schol. B.

V. 340. *τὰ μὲν, ex hac parte;* proprie sequi debebat *τὰ δὲ*, sed hoc alterum in re ipsa inest: *partim te laudo, partim te non laudo*, quia frustra laborabis, si mea causa laboras. Brevitatis causa pergit *ἀτὰρ μηδὲν πόνει*. Ad *λήξω* cogita: *ἐπαινῶν σε*.

V. 344. *σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων*. Recte Blomfieldus hoc interpretatur: *te ipsum semotum tenens*. Jubet enim Prometheus Oceanum se abstrahere ab his malis neque se immiscere suae ipsius salutis causa. Vetat eum et ire ad Jovem et omnino de his rebus cogitare.

V. 347—372. Recte Blomfieldus atque Wellauerus, secuti Elmslejum, hos versus Prometheus loquentem faciunt. Nam haec oratio quum omnino non Oceano convenit, tum propterea quod Atlas Promethei, non

Oceani, frater est, et deinde (v. 367. sqq.) de futuris sermo fit, quae ille praedicere a Themide matre ductus potuit, Oceanus autem animo et ingenio non assequebatur.

V. 347—348. Sententia est: *Nolo aliis quam plurimis mala accidere; nam satis mihi doloris est, quod frater meus in hanc fortunam incidit. Porro Typhonem vide, qui resistere ausus est Jovi, quam male ab eo tractatus sit; hujus exemplum tibi sume neque mea caussa suscipe Jovis iram.* πρὸς ἑσπέρους τόπους ἔστηκε, h. e. adversus occidentem collocatus stabat; πρὸς ἑσπέροις τόποις ἔστηκε si legitur, hoc simpliciter significat *stare adversus occidentem*; πρὸς autem cum accus. *collocatum esse et stare*. Veteres columnas esse putabant, quae coelum et terram distinerent, Aeschylusque eos auctores sequebatur, qui unam esse columnam arbitrabantur, eamque ferri ab Atlante, qui staret ad occidentem solem.

V. 350. οὐκ εὐάγκαλον, ἀλλὰ δυσβάστακτον, κατεδικάσθη γὰρ ὑπὸ Διὸς ὑπανέχειν τὸν οὐρανόν. Schol. B.

V. 351. Conf. quae ad Germanicam hujus tragoediae conversionem notavimus. *Terrigenam* vocat Typhona Aeschylus. „Apollodor. I, 6, 3. secutus Auctorem Theogon. 820. narrat Terram, post debellatos a Superis Gigantas, a Tartaro Typhona concepisse: atque ita Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 55. Auctor vero Hymn. Homerid. in Apoll. v. 306. Junonem eum peperisse tradit, quicum facit Stesichorus apud Etymol. M. p. 772, 50. Scholiasta vero Villoisoni ad Iliad. II, v. 783. eum ex ovo genitum fuisse ait, quo Junonem donaverat Saturnus. Cetera de Typhone historia haec est. Quum coelum invasit, dii prae metu in Aegyptum confugerunt, relictis tantum Jove et Minerva; ibi vero, ut monstrum

eluderent, formas alii aliter mutarunt, ut ex Nicandro tradit Antonin. Liberal. 28. Ovid. Met. V, 290. Jupiter autem Typhona fulgure percussit, diuque insecutus, monte tandem Aetnaeo obruit. Sed *στασιάζεται ἢ παρὰ Τυφῶνος ἱστορία*, inquit Schol. in Pind. Pyth. I, v. 31. ubi ait: *Τυφῶς ἑκατόγγρανος, τὸν ποτε Κίλλικιον θρέψε πολυάνυμον ἄντρον.* Homer. Il. II, 781. *Γαῖα δ' ὑποστενάχισε, Διὶ ὡς τερπιμεράνῳ Χωομένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσση Εἰν' Ἀρήμοις, ὅθι φασὶ Τυφῶος ἔμμεναι εὐνάς.* ubi in Schol. Venet. pro *Τυφῶν* δὲ εἰς τῶν γιγάντων, *Γῆς ὧν κύριος καὶ Ταρτάρου*, legendum est, *Γῆς ὧν υἱὸς καὶ Ταρτάρου*. Aeschylus, Pindarum secutus, Aetnam Typhoni impositam narrat, Callimachus Encelado, Horatius Gigantibus III, 4. Pherecydes ap. Schol. in Apollon. II, 1215. Typhona sub insula Pithecusa jacere tradit; alii in Aegypto, ut Herod. III, 5. Apollonius in loco citato: cf. Schol. in Pind. Ol. IV, 11. Nicander Aeschylum sequitur. “ Blomf.

V. 352. *δαῖον τέρας* proprie *hostile monstrum*, h. e. dirum prodigium. Male Blomf. *δαῖον* pro *ἄθλιον* positum esse putat; referendum est enim ad terribilem bestiae naturam et immanem corporis formam, propter quam v. 354. *θοῦρος* appellatur.

V. 353. *ἑκατογκάρηνον* jure emendarunt viri docti, quoniam anapaestus, quem libri praebent, secundo versus loco admitti non potest. Blomfieldus *κάρηνον* Jonicum esse credens, *ἑκατογκάρανον* Doricam formam, utpote quae magis Attica sit, recepit contra libros, qui tamen Eumen. v. 175. omnes *καρανιστήρες* exhibent. Apud Aristoph. Ran. v. 475. *ἑκατογκέφαλον* legimus. Latini: *centiceps*.

V. 354. *θοῦρον*, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς

vulgo legitur, quod propter anapaestum in quarta sede non ferendum est. Hinc variae a variis criticis conjecturae prolatae sunt. Nonnulli πᾶσ' ὄς ediderunt, ejecto jota dativi, quod nunquam ejici posse videtur, quia oratio fieret ambigua; hoc enim loco πᾶσ' et pro nominativi masculino et pro feminino haberi posset, vix autem a quoquam pro dativo. Plerique loci, ubi poetae hanc sibi libertatem concessisse videntur, aut corrupti sunt aut aliter construendi. V. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 801. p. 350. sqq. Is ἀντέστη aliquando in προὔστη mutavit non mala conjectura, quia credibile est hoc verbum inusitatus librariorum per ἀντέστη interpretatos esse. Quod Gaisford. coniecit et Porsono probatum recepit Blomfieldus, δοῦρον ὄσις ἀντέστη omisso πᾶσιν, ideo ineptum est, quod ὄς dicendum erat, non ὄσις, quoniam dicitur, *qui aliquid fecerit*, quod per ὄσις nunquam potest exprimi. Facilior quam Lobeckii videtur esse Wunderlichii conjectura, qua ἀνέστη correxit, recepta a G. Dindorfio et propterea probata, quod ubi verba Homeri Il. XXIII, 634. afferuntur ab Aristide vol. II, p. 503. pari errore in codice quodam Florentino ἀντέστη scriptum est pro ἀνέστη, quod metrum requirit. Sed duri hi sunt numeri: πᾶσιν ὄς ἀνέστη θεοῖς, v. ad v. 213. Quapropter quum codices ὄς alii alio loco ponant, et vir quidam doctus in ephem. Jen. 1813. p. 212. ὄς ejecerit, plena interpunctione post δοῦρον posita, ego eum ita secutus sum, ut, quia copulam putavi omiti non posse, δ' adderem et ponerem colon. Quae quidem emendatio facillima esse videtur et ad periodum et ad numeros magis concinna, quam aliorum lectiones.

V. 355. συρίζων φόνον, *spirans caedem*. συρίζων, ἐκπνέων. εἰκότως εἶπε τὸ συρίζων ἐπειδὴ ὄφρων

κεφαλὰς εἶχε, τούτων δὲ ἔστι τὸ συρρίζειν. Schol. B. Blomfieldus φόνον interpretatur *cruorem*, quae quidem significatio frequens est, sed h. l. aptior est ea, quae proprie *caedes* intelligitur, quasi interfici possint dii. Monstrum tam horribile fuit, ut omnibus atque diis ipsis mortem minari videretur.

V. 356. ἐξ ὀμμάτων. Schuetzius commemorat hoc Apollodori: πῦρ δὲ ἐδέρετο τοῖς ὄμμασι. Nostrum locum verte: *ex oculis autem emittebat s. fulgurabat torvum lumen*. γοργωπὸς est *adspectu torvus, visus terribilis*.

V. 359. καταιβάτης κεραυνός. Interpretes conferant Schol. ad Aristoph. Equit. v. 693. τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολέοντες, οἱ δὲ ἀργήτες καλοῦνται, ὡς Ὀμηρὸς ὠνόμασεν. Fulmen *caducum* dicitur, ut apud Horat. Od. III, 4, 44. *fulmine sustulerit caduco*. καταιβάτης enim est is, qui ex alto delabitur in terram. Alias ὁ κεραυνός vocatur *σηπητός* eodem sensu. Cf. Soph. Antig. v. 418.

V. 362. σθένος non nominativus est sed accusativus ejus rei, quae excutitur. Ita Soph. Aj. v. 1178. γένους ἅπαντος ὄλξαν ἐξημημένος. Poetae Latini hanc constructionem possunt imitari, et dicere: *fulmine elisus est robur*, h. e. tonitruo fractus est viribus. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 424. 2. 3. p. 947. Sensus hujus loci est: *fulmen eum excussit ex grandisonis illis jactationibus; nam ictus in ipsa praecordia, conflammatum est, ut in cinerem verteretur, et tonitruo percussus est*.

V. 363. ἀχρεῖον, *inutile*, h. e. debilitatum, foedatum, evanidum, viribus fractum. Sic explicat Schol. Ven. ad Hom. II. II, 269. ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ με-

τέχον. — παρήορον. Metaphora sumpta est ab equo funali, qui jugo non coercitus est, παράσειρος alias appellatus; παρήορος igitur valet *effuse protensus*. Interpretes laudant Hom. II. VII, 156. ubi Schol. Venet. παρήορος explicat παρηωρημένος τῷ σώματι, τοντέστιν ἐκλελυμένος. Typhon igitur jacere dicitur fractis viribus longe lateque porrectus. Corporis ejus pars secundum Pindarum sub Italia jacebat. Cf. Ovid. Met. V, 346. Inde sane venit notio dedecoris, et Schol. B. explicat hanc vocem ἄτιμος, ἀπόβλητος, μηδεμιᾶς φροντίδος ἀξιούμενος.

V. 364. στενωποῦ, sc. τοῦ Σικελικοῦ.

V. 365. ἱπούμενος derivatur ab ἵπος, h. e. *onus*. Verbum igitur significat *oneratus, pressus, πιεζόμενος, ἀναγκασόμενος*. Alii cum plurimis libris et cum Schol. legunt ἱπνούμενος ab ἱπνός, h. e. *furnus*. ἱπνοῦν igitur significat *in fornacem mutare*, in passivo autem ἱπνοῦσθαι in fornacem mutari, h. e. *ignem atque fumum fundere tanquam fornacem*. Quae imago optime quadrat in Aetnam montem, qui semper fumat, ut furnus, cujus ignis nunquam exstinguitur. Non nego quidem Typhona ἱπούμενον, pressum et oppressum, apte dici; sed voces ῥίξαισιν Αἰτναίαις ὑπο miuime requirunt hoc verbum, ut putat Schuetzius; nam ipse fumans furnus sub radicibus montis positus videri debet et veteribus videbatur. Cujus fornacis igne, qui effundebatur, usus est Vulcanus, sedens in summis verticibus. Pindari locus, ubi mons vocatur Typhonis Ἴπος ἡνεμόεσσα, parum valet ad mutandum nostrum locum. Quibus rebus accurate perpensis, vereor ne vulgata lectio restituenda sit, poetae maxime conveniens.

V. 366. μυδροκτυπεῖ, σφυρηλατεῖ Schol. B. χαλ-

κεύει. μύδρος καλεῖται ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος, παρὰ τὸ μῆ, καὶ τὸ ὕδωρ. ὁ γὰρ πεπυρακτωμένος σίδηρος οὐδ' ὄλος ὑγροῦ τινος μετέχει, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ξηροῦ. Schol. A.

V. 368. Quia fluvii ignei dicuntur δάπτοντες, additum est audaciori metaphora ἀγρίαις γνάθοις, ut ignis cum bellua comparatur, cui ferae maxillae sunt. Ignis enim tanquam vivum animal segetes depascit et exstinguit. Infra v. 371. ἀπλήστου πυρπνόου ζάλης, et v. 1046. igni tribuitur ἀμφήκης βόστρυχος. Cf. v. 728. Choeph. v. 322. πυρὸς μαλερὰ γνάθος.

V. 370. ἐξαναξέσει χόλον, i. e. *ebulliet iram*, effervescere faciet iram; ζέω est *bullio*. Schol. B. explicat: ἀναδώσει μανίαν, ὄργην.

V. 371. Igni etiam βέλη tribuuntur, quae sunt *flammae et saxa ignea*. ἀπλήστου, ἀπληστον δὲ λέγει, διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον οὐ κορέννεται Schol. A. Schuetzius vel ἀπλάστου vel ἀπλάτου, quod Blomfieldo placere supra notandum erat, Aeschylum scripsisse putat, ut sit: *cui accedi nequit*, inaccessus ignis. At in librorum lectione, quae non minus gravis est, quum ignis dicatur *insatiabilis*, acquiescendum videtur. Multi libri cum Schol. B. θερμῆς exhibent, quod fortasse praefendum est, ut tribus epithetis vis augeatur orationis. Schuetzius: Itaque hic Typhon resupinus jacere, nec solum ipse ignem efflare, sed etiam ventum excitando ignes subterraneos ejicere, simulque favillam, fumum et saxa, quae sunt ejus βέλη, extrudere fingitur.

V. 373. σὺ δ' οὐκ ἄπειρος. Jam redit oratio ad Oceanum ipsum, quem his exemplis abstertere studuerat Prometheus, quominus iram Jovis sibi conciliaret: *Tu igitur exemplis es edoctus atque experientia*

ipse cognovisti, quae tibi agenda sint. σὺ δὲ proprie ad σεαυτὸν σῶζε referendum et verba οὐκ ἄπειρος — *χρηγῆεις* ab hac sententia discernenda erant, quum causam indicent, quam propter se ipsum servare jubetur. Sunt enim duae sententiae sine copula juxta se positae, ut quasi una esse videatur, quarum altera ad alteram referenda erat hoc modo: σὺ δὲ σεαυτὸν σῶζε, οὐ γὰρ ἄπειρος οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου χρηγῆεις.

V. 377 — 380. Cic. Tusc. III, 30. hos versus ita reddit :

OCEANUS.

Atqui, Promethen, te hoc tenere existumo,
Mederi posse rationem iracundiae.

PROMETHEUS.

Si quidem quis tempestivam medicinam admovens,
Non aggravescens vulnus illidat manu.

V. 378. *ὀργῆς νοσοῦσης.* Hic locus vexatissimus est. Negant enim *ὀργῆς νοσοῦσης* recte dici posse. Plutarchus et Eustathius (696, 33. 1005, 21.) hunc locum laudantes scribunt *ψυχῆς νοσοῦσης*, idque verum putant Gatakerus A. M. P. VIII, p. 487. Casaubonus ad Athen. p. 65. H. Stephanus neque improbat Schaezsius. Stobaeus Serm. XVIII, p. 103. Grot. exhibet *ὀργῆς καταλας εἶσιν αἴτιοι λόγοι.* Videntur illi, qui hunc versum commemorarunt, non tam verba auctoris respexisse quam sententiam protulisse. *ψυχῆς νοσ.* certe Aeschylus scribere non potuit, quum hic de *ira* maxime disserendum esset, *ψυχή* autem *νοσοῦσα* universe diceretur atque omnino morbum aliquem animi notaret, insaniam, tristitiam aliasque perturbationes. Itaque vix dubitandum est quin *ὀργῆς* aptius dictum sit. Non enim iis assentior, qui *ὀργῆν* h. l. explicant *τρόπον*, omnem

animi appetitum et affectionem sive bonam sive malam, quum hic nemo non statim de ira cogitet. Ex Cicero- nis conversione, qua simpliciter *iracundiam* dixit, nihil lucri facimus, neque ea uti debebat Stephanus ad refutandam librorum lectionem. Reisigii conjectura *ὄρ- γῆς νοσοῦσιν*, etsi difficultatem in verbis positam remo- vet, tamen non opus est, quum vulgata optime se ha- beat atque poeticae orationi magis conveniat. Nam de industria poeta de *morbosa* ira loquitur, cui mederi et debet et potest admonitionibus. Ira enim etiam sani hominis esse potest, ea ira, quae justis caussis com- mota est, ut ira ipsa videatur *sana* esse. Jovis autem ira, de qua hic sermo est, dicitur insana, quia ille Prometheo irascitur injustis de caussis. Atque huic irae succurrere argumentis facile esse putat Oceanus. Eandem ob causam *ὄργην* Stobaeus appellat *ματάλαν*.

V. 380. *σφριγῶντα, ἀξέζόμενον καὶ ζέοντα* Schol. B. *ἐπαιρόμενον, ἰσχύοντα* Hesych. *σφριγῶν* vel *σπαρ- γῶν* proprie dici ubera lacte distenta notat Blomfieldus. Interpretes citant Ruhnken. ad Timaei lex. Plat. p. 244. Caeterum *μαλθάσσειν* et *ἰσχυάλλειν* sibi opponuntur; illud est *molliter tractare*, hoc *aspere*.

V. 381. Ego praetuli *προθυμείσθαι*, cogitans de versibus 341 — 343., ubi studium Oceani in Prome- theum laudatur. *προμηθεῖσθαι* altera lectio mihi ideo displicet, quod haec vox magis in Prometheum quadrat quam in Oceanum, qui quum Jovis animum placare studet, *προμηθεῖσθαι* dici non potest, sed potius *προ- θυμείσθαι*.

V. 382. *ζημίαν*, poenam, h. e. *damnum* et *malum*.

V. 384. Alii *τῆδε τῆ νόσῳ νοσεῖν*. Inter utramque

lectionem nihil est discriminis, dativusque praeferendus est, si libros numeramus.

V. 385. Sententia est: *Nihil nocet, recte sapientem non videri sapere.* Videri stultum non curat Oceanus, modo ne sit stultus.

V. 386. Id stultum videri ἀμπλάκημα vocat Prometheus; idque in se cadere arbitratur, quum amicum non retineat, quominus se stultum gerat.

V. 388. θρηνησὶς οὐμὸς, τὸ ὑπερ ἑμοῦ θρηνηῖν καὶ ἀποκλαῖεσθαι Schol. B.

V. 393. Schuetzius: „Male dissimulans Oceanus dolorem, quem ex invicta Promethei pertinacia capit, animum jam dudum ad discessum promptum atque paratum mentitur, et quae de οἰώνῳ τετρασκελεῖ subjungit, per se quidem frigida sunt, hic tamen ad perturbationem ejus significandam valde apposita.“ Maxime spectatorum causa haec verba dicta sunt.

ἔθ' ὠύξας, v. ad v. 73.

V. 394. ψάλλει, radit, stringit, verberat. Interpretes laudant Virgil. Aen. V, 217. radit iter liquidum. Blomfieldus citat Schol. Oppian. Hal. II, 115. τὸ ψάλλειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἰστίου, ὅτε μὴ εὐφόρῳ ἀνέμῳ.

V. 396. Sententia est: *et profecto libens in domesticis stabulis inclinaverit genua, h. e. requieverit;* κάμπτεν γόνυ enim dicitur de iis, qui defessi in genua procumbunt atque requiescunt.

V. 390. Carmine hoc egregio Chorus dolorem expressit, quo et ipse et mortales affecti sint propter adversam fortunam, quae acciderit Prometheo. Nominatim commemorantur terrarum gentes, ferissimae quoque et fortissimae, quae lugeant, hominum amicum atque adiutorem tanta calamitate percussum esse; neque

homines solum lugere, verum etiam terras ipsas, mare, Orcum, fluvios, fontes lugere. Neminem enim tam grave infortunium tetigisse praeter Atlantem, Promethei fratrem, cujus sors sit, ut coelum et terram humeris gestet, ingens onus. Carmen ipsum gratissimum est-atque ipso sono significat misericordiam Chori et flebile quid spirat et moestum. De numeris v. ad v. 126.

στένω σε τᾶς — τύχας. Genitivus hic causalis est. Sic Eur. Iph. Aul. v. 370. Ἑλλάδος μάλιστα ἔγωγε νῆς ταιλαιπώρου στένω. Vid. Matth. Gr. Gr. m. §. 368.

V. 400. δακρυσίστακτον δ', quod vulgo legitur, antistrophae non respondet; unde alii hunc locum aliis conjecturis mutarunt. δὲ particula omitti non debet, quam asyndeton hoc loco ineptum sit. Mihi videbatur neutrum pluralis adverbii loco ponendum esse: δακρυσίστακτα δ', quod confirmare videtur Schol. B., quippe qui dubitet, ad quam vocem δακρυσίστακτον referendum sit. Cujus verba sunt: δακρυσίστακτον, ἐν δάκρυα σταζόμενον. τὸ δακρυσίστακτον ἢ πρὸς τὸ ξέος ἢ πρὸς τὸ παρειῶν συντακτέον.

φαδινὸν, λεπτόν, ἰσχνόν, εὐκίνητον, ἀπαλόν, εὐδιάσειστον Hesych. hunc locum fortasse spectans. Post hoc verbum vulgo λειβομένα legitur, quod ab iis additum videtur, qui φαδινὸν ξέος et παρειῶν, duplicem accusativum, ab ἔτεγξα regi nesciebant, atque Homeri lectione imbuti, qui λείβω δάκρυα saepe dicit, hoc verbum excidisse putabant. Ex antistropha enim intelligimus spurium esse λειβομένα. Dindorfus quoque id nunc censet ejiciendum esse. τέγγειν autem est et fundere et fundendo tingere aliquid, unde duplex accusativus adjectus legitur. Cf. Matth. Gr. Gr. m. §. 421. c). et n. 3.

V. 401. ἀμέγαρτα γὰρ τάδε, sc. ἐστὶ. *Nam haec sunt infaustissima, h. e. quae tibi acciderunt, sunt gravissima mala et horribilia. ἀμέγαρτον· ἀφθόνητον, ἀξήλωτον. ἢ πολὺν, ἢ μέγαν· ὡς τὸ ἀμέγαρτε συβῶτα (Od. XVII, 219.).* Hesych.

V. 402. ὑπερήφανον αἰχμᾶν, ὑπεροπτικόν, τραχειῶν Schol. B. αἰχμή signum potestatis est et imperii Jovis. Antiquos enim reges monet Butlerus hastam gestasse pro sceptro. ὑπερήφανος autem vocatur αἰχμή, quod ad eum, qui hastam gerit, proprie pertinet; significatur illo epitheto superbum Jovis imperium; quo alios omnes spernit et ad suam voluntatem regit.

V. 403. τοῖς πάρος. Saturnum et Titanas intellige, quibus hastam imperii ἐνδείκνυσσι, monstrat, h. e. *monstrando terret.*

V. 405. sqq. μεγαλοσχήμονα τιμᾶν, h. e. *dignitatem, quae magnam speciem habet, magnificum honorem, quo gaudebant et tu et fratres tui. μεγάλου σχήματος οὖσαν τιμὴν* Schol. A. ἀρχαιοπρεπῆ, τὴν παλαιὰν τιμὴν Schol. B. ἀρχαιοπρεπῆς, ob antiquitatem honorificus, omnino *antiquus* est. Sensus est: *terra queritur, te atque fratres tuos (Titanas) antiquo honore privatos cecidisse. Vulgo legebatur μεγαλοσχήμονα τ' ἀρχαιοπρεπῆ, quod ego ex Aldina, ubi μεγαλοσχήμεων ἄτ' ἀρχ. exhibitum est, propter participium στένουσα spiritu leni in gravem mutato correxi; ἄτε enim ad participium στένουσα optume quadrat; μεγαλοσχήμεων autem nominativum si recepissem, in strophicis conjectura δακρυσίστακτα δ' non opus fuisset, recipere tamen dubitavi, quia illud epitheton non tam regioni cuidam, quam generi alicujus et dignitati (τιμῆ) convenire videbatur. Nam frigidum esset μεγαλοσχήμεων, additum ad*

ἔτε στένουσα: *terra sonat, utpote quae μεγαλοσχημων
ἔγει.* στένουσι, quod alii legunt, non ferendum
iutavi, quum nemo intelligat, quinam sint, qui lugeant.
Nam si incolae hujus regionis dicebantur, hoc expri-
mendum erat.

V. 411. ἀγνᾶς. Male Schol. B. hoc epitheton
interpretatur καθαρόν, et sic Asiam appellatam esse pu-
tāt διὰ τὴν τοῦ Ἥλιου ἀνατολήν. Nam aliae quoque re-
giones, ubi solis ortus non ut in Asia credebatur, vo-
cuntur ἀγναὶ vel ἱεραὶ. Recte vero alter Schol. (A.)
idnotat: ἀγνὴν λέγει τὴν Ἀσίαν διὰ τὸ προφερεστέραν εἶ-
ναι πασῶν, καὶ διὰ τὸ μεγάλας πόλεις καὶ πλουσίας ἔχειν.
Immo igitur propter magnitudinem.

Ἐπιρικον Ἀσίας ἔδος, vicinam Asiae sedem, h. e.
vicinia Asiae. Asiae igitur *accolae* sunt intelli-
gendi.

V. 413. μεγαλοστόνοιαι, *graviter gemendis,*
ravi gemitu dignis; τῶν μεγάλων δεομένοις στεναγματάων
Schol. B.

V. 415. Haec omnia pendent a verbo συγκάμνουσι,
compatiuntur et lugent. Κολχίδος γᾶς ἔνοικοι
αἰθερόνοι sunt Amazones, de quibus cf. v. 725. sqq.
haec Colchidis terram olim obtinebant.

V. 416. Dicuntur μάχαις ἄτρεστοι, ut Soph.
j. v. 365. ἐν δαίροις ἄτρεστον μάχαις, *in pugnis intre-
idae, impravidas.* ἄτρεστος derivatur a τρέω, *tremo.*
esch. Agam. v. 1404. ἀτρέστω καρδίᾳ. Alii genitivum
μάχας, alii accusativum μάχαν ponunt; verum dativus
um Blomfielde praeferendus est, quia hic casus rarius
a adhiberi solet. Cf. Matth. Gr. Gr. m. §. 424. not. 1.
φοβοὶ ἐν ταῖς μάχαις Schol. A.

V. 417 — 419. „Hic aperte Chorus significat ve-

rum scenae locum. Sicut enim v. 2. *Σκύθης οἶμος* dictus erat *χθονὸς τηλουθὸν πέδον*, sic h. l. Scythae ultimam terrarum oram habitare dicuntur. Et quia simul paludis Maeotidis mentio fit, locum, ubi Prometheus affixum esse fingit Aeschylus, haud procul ab ea abfuisse perspicuum est; ideoque si sedem Promethei victi inter Borysthenem et Hypacarin ad sinum Carcinitem, sic ut Pontum Euxinum prospiceret, fuisse ponimus, locorum situs, quae hic ab Aeschylo commemorantur, aptissime convenit.“ SCHUETZ. *Σκύθης ὄμιλος*, οὗ ἰ. e. οἱ *Σκύθαι*, οὗ notissima constructione. — *πόρον* vulgatam ego ex Butleri sententia retinui, quia *πόρος* pro *χώρα* rarius usurpari solet, ut id a librariis in *τόπος* mutatum esse credibile sit. Cf. ad v. 281. Schol. A. *πόρον* tuetur.

V. 420. *Ἀραβίας*. Hic locus multis dubitationibus obnoxius. Non injuria interrogat Schol. A.: *πῶς τὴν Ἀραβίαν Καυκάσῳ συνόκισεν*; Schuetzium legere velle *Χαλυβίας* supra notandum erat. V. quae in interpretatione hujus tragoediae Germanica (p. 72.) adnotavimus. Assentior enim J. H. Vossio, qui in Symbolis ad Geographiam veterum, Ephemeridibus liter. Jenensibus a. 1805. insertis, demonstravit, veteres de Arabiae sede multum inter se dissensisse.

V. 421. *ὃ' οὗ*. Particula conjunctiva indicat, de alio populo sermonem esse; qui fuerit, Aeschylus non dicit, neque ullus interpretum commemorat. Certam quandam urbem significari, ex *ὑψίκρημονον* epitheto satis apparet. *κατοικίαν τῆς Κολχίδος* vocat Schol. B. Blomfieldus, Elmslejo auctore, cum Bothio ejecit *τε*, ut Arabes intelligantur, quos tamen vix credibile est ab Aeschylo ad Caucasum ipsum habitantes dictos esse.

In geographicis apud poetas descriptionibus larga dispu-
tantibus et conjicientibus materia.

V. 423 — 424. ὄξυπρόροισι, ὄξυκεράτοις Schol.
A. ὀξέα βέλη ἐχούσαις Schol. B. βρέμων ἐν αἰγμαῖς, v.
Matth. Gr. Gr. m. §. 577. p. 1340.

V. 426. ἀδαμαντοδέτοις λύμαις. V. ad v. 147.
Quod vulgo legitur ἀκαμαντοδέτοις, ineptum esse videtur,
quum hoc vocabulum significet aliquem *indefesse vin-*
ctum, quam notionem absurdam esse putant. Nam si
quis ita ligatus est, ut solvi nequeat, existimant vincula
non posse dici indefessa. At quidni? In ipsa enim
vincula, quae frangi non possunt, vis et natura infatigabilis
transfertur, quod, dummodo poetam lyricum loqui meminerimus,
non debet videri absurdum. Quapropter vereor ne plurimorum
librorum lectio praefenda sit, quam Schol. B. interpretatur:
μεγάλαις καὶ ἰσχύραις. Vincula et *adamantina* dicuntur a quovis,
sic a poeta eodem sensu possunt dici *indefessa*.

V. 429 — 430. Vulgatam lectionem, in qua αἴας
omissum est neque nominatur terra, quae aequè nomi-
nanda erat atque οὐράνιος πόλος, mancam esse nemo
non videt. Verba σθένος κραταῖον, quae magis in Ter-
ram quadrant quam in Coelum, et τε particula indicant,
excidisse vocabulum, quo Terra significetur. Quocirca
αἴας post αἰὲν, quia propter literarum similitudinem fa-
cile omitti poterat eo loco, adjiciendum putavi; Din-
dorfius autem γᾶς ante οὐράνιον addit, aliique fortasse
alio loco.

ὑπέροχον librarii, cogitantes de Homericō illo
ὑπέροχον ἔμμεναι ἄλλον, scripserunt pro ὑπέροχον,
quod metro postulante recentiores editores restituerunt.

ὑποστενάζει exhibent plerique libri. Hermannus

Opusc. I, p. 114. levi mutatione *ὑποστεγάξει* scribendum esse coniecit, *στέγειν* et *στεγάζειν* arbitratus promiscue usurpari de eo, *qui aliquid sustinet*. In codicibus autem *γ* et *ν* saepe eodem modo scribi constat. Hanc conjecturam olim recepit G. Dindorfius, qui eam nunc improbat, quia hujus verbi forma prosaica sit. Neque eum injuria sic statuisse existimo. Videtur quidem *νώτοις ὑποστεγάζειν* aptius dictum esse quam *νώτοις ὑποστενάζειν*, at videtur tantum. Pro eo enim, quod proprie dicendum erat *νώτοις βαστάζων ὑποστενάζει*, paulo audacius poeta ponit *νώτοις ὑποστενάζει*, duabus notionibus in unam conflatis, ut Graeci solent. Recte Schol. B. explicat: *μετ' ᾧδίνος ἵπανέχει*. Quod me autem movebat, ut *ὑποστενάζει* praeferrem, erat, quod animadvertēbam in vertendo, poetam de industria in hoc choro repetere *στένω* et voces, quae ab eo derivantur; cf. enim v. 397. *στένω σε τᾶς*. v. 404. *στονόεν λέλακε*. v. 405. *στένουσα τὰν σάν*. v. 413. *μεγαλοστόνοισι σοῖσι*. v. 434. *στένουσιν ἄλγος οἰκτρὸν*. Quae hujus verbi repetitio in triste hoc atque flebile carmen optime quadrat: ut verisimillimum sit, in hoc quoque versu *ὑποστενάζειν* recte se habere. Caeterum *ὑποστενάζει* est difficilior lectio. Librarios autem repetito verbo *στένω* adductos esse, ut *ὑποστενάζει* oculorum errore scriberent, leve argumentum esse puto, si quis hoc contra me proferat.

V. 432. *ξυμπίτων, συμπίπτων, συγκρούων* Schol. B. Fluctus dicitur concidere alius super alium. Caeterum haec pertinent ad Prometheum, non ad Atlantem, ut Schuetzius putat. Bene observavit hoc Schol. B., qui ait: *ἐνέβαλε δὲ διὰ μέσου τὴν τοῦ Ἀτλαντος ἱστορίαν*.

V. 433. *Ἄνδος* et *γᾶς* duplex genitivus pendet

α μυχός. Verbum ὑποβρέμειν significat *simul fremere, adfremere*, ut sensus sit: *non solum maris fluctus concidententes fremunt, sed etiam Orci ater secessus fremit.*

V. 434. ἀγνωρούτων, τῶν καθαρῶν θεόντων Schol. B. καθαρὸν ρεῦμα ἐχόντων Schol. A. στένουσιν ἄλγος, v. Matth. Gr. Gr. m. §. 408. 1.

V. 434. μή τι, *ne quo modo*, alii legunt, quod per metrum ferri non potest; tragici enim non solent syllabas ante muta c. liquida producere.

χλιδῆ. Haec vox proprie *mollitiem, luxum* omnique generis *delicias* significat, τροφήν et similia. Blomfieldus laudat Ruhnk. ad Timaei Lex. Platon. p. 276. „recte Timaeus χλιδῆ repetit a χλίω, quod verbum, a χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio*, deinde *deliciis frango.*“ Sensus igitur est: *profecto ne credatis me tacere ex voluntate quadam; nihil enim est quod gaudeam.* Vetat autem Prometheus credi, se tacere, quia in sorte sua acquiescat, ut de choro non cogitet ejusque misericordiae documenta spernat.

V. 435. συννοία, κατὰ νοῦν φροντίδι Schol. B. λύπη, ἐννοία Hesych. Cum δάπτεισθαι κέαρ conferunt interpretes illud Homeri, ὃν θυμὸν κατέδων, et Ennii *ipse suum cor edens.*

V. 436. Vulgatam ὄρων ἐμαυτὸν ᾧδε προσελοῦμενον, quae metro non satisfacit, Schol. A. interpretatur: βλέπων ἐμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελοῦμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι. Idem verbum legitur apud Aristoph. Ran. v. 730. προσελοῦμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένους καὶ πυρῆλαις. Critici autem, ut metrum restituerent, hoc ver-

V. 442. *ἔννοους ἔθηκα, συνετοὺς ἐποίησα*. Schol. B. *ἐπηβόλους, μετόχους* Schol. B. *ἐπήβολος* passive dicitur, *in quem aliquid injectum est*, i. e. compos. V. Wesseling. ad Diodor. I, 19. Cf. Soph. Antig. v. 492. *οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν*.

V. 443. Schuetzius: His verbis aperte prodit, se diis tantum, non hominibus irasci, neque ab his ullo modo offensum esse. Quod quidem ut adderet, callide instituit Aeschylus, ne spectatoribus vel levissimam caussam praeberet, cur a Prometheo abalienarentur.

V. 444. Proprie dicit: *sed benevolentiam earum retum, quas iis dedi, exponam*, h. e. commemorabo, benevolentia erga homines me adductum fuisse, ut illis dona darem.

V. 446 — 447. *ὄνειράτων ἀλλγκιοι μορφαῖσι, ὅμοιοι εἰδώλοισι* Schol. B. *ὅμοιοι ὄνειροις καὶ φαντάσμασιν, ἦτοι μηδὲν ὄντες*. Schol. A.

V. 448. *ἔφυρον. πάνυ εὐφυῆς τὸ ἔφυρον ἐκ μεταφορᾶς τῆς γυναικὸς, ὅταν μέλλῃ ζυμῶσαι, μιγνούσης ἄλευρον, ὕδαρ, ἄλας, καὶ ποιούσης τὸν ἄρτον. μὴ γινώσκοντες γὰρ ἐκείνοι τὸ ποῦ συντελοῦσι τὸ καθ' ἑν, ἔμισγον τὰ πάντα, διὰ τοι τοῦτο λέγει τὸ ἔφυρον*. Schol. A. — *εἰκῆ, μάτην* Schol. B. *ὡς ἔτυχεν* Hesych.

V. 449. *πρόσειλους, domos super terram extractas et sole collustratas* intellige. *πρόσειλος οἰκία ἢ πρὸς τὴν ἔλην τετραμμένη. ἔλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου ἀγῆ· ἐξ οὗ πρόσειλος, καὶ πρόσειλος* Etym. M. *πρόσειλος, πρὸς τὴν εἰλην ἦτοι τὴν θερμασίαν*. Suid.

ἦσαν, ἦδεισαν, ἐγίνωσκον Suid. Schuetzius: quum igitur nec laterum, nec lignorum fabricam nossent homines, plane ignari erant architecturae. Caeterum univ-erse hic observandum est, Aeschylum primum ar-

tium et opificiorum inventionem, quarum singularum gloriam alii aliis tribuerent, uni Prometheo, ut splendidius ejus merita in genus humanum exornaret, tribuisse: laterarias domos, quum antea specus essent pro domibus, Euryalum et Hyperbium fratres primos Athenis constituisse, fabricam autem materiariam Dædalum invenisse Plin. H. N. VII, 56. testatur.

V. 450. ἀήσυροι. Alii cum pluribus libris et Schol. legunt ἀείσυροι contra metrum; penultima enim hujus vocis producitur. ἀείσυροι significat ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἔρποντες, ut Schol. B. adnotat, et Schuetzius comparat illud Horatii: *ore trahit quodcunque potest*. ἀήσυροι autem, quod Eustath. ad Odys. IV, p. 150. tueretur his verbis: ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, οὐ μόνον ἀήτης ἐπὶ ἀνέμων, καὶ ἀήσυρον κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ κοῦφον, ὄθεν καὶ ἀήσύροι μύρμηκες παρὰ Αἰσχύλω, significat *agiles et alacriter discurrentes*; ἀήσυρον· κοῦφον, ἐλαφρὸν Hesych. ἀσθενές, κένον· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Etym. M. p. 23, 20. Schol. A. ἀήσυροι explicat: κοῦφοι καὶ οἰνεὶ πτερωτοί.

V. 452 — 54. *Nullum iis neque hiemis certum signum erat neque floridi veris neque frugiferae aestatis*. Nondum enim poterant anni tempora definire, donec eos docui siderum ortum et occasum. Veteres autem, quod καρπίμου θέρους ostendit, aestatem atque auctumnum saepe non distinguebant; quapropter tres tantum anni horae commemorantur ab Aeschilo.

V. 455 — 456. Sensus est: *Omnia sine ratione agebant, donec ego ipsis indicavi siderum ortus atque occasus judicatu difficiles*. τὰς δυσκρίτους etsi ad alterum nomen δύσεις positum est, tamen et ad ἀντολὰς et ad δύσεις referendum esse facile apparet. Hoc

epitheton enim, quamquam non ornatus causa adjectum est, tamen non tantam vim habet, ut media inter verba collocatum inepte collocatum sit. Dicunt quidem neque ortum siderum neque occasum habere aliquid obscuritatis, sed falso judicant, qui sic statuunt. Non enim, si haec facilia intellectu hominibus fuissent, Prometheo opus erat, harum rerum doctore, qui claris verbis dicitur ortum saltem siderum indicasse. Quocirca δύσεις recte legi mihi videtur, neque probo ὁδοὺς, quod Stobaeus praebet, auctor ille, qui saepe sine causa mutasse videtur scriptorum laudatorum verba, ut in singulis non semper dignus sit magna auctoritate. Accedit, quod ἀντολαὶ et δύσεις idem quodammodo significant, quod ὁδοί. Nam si quis cognovit, quo tempore sidus aliquod et oriatur et occidat, sique haec praevidet et initis rationibus definit, nonne is cursum quoque cognovit? Porro ἀντολαὶ et δύσεις aptius sibi opponuntur, quam ἀντολαὶ et ὁδοί. Nemini, credo, placeret, si legeretur τὰς ὁδοὺς ἐγὼ ἄστρον ἔδειξα τὰς τε δύσεις. Desideraretur enim ortus commemoratio. Haec confirmat Servius, quem interpretes laudant, ad Virg. Eclog. VI. *Hic (Prometheus) primus Astrologiam Assyriis indicavit, quam residens in monte altissimo Caucaso nimia cura et sollicitudine deprehenderat; hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus paene sideribus* (v. Aeschyl. Prom. v. 723. ἀστργέιτονας κορυφᾶς), *unde etiam majora astra demonstrat, et diligenter eorum ortus occasusque significat.* Schol. A. haec adnotat: *δυσκρίτους, δυσκαταλήπτους, δυσγνώστους, οἶον ὅτι Ῥώϊων δύνῃ, χειμῶνα ποιεῖ. τάντην τὴν εὔρεσιν καὶ Παλαμῆδῃ προσῆψεν. Ἰσως δὲ κἀκείνος ὑπὸ Προμηθέως ἔμαθε ταῦτα.* Nobis in his hodie nihil obscuri est; an-

tiquis autem illis hominibus, qui formicarum instar vivebant, ea Prometheus aperuisse dicitur.

V. 457. ἀριθμὸν ἕξοχον σοφισμάτων, *arithmeticae artium praestantissimam*. „Hic caecutiit interpres Graecus ἄ, et qui eum sequutus est, Garbitius, reddens: *praeterea etiam inveni ipsis eximiam multitudinem artium*, De Arithmetica omnino intelligendum, quam artium praestantissimam censebant Pythagorei, inter quos Aeschylus locum obtinuit, duplici respectu: οὐ μόνον, ὅτι ἔφαμεν αὐτὴν ἐν τῇ τοῦ τεχνίτου θεοῦ διαβολῇ προῦποστῆναι τῶν ἄλλων ὡσανεὶ λόγον τινὰ κόσμιον καὶ παραδειγματικόν, πρὸς ὃν ἀπεριειδόμενος ὁ τῶν ὄλων δημιουργός, ὡς πρὸς προκέντημα τι (ita novo nomine appellare videtur antecedentes in mente divina priusquam existerent rerum notiones) καὶ ἀρχέτυπον παράδειγμα, τὰ ἐκ τῆς ὕλης ἀποσκοπεῖ, καὶ τοῦ οἰκείου τέλους τυγχάνειν ποιεῖ· ἀλλὰ καὶ ὅτι φύσει προγενεστέρα ὑπάρχουσα (ita legendum) ὅσα συνανείρει μὲν ἑαυτῇ τὰ λοιπὰ, οὐ συνανείρεται δὲ ἐκείνοις. Nicomach. lib. I. ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς. Inter Pythagorea ἀκούσματα recenset Jamblichus τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμὸς, de vit. Pythag. c. 17. Quod vero ad auctorem Arithmeticae spectat, sunt, qui Minervam eo nomine laudent, Liv. lib. VII, c. 3. eoquē Minervae templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus sit; alii Palamedem, de quo Plato, ἢ οὐκ ἐννεόηκας ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρών; Sophocles de eodem:

οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῦχος Ἀργεῖω στρατῶ
σταθμὴν τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὐρήματα
κἀκείν' ἔτευξεν.

Euripides in Phoen. v. 541. 542.:

καὶ γὰρ μέγ' ἀνθρώποισι, καὶ μέγ' σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισεν.

Et Manilius lib. IV. :

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis
 Imposuit, certumque modum, propriasque figuras."

STANLEJ.

V. 458. γραμμάτων τε συνθέσεις, *literarum-
 que connexiones.* „Ita Cedrenus, Προμηθεὺς γραμμα-
 τικὴν, ὧς φασιν, ἐξεῦρεν· et Suidas, Προμηθεὺς εὖρε
 πρῶτος τὴν γραμματικὴν φιλοσοφίαν. Alii ad alios refe-
 runt. Plin. VII, c. 56.: *Literas semper arbitror A-
 egyptias fuisse, sed alii apud Aegyptios a Mercurio,
 ut Gellius, alii apud Syros repertas volunt.* Euripi-
 des ad. Palamedem, cujus sub persona ita loquitur:

τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνον,
 ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τιθεῖς,
 ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι."

STANLEJ.

V. 459. μνήμην θ' ἀπάντων — ἐργάτην. Sic
 libri omnes praeterquam quod nonnulli ἐργάτην exhibent.
 Sententia est: *Et memoriam omnium rerum* (iis dedi),
Musarum matrem artificem. Comma post ἀπάντων
 ponendum fuit, vel scribentis vel corrigentis incuria
 omissum. Dicit Prometheus hominibus se dedisse fa-
 cultatem omnia memoria comprehendendi, quo munere
 ad literas tractandas idonei facti sint. Bene Schuetzius
 ait: artes sine memoria ne exsistere quidem, nedum
 perfici posse. Id Aeschylus voluisse videtur; homines,
 qui omnia antea sine ratione (ἄτερ γνώμης) agebant et
 somniorum imaginibus similes temere commiscebant, a
 Prometheo doctos fuisse, quomodo ea, quae audiebant
 videbantque, memoriae imprimerent; multis enim rebus

colligendis et considerandis nascitur experientia, quae in artes et literas maximam vim exercet, atque omnis doctrina. Sine memoria omnia sunt vana, irrita, caduca. Eam autem ab Aeschylo tanti aestumatam, ejusque verba sic intelligenda esse, credibile fit eo, quod, ut secundum Pythagoreos Arithmeticam *ἔξοχον σοφισμάτων* appellat, in hoc quoque Pythagoreos secutus esse videtur, quos artem memoriae diligentissime coluisse apparet ex Jamblich. Vit. Pythag. c. 29.: *ἐπὶ πλεόν ἐπειῶντο* (Pythagorei) *τῇ μνήμῃ γυμνάξιν· οὐδὲν γὰρ μείζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.* Homines autem a deo Prometheo memoria donari potuisse, non est cur dubitemus. Quapropter mihi non vera videtur Hemsterhusii conjectura, qua omissio *θ'* scribi jussit: *μνήμης ἀπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν*, ut *ἐργάτιν* referatur ad *συνθέσεις* per appositionem, quae sermonem non satis concinnum reddidit. Speciosior quidem et faciliior est illa, quam Hermannus protulit, *συνθέσεις, μνήμην ἀπάντων, μουσομήτορ' ἐργάνην*, ut, ommissa particula conjunctiva, omnia per sese dicantur. Sed neque hanc veram puto. Nam sine literis rerum memoria esse potuit et fuit Musaeque sine literis coli possunt, ut multa carmina facta sunt, antequam literis consignabantur. Quare potius vis hujus loci in eo mihi posita esse videtur, ut homines a Prometheo et literas accepisse dicantur et memoriae facultatem, qua antea carebant, et sine qua neque literae frangi sunt neque numeri neque aliae artes. Non tamen negaverim, literis memoriam valde adjuvari; quod neque ea lectio negat, quam ego recepi, quoniam *συνθέσεις* verba *μνήμην θ' ἀπάντων* ita sequantur, ut arcius conjungenda sint.

V. 460. κνώδαλα. Intelligit boves, asinos, mulos. Blomfieldus commemorat Schol. in Plat. p. 251. κνώδαλα κνῶρας τὰ θαλάττια θήρια· κνώδαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν ἄλλ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χειρσαίου φησὶ κ. τ. λ.

V. 461. ζεύγλαισι δουλεύοντα, *funibus servientia*. ζεῦγλαι (ζεύγματα Schol.) sunt *lora*, quibus *bestiae ad jugum alligantur*. Interpunctione emendata, hic locus mihi integer videtur.

V. 462. διάδοχοι, κουφισταί, ἀπὸ μέρους δεχόμενοι, αἴροντες αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐᾶντες κοποῦσθαι. Schol. B.

V. 464. Equi vocantur ἄγαλμα τῆς ὑπερπλοῦτου χλιδῆς, *ornamentum praedivitis luxuriae*, quo indicatur, homines, quum equos alerent, jam meliorem fortuna gavisos esse atque, auctis rebus, aliquid possuisse in luxu. Schol. B. hanc appositionem interpretatur: καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς. Caeterum Stanlejus adnotat: „quod vero sibi arrogat Prometheus, alii aliis tribuunt. Plin. H. N. VII, 56. *Vehiculum cum quatuor rotis Phryges*. Et postea: *Bigas primum junxit Phrygum natio, quadrigas Erichthonius*. Virgil. Georg. III. *Primus Erichthonius currus et quatuor ausus jungere equos*. Euseb. num. 543. *Erichthonius primus quadrigam junxit in Graecia, erat quippe apud alias nationes*. Et num. 447. *Trochilus primus fertur junxisse quadrigam*. Tertullianus posteriori favet.“

V. 466. λινόπτειρ'. τὰ δίκην πτερῶν λινῶ ἰστία ἔχοντα Schol. B. Eur. Iph. A. v. 251. πτερωτὰ ἄρματα navigia appellat. Ennius *naves vocat velidolas*; Virgilius *velorum alas pandere* dixit. Praeterea conferunt Hom. Od. IV, 708. νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, αἶθ' ἄλλος ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται. Oppian. Cyneg. I, 121. λινοπτερύγων ὄπλα νηῶν. Cassiodor. V, Ep. 17.

Vela alas navium facientia linum volatile, quidam spiritus currentium carinarum, praesentia mercium, auxilia quieti nautarum, quorum beneficio conficiunt otiosi, quod a pluribus avibus vix probatur impleri.

ναυτίλων ὀχήματα, τὰ σκάμματα οἷς ἐποχοῦνται οἱ ναῦται. Schol. B.

V. 467. Cum universo hoc loco comparant Vitruv. II, 1. et Moschionis versus ap. Stobaeum Ecl. phys. p. 145. ed. Grot. :

πρῶτον δ' ἄνεμι καὶ διαπιτύξω λόγῳ
 ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βλου.
 ἦν γὰρ πότε' αἰὼν κείνος, ἦν, ὀπηλίκα
 θηροῖν διαίτας εἶχον ἑμπερεῖς βροτοί,
 ὄρειγενῆ σπήλαια, καὶ δυσηλίτους
 φάραγγας ἑνναλοντες. Οὐδέπω γὰρ ἦν
 οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαῖνοις
 εὐρεῖα πύργους ἀγυρωμένη πόλις.
 οὐ μὴν ἀρότροις ἀγκύλοις ἐτέμνετο
 μέλαινα καρποῦ πῶλος ὀμπνίου τροφός·
 οὐδ' ἐργάτης σίδηρος εὐνώτιδος
 θάλλοντας οἴνης ὀρχάτους ἐτημέλει.
 ἀλλ' ἦν ἀκύμων κούδεν ἐκρύουσα γῆ,
 βοραὶ δὲ σαρκοβρωῦτες ἀλληλοκτόνους
 παρείχον αὐτοῖς διαίτας, ἦν δ' ὁ μὲν νόμος
 ταπεινός· ἡ βία δὲ σύνδρομος Διῖ.
 ἔ δ' ἀσθενής ἦν τῶν ἀμεινόνων βορά.
 ἐπεὶ δ' ὁ τίκιων πάντα καὶ τρέφων χρόνος
 τὸν θνητὸν ἠλλοίωσεν ἐμπαλιν βλον,
 εἴτ' οὖν μεριμναν τὴν Προμηθεῶς σπάσας,
 εἴτ' οὖν ἀνάγκην, εἴτε τῇ μακροῦ τριβῇ
 αὐτὴν παρασχῶν τὴν φύσιν διδάσκαλον.
 τότε' εὐρέθη μὲν καρπὸς ἡμέρου τροφῆς
 Δήμητρος ἀγνῆς· εὐρέθη δὲ Βαχχίου
 γλυκεῖα πηγῆ· γαῖα δ', ἡ πρὶν ἄσπορος,
 ἦδη ζυγουλκοῖς βουσὶν ἠροτρεῦετο.
 αὐτοὶ δ' ἐκυρωώσαντο καὶ περισκαπεῖς

ἔτευξαν οἴκους· καὶ τὸν ἡγραιμέκων
 εἰς ἡμέρον δίαταν ἤγαγον βίον.
 καὶ τοῦδε τοὺς θανάτους ὤρισεν νόμος
 τύμβοις καλύπτειν, καπιμοιρᾶσθαι κόνων,
 νεκροὺς δ' ἀδάπτους μῆδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἔσθ
 τῆς πρόσθε θούης μνημόνευμα δυσσεβέις.

Y. 470. Asyndeton hoc: *πέπονθας, πλανῆ* ex mea sententia nihil habet, quod nos offendat. Altera enim sententia: *ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλανῆ* videtur ita dicta esse, ut ad priorem non adjiciatur aliquid, sed priorem altera gravioribus verbis repetat. Conf. ad v. 56. Nam *πέπονθας αἰκῆς πῆμα* significat: *perpetere indignam fortunam s. versaris in indigna fortuna.* ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλανῆ *autem est: mente captus erras, h. e. in tantis malis versaris, ut delirans nescias, quid agendam sit.* Totius igitur loci sensus est: *gravissimo malo affectus es, e quo qua ratione effugias, nescis, et titubas ut malus medicus, qui, ubi in morbum incidit, animo despondit, ipse sibi medicamentum invenire non potest.* Haec sic intelligenda esse, ultima Promethei verba demonstrant: *αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ*, quae a Choro latius exponuntur. De verbi αἰκῆς contractione vid. ad v. 93. Sin legimus *πέπονθας αἰκῆς πῆμ', ἀποσφαλεῖς φρενῶν πλάνη*, in quibus nihil est, quod reprehendatur, sensus est: *indignum in cruciatum a Jove immissus es, quum mentis errore captus ejus imperio non obtemperares, et titubas ut malus medicus.* Verba καὶ σεαυτὸν — *ἰάσιμος* construe ita: *καὶ οὐκ ἔχεις εὐρεῖν, ὅποιοις φαρμάκοις αὐτὸς εἰ ἰάσιμος.* Interpretes comparant Cic. Epist. ad Divers. IV, 3. *neque imitare malos medicos, qui in alie-*

nis morbis profitentur se tenere medicinas scientiam, ipsi se curare non possunt. Lucian. de Merc. Cond. c. 7. ἐκείνη τῷ φαρμακοπολίῃ Ἰουκας, ὃς ἀποκρίπτεται βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπσχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπῶμενος ὑποβηχὸς ἐφαίνεται. Caeterum observandum est, quae fere univarse pronuntiari solent a Choro, ad ipsum Prometheus referri.

V. 475: πόρους, proprie vias, deinde quodvis subsidium intellige, quo aliquid efficitur. V. supra v. 111. 112. ἢ διδάσκαλος τέχνης πάσης βροτοῖς πέφησε καὶ μέγας πόρος. Quo loco satis firmatur πόρος, quod hic legitur, a Scholiastis μηχανὸς explicatum; neque omnino notio, quae inest in altera lectione δόλος, satis apta videtur ad ea, quae Prometheus in hominum salutem excogitavit. Supra v. 467. 468. μηχανήματα et σόφισμα conjuncta sunt.

ἐμησάμην est ἐμηχανησάμην. Schol. A. ἐβουλεσάμην Schol. B. ἐνέβαλον αὐτοῖς κατὰ νοῦν πράττειν. Soph. Trach. v. 974. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;

V. 477. sqq. Quatuor esse φαρμάκων genera, quorum praecipue mentio fiat apud auctores Graecos, demonstravit Blomf. ad h. l.: χριστὰ, πάστα, πλαστὰ et πιστὰ vel πότιμα, quibus interdum addi quintum genus τὰ βρώσιμα, et sextum ἐπωδαί, ad unguendum, inspergendum, emplastro obtegendum, bibendum, edendum, excantandum. Laudat ille praeter alios Schol. Aristoph. Plut. v. 717. τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐστί καταπλαστὰ, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτὰ, ibique Hemsterhus. Schol. Vernet. ad Il. IV, 191. τρεῖς δὲ φαρμάκων ἰδέαι, ἐπίπλαστα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης. Conf. Soph. Aj. v. 581. 582. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, θρηνεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πῆματι.

V. 479. *κατσεκέλλοντο*, sensim tabescebant. *κατσεκλειῖν*· *κατσεκλετεύειν*, τὰς σάρκας καταφραγεῖν. Hesych. *πρὶν γ'* cum Blomfieldo scripsi, quum *πρὶν* ante vocalem non producat; nam ubi apud Homerum pro-luctum est, vel propter gamma aeolicum vel propter mesuram factum videmus. Cum Indicat. construitur *πρὶν*, quum indicamus aliquid revera factum esse. Caeterum alii Apollinem medicinae auctorem nominant. Interpretes laudant Callimach. II, 45. *ἐκ δὲ νῦ Φοῖβόν ητροί δεδάσιν ἀνάβλησιν θανάτοιο*. Plin. H. N. VII, 16. *Medicinam Aegyptii apud ipsos volunt repertam, illi per Arabum Babylonis et Apollinis filium; herbariam et medicamentariam a Chirone Saturni et Phyllirae filio*.

V. 482. *ἔστοιχισα*, ἔταξα Schol. B. Cf. v. 230. *ἔστοιχίζετο ἀρχήν*. Proprie hoc verbum est aliquid ordine collocare, h. e. ita collocare, ut res alia ab aliis istinguatur. Cf. v. 487. *διώρισα*.

V. 484. *ἕπαρ* est *verum somnium*. Blomf. laudat Ammonium: *ἕπαρ ὄνειρατος διαφέρει*. *ἕπαρ μὲν γάρ σιν ἢ ἐναργῆς ὄψις*· ὄνειρον δὲ, ἢ ἐν τῷ καθεύδειν *αντασία*, et Valcken. Animadv. p. 217. V. Hom. Od. XIX, 547. *οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ἕπαρ ἔσθλόν ὃ ται τετεσμένον ἔσται*.

κληδόνας, voces, h. e. *omina*, quae vocibus *in-*
scantur. Mortales Prometheus docuit, quae voces pro-
xialis ominibus, quae pro faustis habenda sunt. *κληδῶν*
ἡμῆ, μαντεία· *καὶ κληδονισμοί, αἱ διὰ τῶν λόγων πα-*
ατηρήσεις. Suid. Septem divinationis genera enumerare
Prometheum notavit Schuetzius: primum e somniis,
secundum ex ominibus, tertium e portentis in via oc-
currentibus, quartum ex auguriis, quintum ex extis,

sexlum e sacrificiis, septimum e signis coelestibus (potius ex iis, quae cernuntur in igne). Caeterum addit Schuetzius: „qui quam studiosae veteres in omni divinationis genere elaboraverint, et quam sancte non plebecula solum, sed nobilissima etiam ac sapientissimi viri hanc superstitionem coluerint, recordatus sit, is profecto non mirabitur in enarrandis vaticiniorum formis prolixum esse Prometheum, eumque in horum doctrina mortalibus impertita permagnam laudum suarum partem ponere.“

V. 485. ἐνοδίουσιν συμβόλουσιν. τὰ σύμβολα et οἱ σύμβολοι ἐνόδιοι dicuntur *omnina, quae domo egressis in itinere occurrunt*. Commemorant Aesch. Agam. v. 112., ubi Agamemnoni aquilae lepus vorantes occurrunt. Cf. Eumen. v. 698. ὁδοῦσιν ἀθύμονσιν καὶ παρόρνουσιν πόρουσιν. Tibull. I, 3, 19. *O quoties ingressus iter, mihi tristitia dixi Offensum in portam signa dedisse pedem*. Horat. Od. III, 17, 1.

V. 486. γαμψωνύχων. „Aves rapaces designantur, quibus potissimum in disciplina augurali utebantur; haec a proprietate naturali dicuntur *aduncis unguibus praeditae*.“ SCHUETZ.

V. 487 sqq. Comparant Callim. in Lav. Pall. 125. γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἰσίοσιν, οἳ τε πέτονται Ἥλιθα, καὶ πόλων οὐκ ἀγαθὰν πέτρυνγε. *Dexteras et sinistras aves faustas et infaustas intelligi, inter omnes constat*.

V. 489 — 490. Huc facit locus Aristot. H. A. IX, 1. τοῖσιν ἀμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ τὰυτὰ τοῖσιν ἄλλοις ὄθον καὶ τὰσ διεδραῖασ καὶ τὰσ συνεδραῖασ οἱ μάντιασ λαμβάνουσι· διεδρα μὲν τὰ πολεμια τιθέντεσ, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηγένοσα πρὸσ ἄλληλα.

V. 491 — 492. „*Viscerumque laevitatem, et quo*

colere diis accepta essent. Nempe diligenter observabant extispices, an hostiarum exta, jecur potissimum, nitida atque plena, an vero horrida et exilia essent. Cf. Cic. de Divinat. II, c. 12. 13. Nea vero colorem extorum negligebant.“ SCHUETZ.

V. 493. *χολῆς — εὐμορφίαν.* Recte Blomf.: *Fellis et jecinoris faustam varietatem; εὐμορφία* enim eum colorem indicat, qui placeat Superis. Schuetzius haec adnotavit: „hic idem quod versiculis duobus antecessentibus generatim dixerat, ad propriam fellis et jecoris naturam transfert; haruspices enim accurate observabant, quae pars jecoris inimica, quae pars familiaris esset, quod fissum periculum, quod commodum aliquod ostenderet; caput jecoris ex omni parte diligentissime considerabant, an scilicet a cultro laesum esset, vel plane abesset. Centena talia vel ex uno Julio Obsequente antiquitatis studiosi cognoscent.“

V. 494. „*κνίση. Adept.* Male Stanlejus *nidor*, qui tamen significatus magis communis est. Hesych. *κνίσα· ἀτμός, καπνός τῶν θυσιῶν. καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου. καὶ ὁ ἐπίπλους.* Photius Lex. M. G. *κνίσης· λίπους· ἢ ἀναθυμιάσεως.* Schol. Venet. ad II, I, 66. *κνίση· ἀπὸ τοῦ κνίξω κνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτόνω· λεπτότατος γὰρ ἔστιν ὁ ἐπίπλους.* Cf. Soph. Antig. v. 1010. *καταφθούεις Μηροὶ καλυπτήs ἐξέκειντο πιμελῆs.*“ BLOMF.

V. 495. „*ὄσφης, lumbus.* ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος. Hesych. „„*Spinam excipit ὄσφης, quae ξίς nominata est, qua parte einguntur (Latini lumbos vocant).*““ H. Steph. in Diction. Medico p. 554. ex Galeno. Etymol. M. p. 636, 23. *ὄσφης λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆs ῥάχews· ἢ γὰρ ῥάχis τρεῖs ἰσπαννμίας ἔχει.*

καὶ ἡ μὲν πρώτη καλεῖται ἀρχὴν· ἡ δὲ δευτέρα, ἕξονη· ἡ δὲ τρίτη ὁσφύς.“ IDEM.

V. 496. „φλογωπαὶ σήματα. *Flammae signa*, loquitur de ἐμπυρομαντεία *ignispicio*: male Schuetzius de fulguribus (et signis coelestibus) intelligit. In ignispiciis flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret. Adeas Valcken. ad Eur. Phoen. v. 1261. Apoll. Rhod. I, 144. αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν Οἰωνοὺς ἢ ἀλέγειν, ἢ δ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.“ IDEM. Recte Schol. B. τὰ διὰ τῆς φλογὸς γινόμενα σημεῖα πρὸς τὸ μαντιεῖσθαι. Huc faciunt loci Senec. Oedip. v. 309., ubi Tiresias :

Utrumne clarus ignis et nitidus stetit
Rectusque purum verticem coelo tulit
Et summam in auras fusus explicuit comam,
An latera circa serpit incertus viae
Et fluctus ante turbidus fumo labat.

Et Stat. Theb. X, 593. :

Sanguineos flammaram apices, geminumque per aras
Ignem, et clara tamen medio fastigia lucis
Orta docet; tunc in speciem serpentis inanem
Ancipiti gyro volvi, frangique rubore
Demonstrat dubio.

V. 497. ἔξω μμάτωσα, ἐφανέρωσα Schol. B. ἔξωματοῦν enim est *facere, ut aliquis oculos habeat; sensus igitur est: illa signa in prospectum duxi, ut cernerentur, observarentur, intelligerentur.* Hoc verbum proprie dici de caecis, cui visus reddatur, existimat Blomfieldus. Aesch. Suppl. v. 476. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.

ἐπάργεμα. ἐπάργεμος· ἀποκεκρυμμένος, ἢ νόσος ὀφθαλμῶν· ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ἢ τυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων, καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλά καὶ

ἀφαιτίστα οὕτως λέγεται. Hesych. Ἄργον τὸ λευκὸν, ὄθην καὶ ἐπάργεμον, πάθος ὀφθαλμοῦ τὸ κοινῶς λεγόμενον λεύκαμα, ὡς πού καὶ Αἰσχύλος παραδηλοῖ. Eustath. ad Il. III. Ἄργεμος, νόσος ὀμμάτων, ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Αἰδύμον, τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνημὴ τῷ Αἰσχύλῳ, ἐν τῷ πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. Id. ad Odys. II, p. 1430, 60. Ἄργεμον ἐστίν, ὅταν κατὰ τὸν τῆς Ἴριδος κύκλον, καὶ τὸ λεύκαμα, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν, ἔλκος γίνεται στρογγυλὸν καὶ ὑπόλευκον. Galen. Introd. c. 15. Significat igitur *caligine obducta*, σκοτεινὰ, κεκρυμμένα.

V. 498 — 501. *Sub terra hominibus abdita comoda quis dicat se ante me invenisse?* Plin. H. N. VII, c. 56. hanc laudem aliis tribuit; verba ejus sunt: *Ferrum Hesiodus* (invenisse tradit) *in Creta eos, qui vocati dactyli Idaei. Argentum invenit Erichthonius Atheniensis, ut alii, Aeacus* (cf. not. ad Aesch. Eumen. v. 855 — 858. p. 180.); *auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem, ut alii, Thoas et Aeaclis in Panchaja, aut Sol Oceani filius.*

V. 502. φλυῖσαι, φλυαρεῖσαι Schol. B. φλύειν est *fervere* et dicitur de aqua, de arboribus, herba; deinde de sermone est *nugari, multa et inania loqui*. Aesch. Sept. Th. v. 646. ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοιτῶ φρυνῶν. Similiter usurpari *ebullire* observavit Schuetzius apud Cic. de Fin. V, c. 27.: *dixerit hoc quidem Epicurus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam*. Cf. Aelian. V. H. III, 41. τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ἀνόμαζον φλύειν· ὄθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλον.

V. 503. συλλήβδην, ὁμοῦ, συλληπτικῶς, ὡς δι' ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως. Hesych.

V. 505. καιροῦ πέρα, ἔξω τοῦ κρέποντος Schol.

B. Idem sententiam recte illustrat: *μη την σην προς ανθρώπους φιλανθρωπιαν διεξιων διάτριβε, ή γάρ τοιαύτη διατριβή έξω του κρέποντός έστιν, αλλά δεί και σσντου πεποιήσθαι φροντίδα.* Oceanitides igitur omnino suadent illi, ne intempesive adjuvet mortales; sperare enim se, eum, reconciliata cum diis gratia, aliquando vinculis liberatum non minore, quam Jovem, potestate vabiturum esse.

V. 509. Sententia est: *Nondum destinatum est, ut haec eo, quo tu cupis, modo perficiantur.* Proprie: nondum haec Parca destinata est eo modo, quo tu perficeres, perficere; *πέρωται* enim h. l. passive de re, quae destinata est, dicitur. Parca vocatur *τελεσφόρος*, ad finem perducens aliquid, i. e. *potentissima*. Recte Schol. B. *ή εις τέλος φέρουσα πάντα.* Sic Eumen. v. 351. Eumenides *εμήχανοι τε και τέλει* appellantur.

V. 510. *μυρταίς.* Ut supra v. 94. sqq., sic hoc loco profitetur, quippe qui sciret, quae eventura essent, se Jovis ira diu vexatum iri.

V. 512. Sententia est: *Ubi necessitas imperat, nihil valet ars.* Dicit igitur, se nullo consilio liberari posse, quum fata prohibeant. *και ή έμη τέχνη προς την των μοιρών ανάγκην ούδέν τι προΰξει δύναται.* Schol. B.

V. 513. *οιακοστόφος*, κυβερνήτης Hesych. *κόριος και διοικητής* Schol. B. Supra v. 148. *νέοι γάρ οιακονόμοι κρατούσιν.*

V. 514. *τριμορφοι* vocantur Parcae, quia tres numero sunt, *Κλωθώ, Λάχεις, Άτροπος.* Furiae dicuntur *μνήμονες*, *αί μνημονεύουσαι των παρ' ανθρώποις κακών, και αντιδιδούσαι, Άλεκτώ, Μέγαιρα και Τισιφώνη.* Schol. B. De Furiis conf. Aeschyli tragoe-

δι
αι
ζε
νι
αι
τι

τ
λ
ι

ι

ι

diam. Hae deae ea, quae Parcae decreverunt, curant, ut perficiantur.

V. 518. οὖν omittunt plures Codd., quapropter alii ζτ' pro οὖν scripserunt, quod mihi non satia quadrare videtur, quum οὐκ ζτ' aliud quid significet; Prometheus autem nihil omnino Choro de hac re vult aperire. Veram lectionem praebet Cod. Venetus.

λιπαρεῖ. Hoc verbum significat *instare precibus*, τὸ σφόδρα προσκατερεῖν καὶ δεῖσθαι. Phot. Lex. Proprie λιπαρεῖν esse *perseverare* monuit Blomf., allato Herodoti locō, VIII, 144. ἡμέες μέντοι λιπαρήσομεν οὔτω, ὅπως ἂν ἔχωμεν, οὐδὲν λυπέοντες ὑμέας.

V. 519. ξυναμπέχεις, κατέχεις παρὰ σταντῶ καὶ οὐκ ἐκφαινεῖς ἡμῖν Schol. B.

V. 520. ἄλλου λόγου μέμνησθε, i. e. *de alia re loquimini*; λόγος enim saepe idem est quod πρῶγμα: *Haec res nullo modo eloquenda est (καιρός ἐστὶν γυγνενῖν), sed celandu quam maxime.*

V. 524. Chori hoc est argumentum: Oceanitides optant, ut sibi semper amicitia sit cum Superis, neque unquam eorum iram sive negligentia sive malefactis sibi concilient. Jucundissimam esse vitam moerore vacuam; nunc autem se dolore angi, quum videant ita afflictum Prometheum, qui, deorum legibus posthabitis, amicus et auxiliator fuerit hominum, qui nullam ei gratiam referre possint, quoniam natura imbecilli sint neque ea, quae Jupiter constituerit, ullo pacto mutare et evertere queant. Praedicant deinde felicitatem, qua olim gavisus sit Prometheus, quum Hesionem, sororem ipsarum, domum duxisset. Observandum autem est, Aeschylum Oceani filias, immemores divinae originis, loquentes facere ut homines; cogitant enim de sacrificiis,

quae paranda sint diis, more mortalium, qui muneribus oblati deos sibi amicos reddere student.

V. 525. Sententia est: *ne unquam, qui omnia administrat, Jupiter mihi sese opponat.* Proprie: nunquam meae sententiae robur suum adversarium faciat; θέσθαι enim est *sibi aliquid facere*; αντίπαλον θέσθαι κράτος τινι igitur significat: *robur ita componere, ut alicui adversetur.* ὁ πάντα κρατῶν, φησὶ, καὶ διοικῶν Ζεὺς μηδέ ποτε αντίπαλον κράτος, οἷον εἰ ἐχθρὸν, ποιήσῃ τῇ ἐμῇ γνώμῃ, ἤγουν, μηδέ ποτε ἐναντίος μοι γένηται. Schol. A.

V. 527 — 530. Sensus horum versuum est: *Neque ego cessarim ad deos accedere sacris bouum mactantium victimis apud patris Oceani perenne flumen.* ἐλύνειν c. partic. ποτινισσομένα ex more Graecorum conjunctum est; ποτινισσομένα autem dorice dictum est pro προσνισσομένη. Porro θολή est *epulum* (ἐπιπλή Hesych.), hic epulum sacrum, i. q. θυσία. Dicitur autem θολή βουφόνος, h. e. *epulum, in quo boves mactantur*; θολαῖς βουφόνοις Schol. B. explicat: ἡ μεγάλαις ἢ ταῖς ἐκ βοῶν γνωμέναις. Patris Oceani flumen vocatur ἄσβεστον, h. e. *quod nunquam minuitur et semper fluit, inextinctum, ἀκατάπαυστον* Schol. B. et Hesych. Aeschyl. Agam. v. 958. ἔστιν θάλασσα, τίς δὲ νῦν κατασβέσει; Aptissima profecto haec vox est, ut maris aeternus fluctus motusque designetur, in quo admirabilis quaedam vis naturae spectatur. Supra v. 139. ἀπόλητον θεῦμα Ὠκεανοῦ commemoratur.

V. 531. ἀλίτοιμι. ἀλιταίνω ab ἄλη, *error*, derivatum est et significat proprie *errore*, deinde *errando offendere aliquem, peccare contra aliquem*, unde c. acc. construitur. Aesch. Eum. v. 256. εἴ τις ἄλλον

ἤλιτεν βροτῶν. H. I. additum est λόγοις, i. e. *infaustis verbis*.

V. 533. καὶ μή ποτ' ἐκτακείη. Cf. Soph. Aj. v. 523. ὄτου δ' ἀπορῆεϊ μνηστis εὖ πεπονθότος. Huic opponitur ἐντετηκέναι apud Soph. Elect. v. 1311. μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Male Schuetzius τόδε ad ea, quae sequuntur (ἡδύ τι etc.), refert; nam haec gravis sententia prorsus inepta esset, quum sequentibus nihil contineatur, quod memoriae imprimendum sit. Potius ad antecedentia referendum est, ut Schol. B. fecit: τόδε· τὸ τιμῶ τούς θεούς.

V. 534 — 538. ἡδύ τι — εὐφροσύναις. Sententia est: *Dulce est fida spe producere longam vitam, dum apertis voluptatibus animum alit*. βίον τείνειν, vitam extendere, vitam agere. Blomf. commemorat Horat. Ep. I, 5, 10. *impune licebit, aetivam sermone benigno tendere noctem*. θυμὸν ἀλδαίνουσαν. Cf. Soph. Aj. v. 558. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Aesch. Sept. Th. v. 542. ἀλδαίνειν κακά. Schol. B. τὴν ψυχὴν αἰξούσαν. Idem φαναίς explicat: σαφειστάταις.

V. 540 — 541. Post διακναιόμενον desunt quatuor syllabae, quas ego sic addidi, ut ad sententiam, quae praecedit, pertineant. Videbatur autem mihi *deorum* commemoratio aptissima esse, quum poeta pergeret: Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων.

V. 543. ἐν ἰδίᾳ ego recepi, quum non dubitem, quin ἀλλὰ in stropha recte legatur. Respondent igitur duae breves syllabae uni longae, ut v. 548., ubi *κελόνειρον* emendavi, quum prima syllaba in *ἰσόνειρον*, quod vulgo legitur, non producat. Non tamen incredibile est et *ἰδίᾳ* et *ἰσόνειρον* interpretamenta esse aliarum vocum, et pro hoc *ἀντόνειρον* cum Reisigio atque pro

ἰδίᾳ scribendum esse *κυρίᾳ* vel simile aliquid. Sic in Soph. Aj. v. 571. pro *μέχρις οὗ* scribunt *ἕστ' ἄν*.

V. 545. *φέρ' ὄπως*, ut *λέγ' ὄπως* significat *age dīc quomodo*. Ἴδε *σκόπησον* Schol. B. *ἄχαρις χάρις*, Schol. B. supplet recte *τῶν βορῶν ἐστί*. Dicit Chorus gratiam, quam Prometheus in homines retulerit, male homines retulisse; non enim illum adjuvarunt neque adjuvare potuerunt. Hoc cogitare debuisse Prometheum ait Chorus, neque mortalibus auxilium ferre. Cacterum hic lusus verborum Graecis admodum familiaris est, ut *γάμος ἄγαμος, πόλεμος ἀπολεμος* (v. 906.), *ναῖς ἄναες* (Pers. v. 677.), *χάρις ἀχάριτος* (Eurip. Phoen. v. 1757.). H. l. *χάρις ἄχαρις* est proprie *gratia, quae nulla est gratia*, ingrata gratia. Vide quam ingrata hominum gratia sit, h. e. *quam ingrati sint homines*.

V. 547. *ὀλιγοδρανία, ἀσθενής δύναμις* Schol. B. Derivatur haec vox ab *ὀλίγος* et *δραίνω, δράω*, et significat eum statum, quo quis pauca tantum potest facere, *imbecillitatem*.

ἄκικυς ἀσθενής, ἀδύνατος Hesych. *ἄκικυς* est *via*, unde per *a* privativum formatum est adjectivum, *ἄπροξενος*. Notissimum autem est illud Pindari: *σκιάς ὄναρ ἀνδράποιοι*. Conferunt Aristoph. Av. v. 688.:

ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοεῖδα φύλ' ἀμέτηνα, ἀπτήνηες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βοροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνειροι. Et Eurip. Phoen. v. 1722. *ᾧστ' ὄνειρον ἰσχύν*.

V. 548. *ἰκελόνειρον*. Quum apud Aristophanem legatur *εἰκελόνειρος*, hic ego non dubitavi *ἰκελόνειρος* pro *ἰσόνειρος* recipere. In lexicis quidem *ἰκελόνειρος* non commemoratur, sed quum Graeci poetice dixerint *ἰκελος* pro *εἰκελος*, nullā causā esse videtur, cur non *ἰκελόνειρος* bene se habeat. V. ad v. 543.

V. 549. Post ἀλαὸν addidī φέρεται ex conjectura, quod verbum aptissimum videbatur ad exprimendam hominum impotentiam et instabilem conditionem. Schuezzius: vox trisyllaba, quae post ἀλαὸν excidit, verbum intransitivum fuisse videtur, quod cum participio ἐμπεποδισμένον periphrasin faceret.

V. 550. sqq. Sensum bene explicat Schol. A.: ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἰμαρμένης ὄνομα Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν, ἀλλ' οὐ τὴν εἰμαρμένην, φησὶ δὲ ὅτι οὔποτε αἱ τῶν ἀνθρώπων βουλαὶ διαφεύγουσι τὴν μοῖραν, ἀλλ' ὃ αἱ μοῖραι βούλονται, τοῦτο καὶ ποιούσιν. ἔμαθον ταῦτα οὕτως, καὶ τὰς σὰς ὀλεθρίας ἰδοῦσα τύχας, ᾧ Προμηθεῦ.

V. 554. sqq. Idem: τοῦτό φησιν, ὅτι ἐπεγένετο καὶ ἐπῆλθέ μοι τὸ δισσὸν μέλος, τοῦτο ὃ νῦν θρηνῶ ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, καὶ ἐκείνο ὅπερ ἦδον περὶ τὸν καιρὸν τοῦ σοῦ γάμου, ὅτε τὴν Ἡσιόνην πρὸς γάμον ἤγαγες. Ἄλλως. τὸ δισσὸν μέλος ἐπῆλθε, τότε καὶ τοῦτο ὅπερ νῦν τραγικῶς ἐπὶ τῷ σῷ πάθει, ἐκείνo τε ὅπερ ἐτραγῶδουν περὶ τὰ λοστρά καὶ τὴν κόλτην ἐν ἰότητι γάμων, τούτεστιν ἐν συνόδῳ καὶ συνελύσει, παρὰ τὸ ἔναι πρὸς συνουσίαν, ὅτε ἤγαγες δάμαρτα καὶ γυναῖκα ὁμόλεκτρον τὴν ὁμοπάτριον ἡμῖν Ἡσιόνην ἔδνοις καταπέλσας. ἔδνα δὲ εἰσι τὰ ἐπὶ προικὶ διδόμενα πράγματα. Ἄλλως. τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ἤδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρηῖνον. Hesychius: διαμφίδιον μέλος· ἄλλοιον, διαπαντὸς κηρωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρὶς. Articulus τὸ ad διαμφίδιον positum est, quia certum aliquod carmen intelligitur.

V. 556. ὑμεναίου ab ὑμεναίω, h. e. *hymnum cano*. Blomf. hoc verbum ὑμεναίω esse putat. ὑμεναίου, τὸ ἄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον. Phot.

V. 557. ἰότατι γάμων, ob consensum *nuptiarum*. ἰότητι· βουλήσει, αἰτία, ὄργῃ, χάριτι Hesych.

V. 558. sqq. Constructio : ὅτε Ἡσιόναν τὰν ὁμοπάτριον ἄγαγες δάμαρτα κοινόλεκτρον, πιθὼν ἔδνοις.

V. 560. Jam venit Jo, secum loquens; neque enim *terram*, in quam delata est, neque *genus Nympharum*, quae stant circa Prometheus, novit. De Jus Inachidos subita interventione conf., quae in praefatione ad hujus tragoediae interpretationem Germanicam diximus. Introducta est propterea potissimum, quod Hercules ab ea nasciturus est filius, a quo liberabitur aliquando Prometheus. Schuetzius: prima Jus *μονολογία* affectus et perturbationis plenissima est; mentis etiam furore concitatae imago verissimis coloribus expressa.

V. 561. χαλινοῖς ἐν πετρῖνοισιν. Poeta loquitur audacius: *frenis in saxeis*, i. e. *in catenis ad saxum adfixis*.

V. 562. χειμαζόμενον explicat Vulcanus supra v. 20. sqq. cf. v. 113. sqq. v. 145. sqq.

V. 563. ποιναῖς ὀλέκει, i. e. ποιναῖς πάσχαων ὀλέκει, ποιναῖς διδοῦς ὀλέκει. Loquitur poeta brevius; quum proprie dicere vellet ποιναῖς δίδως, pro δίδως aliud et gravius quidem verbum posuit. Cf. ad v. 430. et v. 594. δρόμονος γυμνάζεται. Nihil tamen supplendum est, nam accusativus est remotioris objecti. Hanc lectionem quum librarii non intellexissent, scripserunt ποιναῖς ὀλέκει, quod a multis editoribus receptum est.

V. 564. 565. ὅπη γῆς. Elmslejus ὅποι γῆς, duorum Codd. lectionem, injuria praetulit; ὅπη enim etsi significat: *quo loco, qua regione*, tamen cum verbis, quae motum indicant, conjunctum recte dicitur ex pleonasmo quodam. Ita ποῖ μένω est: *quo veni et ubi maneo*; plenius expressa haec dictio est apud Soph. Aj. v. 404. ποῖ μολῶν μένω; Itaque ὅπη πεπλάνημαι signi-

ficat: *quo erravi et ubi sum*. Cf. v. 589. ὄπη ἀλύξω.
Et v. Hartung, in libro: *Ueber die Casus* p. 88. sqq.

Caeterum apte Schuetzius: „Postquam haec dixit Jo, novo furoris accessu se agitari sentit. Videre enim videtur Argi umbram, vestigiis suis insistentem. Egrege vero adumbravit Aeschylus Jus animum spectri phantasia perterritum; ejusque oratio mirabiliter ad anxietatem animi prodendam conformata, si justa praesertim actoris pronuntiatione fuerit adjuncta, vehementem theatro terrorem incusserit necesse est. ἄ ἄ, ἔα ἔα, interjectiones primum terrorem ex visione Argi conceptum apte et graviter signant. Quod dicit (αὐ, v. 567.) *iterum*, id scite et convenienter spectatoris cogitationem ad ea, quae extra scenam gesta sunt, traducit.“
ἔα, ἔα significat *desine, desine*, Imperat. ab ἐάω.

V. 567. οἷστρος. „*Asilus*, de quo multa alii. Aeschylus, ut videmus, οἷστρον et μύωπα confudit; sed audi doctissimum Apollonii Scholiastam ad Argon. I, 1265. μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτάς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ' οὗ καὶ οἷστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ, ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἷστρον. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἷστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. Cf. Schol. Odyss. XXII, 299. Hinc sua desumpsit recentior quidem, sed et ille quoque doctus, Theocriti Scholiasta ad Idyll. VI, 28. τὸν οἷστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. (Pro τετάρτῃ porro legendum videtur πρώτῃ, si modo fides sit Athenaeo habenda, qui disertè scribit Sostrati opus e duobus tantum libris constituisse, VII, p. 312. E. quam facile autem horum numerorum signa α' et δ' permutata forent, nemo est qui non vi-

deat: permutata sunt ap. Harpocr. v. *ἰσρά τριηρης*.)
 Schuetzius de *furore* intelligit, qui Jo agitabat: cf.
 v. 599., ubi νόσος θεόσυτος vocatur. Suid. *Οἰστρον δὲ*
καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν. Photius, *Οἰστρος· ἐρεθισμός,*
ἔκκαυσις. πύρωσις ἐμμανής. Sed postea v. 678. de *μά-*
σπῃ loquitur, quod non nisi de asilo sumi potest: et de
 asilo quidem sumpsit Virgil. G. III, 152. Meleager An-
 thol. I, 27, 1. *τρῆς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πό-*
θοι. Sed ibi legendum *οἰστοβολοῦσι*; sequitur enim Ἦ
γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν.“ Blomf. *χρῆει, κενεῖ,*
διεγείρει, ἤγουν οἰστροῦμαι καὶ ἀναβακχεύομαι, φαντάζο-
μαι τὴν τοῦ Ἄργου εἰκόνα. Ἐπειδὴ ὑπὸ Διὸς ἐρασθεῖσα
 Ἰῶ εἰς βοῦν ὑπ’ αὐτοῦ μετεβλήθη ἵνα λαθῇ τὴν Ἥρα,
 γνοῦσα αὐτὴ ταύτῃ ἐπέστησε κύνᾳ Ἄργον καλούμενον, ὃν
 Ἐρμῆς ἀνελὼν Διὸς προσάγματι Ἀργειφόντης κέκληται.
 Ἥρα δὲ ἐποίησε τὴν Ἰῶ καὶ ἀποθανόντα αὐτὸν δοκεῖν
 ὄρᾱν, ἀντ’ αὐτοῦ δὲ τὸν ταῶ ἀνθρώποις ἔδειξε, τῶν αὐ-
 τοῦ πεποικιλμένων πτερῶν ὥσπερ τισὶν ὀφθαλμοῖς. Schol.
 B. Verte: *Bremsenwut.*

V. 568. sqq. Vulgo legitur:

εἶδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ’ ᾧ δᾶ,
 φοβοῦμαι, τὸν μυριαπὸν εἰσορῶσα βούταν.

Metrica ratio postulat, ut hi versus Jambici sint et ha-
 beant catalexin. Unde Dindorfius ἄλευ’ δᾶ scripsit,
 omisso ᾧ, quae verbi apocope, Aristophanis exemplo
 et Photii glossa non satis confirmata, audacissima est;
 apud illum enim comicum poetam imperativus *παῦ παῦ*
 repetitus est, quod hic non est factum. Neque vulga-
 ris sermonis usus, quo Atticos *νῆ Δι* dixisse pro *νῆ*
Δία ostendit Dindorfius, ad hunc poetæ locum pertinere
 videtur. Deinde idem *φοβοῦμαι*, quod verbum nonnulli
 Codices omittunt, -ex Hermannii aliquando sententia de-

levit, ut versus, qui sequitur, Jambus fiat trimeter ca-
talecticus. Ad constructionem quidem hoc ferri potest,
ut εἰσορῶσα ad χρεῖ με (i. e. χρομαι) referatur et con-
structionis mutatio admissa sit, quae a Graecis scripto-
ribus non aliena est. Neque ad sensum φοβοῦμαι re-
quiritur. Verum oratio, omisso hoc verbo, mihi non
satis elegans videtur, neque librorum auctoritas pluri-
morum contemnenda est. Quapropter verum vidisse
mihi videor, quum ἄλευ' ᾧ δᾶ ita retinerem, ut hanc
exclamationem extra metrum factam esse statuerem,
atque φοβοῦμαι, a quo versus qui sequitur incipit, ad
praecedentem versiculum transferrem, quo facto metrum
optume se habet. Ita Hermannus in choro Eumen.
v. 757 — 764. ter φεῦ quum extra metrum a Furiis
vociferatum statuisset, metrum optume restituit. Quod
ego hoc loco consilium sequendum duxi. Ibidem legi-
tur οἷ οἷ δᾶ, ut intelligamus cum Blomfieldo, ᾧ δᾶ
meram interjectionem esse. ἄλευ' ᾧ δᾶ autem signifi-
cat: *averte o terra*; δᾶ dorice pro γᾶ dictum esse ex
Etymol. M. constat. Blomfieldus commemorat Lex. MS.
Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl.: ἀλεύσω, ἀντι
τοῦ φυλάξω. Σοφοκλήης. Cf. Aesch. Sept. Theb. 86.:
θεοὶ θεαὶ τ' ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. Ibid. v. 128. καὶ
Κύπρις ἄλευσον.

τὸν μυριαπὸν, *innumeros habentem oculos*. μυ-
ριαπὸς· ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων. ἐπίθετον Ἄργου
παρ' Αἰσχύλω. Gloss. ap. Etym. M. p. 595, 22. Se-
cundum Ovidium *centum luminibus cinctum caput Ar-
gus habebat*, quorum pars vigilabat, pars dormiebat.
Quocirca in Aesch. Suppl. v. 310. dicitur ὁ πάνθ' ὀρῶν.
Cf. Eurip. Phoen. v. 1115. sqq.

V. 574. ὑπὸ δὲ adverbialiter dictum est: *sub ea*

τε, i. e. simul. Possit etiam cum ὄτοβει jungi, ut supra v. 126. ὑποσυρίζει. κηρόπλαστος δόναξ, *fistula ex arundinibus cera compacta*, disparibus calamis compagine cerae inter se junctis, ut loquitur Ovid. Met. I, 712. Arundo enim composita erat ex pluribus calamis, quorum rimae, ne exiret aura, oblinebantur cera.

V. 575. Praeterea δόναξ vocatur ἀχέτας (ἡλέως), *sonator, resonans, πολυήγητος* Schol. A. Conferunt Eur. Elect. v. 101. κύνος ἀχέτας. Hesiod. Op. 580. ἡλέα τέπειξ. Schuetzius: „Nempe ut Argus pastorum ritu, Inachi filiam dum vivebat custodiens, fistula canebat, sic Jo furore acta etiamnum ejus cantum audire videbatur. ὑπνοδόταν νόμον vel ornandae tantum imaginis causa adjectum est, vel, quod melius placet, ad miserationem commovendam. Quum enim Jo molesto lassitudinis sensu premebatur, tum hoc accedebat ad ejus miseriam, quod fistulae cantus somnum invitaret, quo tamen ob perpetuam Argi fugam frui non licebat.“ ὑπνοδόταν νόμον enim intellige *somniferum carmen, τοιαύτην ᾠδὴν ἄδουσιν οἱ ποιμένες ὅπότεν τὰ θρέγματα ἐπὶ τὴν μάνδραν κατάγουσι κοιμηθησόμενα. οὐ μὲν δὲ οἶον ὅπότεν εἰς νομὴν αὐτὰ ἐξάγουσιν.* Schol. A.

V. 576. Schuetzius: Inde ab hoc versu dispelluntur Jus phantasiae; jamque se colligit ex furore et ad se redit. Obiter Aeschyli in fabularum tractatione prudentiam novo exemplo declarare liceat. Ubi enim in tragoedia, quae inscribitur Ἰκέτιδες, Chorus Danaidum Jus fabulam narratione persequitur, virginem in vaccam a Jove mutatam fuisse, eique Jovem in taurum conversum appropinquasse; tum Argo ejus custode a Mercurio interfecto Junonem miserae buculae oestrum s. asilum, hoves exagitantem bestiolam, immisisse narrat.

fis autem fabularum portentis in hac tragoedia, ubi non iarrabatur res, sed in scena agebatur, consulto abstinuit.

V. 577. sqq. Construe ita: ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε ἱμαρτοῦσαν εὐρῶν ἐνέξευξάς με ἐν ταῖςδε πημοσύναισι. *Ō fili Saturni, quid unquam, quid unquam deprehensens me delinquentem implicasti hisce calamitatibus? ὦ πημοσύναις ἐνέξευξας dictum est ut supra v. 108. νάγκαις ἐνέξευγμαί.* Scripsi autem metri caussa cum Iermannō (Opusc. Vol. IV, p. 334.) πημοσύναισιν altera orma pro πημοναῖσιν vulgata, quae non respondet an- istrophico φοιταλέοισιν.

V. 581. οἷστρηλάτῳ δείματι, δι' οἷστρου ἐλαύ- οντι καὶ ἀναβακχεύοντι φοβήματι ὃ πάσχω Ἄργον φαντα- ομένη. Schol. B. *Furore igitur, qui per oestrum vel situm accendebatur, se agitari queritur.*

V. 582. Vocat se παράκοπον, *mentis non com- otem*; non enim ignorabat per intervalla, ut Schuezi- us monuit, se furore corripī, quam fortunam, ubi ad e rediit, vehementer querebatur. παράκοπον proprie ici de citharoedo contra tempus pulsante adnotat Ilomfieldus.

V. 583. Infelicitis puellae fortuna tam misera est, ut mors ipsi longe praeferenda videatur, sive igni com- usta, sive terrae hiatu vorata, sive marinis monstrib n pabulum projecta pereat; quodcunque mortis genus st, ipsi optabilius videtur et jucundius, quam vivere n his aerumnis, quarum auctor est Jupiter.

V. 585 — 586. μηδέ μοι — εὐγμάτων. φθονεῖν ἐνί τινος est *invidere alicui aliquid*, h. e. denegare t facere, ut aliquis alicujus rei non compos fiat. Cf. . 629. οὐ μεγαλῶ τοῦδὲ σοι δωρήματος. V. Matth. Gr. ir. m. §. 368.

V. 588. *γεγυμνάκασιν, exercuerunt, ut v. 594. πρὸς βίαν γυμνάζεται. Agamemn. v. 542. ἕρως πατροφῆς τῆσδε γῆς δ' ἐγύμνασεν. Caeterum γεγυμνάκασιν vulgatae retinuit Dindorfius, antistrophicum corrigens, egoque eum secutus sum, quum et trimeter inter hos numeros aptus sit, neque, si hoc est, γεγυμνάκασ' dura apocope mutilandum videatur.*

V. 593. *τοὺς — δρόμους accusativus regitur a γυμνάζεται, ut supra v. 563. ποιῶς ὀλέκει. Vide quae ibi adnotavimus. H. l. plenius dicendum erat: τοὺς δρόμους ποιῶσα γυμνάζεται, exercetur eo, quod facit hos errores praelongos.*

V. 595. *πόθεν ἀπύεις, unde pronuntias, i. e. unde cognovisti ut pronuntiare possis. Miratur puella, quis sit ille, quem nunquam viderat, et qui ejus originem tam bene sciebat et fortunam.*

V. 597. *ᾧδ' ἐτήτυμα i. e. οὕτως ἀληθῶς. πρὸς θροεῖς, προσφθέρη Schol. B.*

V. 599. *θεόσυτον νόσον pertinet ad ea, quae Prometheus dixerat; nominavit enim ille puellam οἰστροδίνητον et exposuit, unde inciderit in iram Junonis et furorem, quo agitetur. Schol. B. explicat: θεόθεν ἀπὸ τῆς Ἑρας ὀρμαιμένην.*

V. 601. Post *κέντροις* excidisse iambum indicat stropha, quapropter *ἀεὶ* addidi. *φοιταλέοισιν* cum Hermanno credo secundam syllabam semper corrumpere, ut omnes voces, quarum terminatio est in *αλεος*, v. c. *δειμάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, αἰθάλεος, νηθάλεος*, alia. *ἢ δὲ αλ συλλαβῆ ἐπλεόνασε διὰ τὴν λειότητα φωνῆς· ὅπερ ἔν τε ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ αλεος* Eust. ad Il. VII, p. 672, 3. Cf. Etym. M. p. 261, 54. *φοιτάλεος· παράκοπος, μανιώδης* Hesych. *φοιτᾶ· βαδίζει,*

μαίνεται Id. Haec vox derivanda est a *φοβή*, *furor*, estque *furibundus*. Morbo tribuuntur *κέντρα*, *stimuli*, quibus ad cursum excitatur puella in vaccam mutata. Hujus enim fugae imago desumpta est ab equo, qui vi atque stimulis ab aliquo instigatur. Ad eam allegoriam quadrant singula verba: *κέντροις*, *σκιρτημάτων*, *νήστισιν αιλιαίς*, *δαμείσα*. *Tabefacit me pungens stimulis semper furialibus*.

V. 602. sqq. *ἐν μάστιγι δὲ σκιρτημάτων, τῶν ἀπὸ τοῦ οἴστρου κινήσεων καὶ πλανῶν, νήστισιν ἤρουν ποιούσαις ἐμὲ ἄσιτεῖν, παρεγενόμεν λαβρόσυτος καὶ ταχεία καὶ ἄγαν ὀρηκτικὴ, δαμασθεῖσα μήδεσι καὶ βουλευμασί τῆς Ἥρας ἐπικότοις καὶ ὀργίλοις καὶ μανικοῖς*. Schol. A.

V. 605. *δυσδαίμωνων δὲ τίνες οἷ i. e. τίνες δὲ δυσδαίμονες εἰσιν, οἷ*. Male Schuetzius hoc de Prometheo intelligit; loquitur enim de se puella, seque omnium infelicissimam arbitratur.

V. 609. Neque *τί με χρῆ* satis apte leguntur, illud metrum offendit, hoc sensum, quum ad *τί μὴ χρῆ* si intelligimus *παθεῖν* aliquid absurdi dicatur; neque enim interrogabit (quamquam Graeci solent contrarium addere magis perspicuitatis quam necessitatis caussa) puella: *quid sibi non accidat*. Sin denique *τί μοι χρῆ* e nonnullis codd. recipimus, mutila est oratio. Quare verum vidisse puto Elmslejum et Dindorfium.

V. 610. *εἴπερ οἶσθα*, hoc propterea addit puella, quia nondum sciebat, quis esset, quem interrogaret.

V. 612. *ᾧ τι* vulgata propter metrum recte in *ᾧπερ* mutata est ab editoribus. Sic infra v. 644. *πάν ᾧπερ προσχερῆζετε*.

V. 615. *πυρὸς βροτοῖς δοτῆρα*. „Verbalia eundem regunt casum, quem verba transitiva, unde de-

rivantur. Demosth. Phil. I.: ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ κατα-
 γελῶσιν, οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιοῦτους
 ἀποστόλους, ubi quidam legunt τῶν τοιοῦτων ἀποστόλων,
 sed idem est, ac τεθνᾶσι τῷ δεδιέναι τοὺς τοιοῦτους ἀπο-
 στόλους. Vid. Aeschyl. Sept. Theb. v. 295. et Obs.
 Misc. crit. Vol. 8. t. 3. p. 345.“ ΓΙΑC.

V. 616. „Blandum est alloquium, et Prometheus
 recreando idoneum; audit enim beneficiorum suorum
 famam inter homines percrebruisse.“ SCHUETZ.

V. 618. ἀρμοῖ responds Latino: *commodum*;
 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀρμάτων ait Schol. B. „modo, nuper,
 ἀρτίως Hesych. Erotian. ἀρμῶ· ἡσυχῇ, μικρῶς. ὡς καὶ
 Φερεκράτης ἐν Μεταλλοῦσιν. Syracusanam esse vocem
 ex Heraclide tradit Eustath. ad Il. I, p. 140, 13. quicum
 sentit Valcken. in Epist. ad Rover. p. 49. quia ejusdem
 analogiae est, cujus sunt dictiones Syracusanae, certe
 Doricae, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ. ἀρμοῖ an ἀρμοῖ scribendum
 sit, inter grammaticos non convenit; sed plerumque
 δασύνεται, teste Schol. Venet. ad Il. I, 486. Caeterum
 conferas Soph. Aj. v. 799. ἀρτίως πεπανμένην πόνον
 ἀπύτων.“ BLOMF. Cf. Hartung, in libro: *Ueber die
 Casus*, p. 196.

V. 624. τοσοῦτον, ὅσον εἴρηκα Schol. B. ἀρκῶ
 σοι, *sufficio tibi*, dictum est pro ἀρκεῖ σοι, eo tamen
 discrimine, ut per ἀρκῶ indicetur et Prometheus et pu-
 ellae satis esse, quae dicta sint.

V. 625 — 626. Construe: καὶ πρὸς γε τοῦτοις δεῖ-
 ξον, τίς χρόνος ἔσται τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης τῇ καλαι-
 πώρῳ. Sententia est: *esto hoc quidem, sed ad ea,*
quae exposuisti, etiam indica, quod tempus finis erit
meorum errorum.

V. 629. *μεγαίρω*—*δωρήματος, φθονῶ σοι τοῦ εἰπεῖν σοι τοῦτο* Schol. B.

V. 630. *τί δῆτα μέλλεις, τί οὖν ἀναβάλλη, ἐπεὶ οὐ φθονεῖς, ὡς λέγεις*; Id.

V. 631. *φθόνος μὲν οὐδεὶς, τοῦτο λέγειν. Id. ὀκνῶ θραῖξαι, ἀναβάλλομαι ταράξαι. Id.*

V. 632. *προκήδου μᾶσσον ὡς ἔμοι γλυκὺ. Cf. Matth. Gr. Gr. m. §. 56. p. 166. §. 450. N. z. p. 1014. ὡς post comparativum pro ἢ dictum esse, mirati sunt. Nos quidem Germanici vulgo wie dicimus pro als post comparisonem, sed an hoc ad Graecos pertineat, nullis prolatis exemplis, dubitare debemus. Quocirca alii viri docti ἢ ὡς, quod aliquot libri exhibent, per synicesin dictum scribere voluerunt, alii explicatione Scholiastae B., qui post μᾶσσον supplet ἢ δεῖ et post γλυκὺ: τοῦτο μαθεῖν, probata interpungi juserunt: μή μου προκήδου μᾶσσον· ὡς ἔμοι γλυκὺ, ut ὡς nam significet. Quam interpunctionem ego non probo, quum orationem valde languidam reddat. Elmslejus conjecit: μασσόνως ἢ ἔμοι γλυκὺ, novo adverbio secundum analogiam non male ficto; verum mihi haec corrigendi ratio audacissima videtur, neque quidquam prae se fert illa conjectura, qua ejus fides probetur. Cum illis Codd. scribere: μᾶσσον ἢ ὡς ἔμοι, fateor durum esse, quamquam, qui hodie scribunt, linguam tam negligenter tractant, ut multa, quae longe minus ferenda sunt, admittant. Verum vidit, ut opinor, olim Hermannus, quum ὡς (ad Vig. p. 720.) explicaret οὕτως ὡς ἔμοι γλυκὺ ἔστι, quae explicatio simplicissima est atque cuique in mentem venit, qui, dum legit, non eo animo legit, ut scriptorem corrigat. Nos dicimus: *Sorge für mich nicht staerker, so wie ich selbst wuensche,**

vel: *staerker in dem Grade, wie ich selbst wuensche.*
 Nolim Hermannus ab ista sua interpretatione discedat.
 Exempla, quae prorsus huc facere videntur, affert Matth.
 p. 1018., ubi duas constructiones in unam conflatas
 esse putat. Plat. Apol. S. p. 36. D. οὐκ ἔσθ', ὃ τι
 μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν Πιρτα-
 νείῳ σιτεῖσθαι. Lysias p. 109, 21. ἠγούμενος μᾶλλον
 λέγεσθαι ὥς μοι προσῆκεν.

V. 634. Schuetzius: Quod h. l. Chorus Promethæi
 narrationem interpellat, et Jus de caussis morbi sui
 narrationem exposcit, non solum ab ejus curiositate
 alienum non est, sed etiam ad varjandum dialogi cur-
 sum utile, ne forte eadem persona diutius sermocinante
 auditoris attentio languesceret.

V. 638. ὑπουργεῖν τινί τι est *aliquid in alicujus
 gratiam facere*; itaque sensus est: *tuum est* (ὄν ἐρ-
 γον ἔστιν), *illis morem gerere et gratiam praestare,
 quam abs te petunt.* Eur. Alcest. 857. Ἀδμήτωρ δ'
 ὑπουργῆσαι χάριν. Herodot. VIII, 143. χρηστὰ ὑπουργεῖν.

V. 639. ἄλλως τε πάντως καὶ, *quum ob alia
 tum quia.* ὅτι δεῖ πείθεσθαι τοῖς κελύουσι ἂ μὴ βάρως
 προσφέρει. τὸ δὲ κασιγνήταις πατρός λέγειν, ἐπειδὴ αὐ-
 ται μὲν Νηρηίδες ἦσαν, ὃ δὲ πατήρ αὐτῆς Ἴνoχος πότα-
 μος Ἄργους. Schol. B. „Inachus Jus pater, sicut omni-
 no flumina reliqua, Oceani et Tethyos filius erat. Cf.
 Hesiod. Theog. v. 336. sqq.“ SCHUETZ.

V. 640 — 642. Sententia est: *Nam deflere et de-
 plorare sortem suam ibi, ubi quis est impetraturus
 lacrimam ab audientibus, operae pretium est.* ἀξίαν
 τριβὴν ἔχει proprie est *dignam commorationem ha-
 bet*, i. e. dignum est, in quo commoremur. εἰς ὃ
 πρῶγμα τοὺς συναλγίσοντας ἔξει τις, εἰ διατρέψῃ διψ-

γούμενος, τοῦτο οὐκ εἰς κενὸν αὐτῷ ἢ διατριτῇ ἔσται.
Schol. B.

V. 643. ἀπιστῆσαι τινι est proprie *fidem alicui non habere*, i. e. non gerere morem, ἀπειθεῖν τινί.

V. 644. προσχρήσετε. Praepositio πρὸς ad χρήσετε propterea addita est, quod Chorus aliquid aliud petierat. Infra v. 789. πᾶν ὅσον προσχρήσετε.

V. 645. αἰσχύνομαι cum Schuetzio et Blomfieldo recepi, quia hoc verbum optume convenit virgini, quum enarratura est, unde factum sit, ut in deorum iram incideret atque in vaccam mutaretur. Pudebat enim castam virginem, ut ait Schuetzius, stupri sibi a Jove intentati mentionem facere.

V. 646 — 647. θεόσσυτον χειμῶνα, τὴν ἐκ τῆς Ἥρας ὀρηθεῖσαν δυστυχίαν. Schol. B. διαφθορὰν μορφῆς, τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐμῆς μορφῆς. Schol. A. ὄθεν, ἀφ' ἧς αἰτίας. Schol. B. Constructio verborum est: καίτοι καὶ αἰσχύνομαι λέγουσα, ὄθεν ὁ θεόσσυτος χειμῶν καὶ ἡ διαφθορὰ μορφῆς προσέπτατό μοι σχετλίχ; προσέπτατο, ἐπῆλθε Schol. B. Comparant supra v. 115. ὀδμά με προσέπτα. v. 554. μέλος προσέπτα μοι. Soph. Aj. v. 283. ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο. Eur. Alcest. v. 421. ἄφνω κακὸν προσέπτατο. Herodot. IX, 99. φήμη ἰουσί σφι ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον πᾶν. Ibid. 100. ἡ κλήδων αὐτῆ σφι ἐσέπτατο.

V. 648. πωλεύμεναι ex Cod. Reg. C. Homericam enim forma quum dictum sit εὐόμεναι, credibile est, ipsam vocem Homericam eamque magis poeticam ab Aeschylō positam fuisse. V. Odys. IV, 384. IX, 189. et saepius.

V. 649. „παρθενῶν locus est, in editiore aedium parte, ubi seorsim a viris degebant virgines. Moschus

de Europa: ὑπωροφλοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισιν. Idem θαλάμος, unde παρθένος ἐκ θαλάμου ἢ μήπω γημαμένη.“
STANL.

V. 651. Comparant Eur. Alcest. v. 1092. τί δ' ; οὐ γαμῆς γὰρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος; Virg. Aen. IV, 32. *Solane perpetua moerens carpere juventa?*

V. 652 — 653. ἰμέρον βέλει τέθαλπται. Proprie dicendum fuit: ἰμέρον βέλει τέρωται, vel simili verbo. At Graeci poetae saepissime, neglecta metaphora, verbo utuntur, quod vel aliam imaginem exhibet vel simplicem sensum exprimit. Nam quod vulgo tradunt, metaphoram non violandam esse, regula est, quae multas exceptiones admittit. Poetae conceditur, ut orationem exornet, utcunque ei gratum videtur; quare Pindarum potissimum, qui sublimiore et audaciore sermonis genere usus est, saepius quam alios videmus ab hoc praecepto recessisse. Id autem propterea traditum esse videtur, ut, qui imaginem adhibeat, eam quam perfectissime illustret, neque, si nolit metaphoram accurate persequi, scribenti accidat, ut inepta voce utatur. Nam summopere cavendum est, ne, si quis negligat metaphoram, ab ea decedens ridiculus fiat. H. l. aptissime dictum est: βέλει τέθαλπται, quum de amoris telo sermo sit, per quod amantium animi inflammantur.

V. 653. ξυναίρεσθαι Κύπριν, συνουσιάζειν Schol. A. Proprie significat haec phrasıs: *Venerem sibi vindicare*, h. e. Venere frui velle.

V. 654. ἀπολακτίσης, ἀπορβίτης, ἀτιμάσης Schol. B. Schuetzius: Metaphora ab equo calcibus, quae sibi nocitura videntur, repellente petita graviter et ornate repulsam pertinacem et ignominiosam designat. ὡς ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων Schol. A.

V. 655—656. βαθὺν λιμῶνα male Schuetzium interpretatum esse *pratū in valle depressiore*, et significare potius *fertilem campum* exemplis demonstravit Blomfieldus. Aesch. Sept. Theb. τὰν βαθύχθον' αἶλαν, ubi Schol. A. explicat per εὐγειον. Eur. Phoen. v. 657. γῆας βαθυσπόρους. Androm. v. 635. βαθεῖαν γῆν, cui opponi ille ait τὸ λεπτογέων apud Thucyd. I, 2. Cf. Etym. M. p. 191, 8. Ἐπιχαρμος βάσσον χωρίον, ἀπὲ τοῦ βαθέτερον, εὐγειον.

V. 657. τὸ δῖον—πόθου, „*ut Jovis oculus desiderium deponat*, h. e. ut ei satisfiat. Oculi enim *sunt in amore duces*. Inde Hesychia: ὀμματίας πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὀμῶν ἀλλοκεσθαι ἔρωτι· ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορῶν γίνεται ἀνθρώποις ἔρῶν. Amoris etiam sedes. *Crescit enim assidue spectando cura puellae*, Propert. III, 21. STANL. Cf. Matth. Gr. Gr. m. §. 430. b. k. p. 965. Praeterea comparant Aesch. Suppl. v. 1010. Soph. Trach. v. 557. Eur. Hipp. v. 527[?] et Ovid. Met. I, 589. sqq., ubi Jupiter ipse, quae hic per somnium indicantur, puellae profitetur his verbis:

Viderat a patrio redeuntem Jupiter Jo
Flumine, et, O virgo Jove digna tuoque beatum
Nescio quem factura toro, pete, dixerat, umbras
Altorum nemorum (et nemorum monstraverat umbras),
Dum calet, et medio sol est altissimus orbe.
Quod si sola times latebras intrare ferarum,
Praeside tuta deo nemorum secreta subibis,
Nec de plebe deo, sed qui caelestia magna
Sceptra manu teneo, sed qui vaga fulmina mitto.
Ne fuge me.

V. 660. Schol. B. ὑπέμεινα ἐγὼ εἰπεῖν τὰ ἐν τῇ νυκτὶ ἐπερχόμενά μοι.

V. 661. Πυθὼ—Δωδώνης. Anachronismum a

poeta admissum esse, notavit Schol. A., quum Promethei temporibus illa oracula nondum exstiterint. Ejus verba sunt: ἀναχρονισμός· οὐπω γὰρ ἦν τὸ μαντεῖον.

V. 662. θεοπρόπους, θεοπρόπος οὐ μόνον ὁ μάντις, ἀλλὰ καὶ ὁ πεμπόμενος δέχεσθαι παρὰ θεῶν χρησμούς. Schol. B. Ἰαλλεν, ἔπεμπεν Id. Sententia est: *nullus diversis temporibus legatos misit, qui referrent Apollinis Jovisque vaticinia*, quod v. 664. dicitur ἀναγγέλλειν.

V. 664—665. αἰολοστόμους, ποικίλους, δυσνόητους. τὸ ἀσήμους καὶ δυσκρίτως εἰρημένους ἐρμηνεῖα ἐστὶ πρὸς τὸ αἰολοστόμους. Schol. B. Comparant Lycophron. 3. 4. οὐ γὰρ ἤσυχος κόρη ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα.

V. 669. ἄφετον, ἐλεύθερον Schol. B. ἀπόλυτον Schol. A. ἄφετος de animalibus dictum esse, quae, in templorum usum a caeteris segregata, libere vagari possent, notavit Blomfieldus, laudans Hesych. Ἄφειτοι ἱεροβόαι.

V. 675. Διὸς χαλινὸς, κατὰ περιφρασιν αὐτὸς ὁ Ζεὺς, τὸ βούλημα τοῦ Διὸς Schol. A. Cf. Agamemni. v. 226. ἀνάγκης λέπαδνον.

V. 676. μορφῇ—διάστροφοι. Cf. Soph. Aj. v. 447. ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. διάστροφοι ἦσαν, διεστραμμένοι ἐγένοντο Schol. B.

V. 678. μύωψ· μυῖα τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Suid. et Phot. Bene monuit Schuetzius, κεράστis ad μορφῆς διαστροφῆν et ὀξύστομος μύωψ ad φρενῶν διαστροφῆν referendum esse.

V. 679. εὐποτον—δέος. „Cum Heathio vel de ignobili quodam rivo Cenchream vicum praeterlabente, eognomine fortasse, vel, quod magis placet, de Erasino fluvio intelligendum puto. εὐποτον δέος est, cujus aquae

uaviter bibuntur. Simile est καλλιόροον. Idem v. 814. Schuetz. Schol. A. πρὸς τὸν ῥοῦν τῆς Κέγχρης, ἥτις φήγη ἔστιν Ἄργους, καὶ πρὸς τὴν Λέρην τὴν πηγὴν. Iujus sententiam de fonte Argivo refutavit Pauw.

V. 680. Λέρνης ἄκρην τε. Canteri conjectura Λέρνης τε κρήνην, quam Blomfieldus recepit, oratio facta est magis conciuna, neque negandum est, eam firmari per Schol. A. κάρην τε conj. Scalig. ap. Valck. fr. Calim. Eleg. p. 130. ed. Lips. ἄδρην τε sc. γῆν Pauw., quae conjecturae supra commemorandae erant; quamquam ineptae sunt. Libri habent ἄκρην, ἄκρον, ἄκρον Videtur omnino legendum esse una mutata litera Λέρνης ἄγρόν τε, ut supra v. 655. πρὸς Λέρνης βαθὺν ἐμιῶνα, ποίμνας βοστάσεις τε πρὸς πατρὸς accuratius descripta est haec regio. Et vero in Lerna Argiva nihil fuisse, quod ἄκρον dici posset, recte adnotavit de Pauw.

V. 681. ἄκρατος ὄργην. ἄκρατος dicitur οἶνος, cui aqua non admista est, unde fervet; ad iram transata haec vox significat *intemperantiam*. ὁ πολὺς καὶ ἐκράτητος κατὰ τὴν ὄργην Schol. B. Argum propterea sic dictum esse, quod nimis morosus esset observator, adnotavit Schuetzcius, conferens cum nostro loco illud Juidii: *Constiterat quocunque modo, spectabat ad Jo, Ante oculos Jo, quamvis aversus* habebat. Et Valer. Flacc. Argon. IV, 351. sqq. πυκνοῖς, v. ad v. 568.

V. 683. sqq. Blomfieldus comparat Thucyd. II, 61. βουλοῖ γὰρ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον. Haec duo epitheta significant, hoc et praeter opinionem et subito accidisse, ut ille vita privaretur. Fabulam psam, qua Mercurius cum occidisse fertur, praeterit lo, quia longum erat enarrare.

V. 684 — 685. „*Ego vero furore percita divino flagro de terra in terram agitor. Iterum allegoriae tenor praeclare servatus. μάστιξ θεία de divinitus immisso furore, ut antea θεόσυτος νόσος, κέντροισι φοιταλέοισι μαραινουσα v. 559.*“ SCHUETZ. γῆν πρὸ γῆς solemnis est formula. Suid. v. Διαζάινειν. Ἄλλ' εἶπεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. v. Ἴτω. Ἄλλ' ἴτω, χαίρω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιο. v. Πρὸ γῆς. Ἔγω δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς, φοβούμενος τὸν ἄγριον δεσπότην, ᾧ μᾶλλον ἴππων ἢ ἀνθρώπων μέλει.

V. 688. ξύνθαλπε — ψευδέσιν. ξυνθάλπειν est *demulcere*. Sententia est: *noli me fallere blandis dictis, misericordia ductus*. „Latini alia metaphora idem reddunt *falsa spe animum lactare*; iidem tamen etiam *calere spe animos et exardescere ad spem* dixerunt.“ SCHUETZ.

V. 689. συνθέτους λόγους, τοὺς ψευδεῖς Schol. B. Proprie: *composita verba*, ut Latini quoque loquuntur; v. Sallust. B. Jug. 85. *Vult vera colloqui, non composita dicta*, i. e. simulata, ficta. Cf. Eurip. Phoen. v. 469. ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφω.

V. 690. ἄπεχε sc. *has res enarrare, quippe quae nimis terribiles audientibus sunt*; i. q. ἔπεχε, quod Abreschius coniecit, *desiste*, σιώπα Schol. A. Infra v. 699. ἐπίσχες ἔς τ' ἄν — προσμάθης.

V. 691. ἠὔχουν. ἀνῆω proprie est *gloriarī, cum confidentia loqui*, deinde i. q. *persuasum esse, opinari*, ut supra v. 338. ἀνῆω γὰρ ἀνῆω. — ξένους λόγους intellige *verba nova et inaudita*, quibus qui audiunt vel in terrorem vel admirationem conjiciuntur. ἄλλοτριούς Schol. B.

V. 695. ἀμφήκει κέντροφ, *ancipiti stimulo*, ἀμ-

φοτέρωθεν πλήττοντι Schol. B. Ἄμφηκες δὲ, ἐξ ἐκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος ἢ κεραυνός, ἢ ξίφος. Hesych. Soph. Aj. v. 286. ἄμφηκες λαβὼν ἔγχος. Noster infra v. 1046. πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Stimulus h. l. dicitur *bipennis*, quia summa mala exponuntur, quae animum Chori tam vehementer tangunt, ut vulnera ab ancipiti ferro, quod acutissimum est, accepisse sibi videatur.

ψύχειν ψυχάν. ψύχειν est *spirare*, unde ψυχή *animam* notat a spirando. Deinde significat ψύχειν *per spiritum aliquid frigidum facere, frigefacere aliquid*, ut loquitur Plaut. Pseudol. IV, 7, 117. *Mihi quoque aedepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit*, i. e. ψυχήν ψύχει, ut nostro loco. Nam qui quid horribile audiunt, frigore quodam corripi solent.

V. 697. προᾶξιν a πράσσειν, *in aliquo statu versari*, vel εὖ vel κακῶς πράσσειν. Est igitur προᾶξις i. q. *fortuna, sors*.

V. 700. Schuetzius: Si Chorus reliquorum Jus infortuniorum enarrationem non alio consilio quam audiendi cupiditate flagitasset, curiosior utique quam humanior videri debuisset. Itaque tempestive his verbis in memoriam ei revocat ipsam Jus petitionem v. 686. sqq. prolatam, dumque gratum esse aegrotis, eequid supersit dolorum, audire pronuntiat, simul se non sua magis quam Jus caussa narrationem hanc exposcere declarat.

V. 702. χρεῖαν, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς Ἰοῦς Schol. B. χρεῖα proprie significat *usum*, deinde *rem*, quae nobis in usu est et quam in usu habere volumus, i. q. *postulatum*. ἠνύσασθ', *vobis perfecistis*, i. e. consequuti estis, impetrastis. ἐτελειώσατε ὄσον παρ' ἐμοῦ Schol. B. Id Chorum facile ab ipso impetrasse ait Pro-

methens, quum labor hujus rei in eo solo posilus esset, ut Jo ad narranda fata permoveret.

V. 708. θυμῷ βάλ', ἐν τῷ σῶ λογισμῷ βάλε Schol. B. *injice in animum tuum, conde animo tuo.* Caeterum omnino legentibus observandum est, hanc Jus errorum enarrationem non ad geographicas tabulas exigendam esse, quum poetae consilium non esset, ut geographiam, illis temporibus obscuram, homines doceret, sed ut voluptati legentium ea inservirent, quae secundum fabulas narrasset.

V. 710. ἀνηρότους γύας, *inarata juga*, h. e. vastas terras. Scythae quia νομάδες, *pastores*, erant, neque agros ut cives colebant neque stabilia domicilia habebant. Pabulum quum deesset gregibus, sedem transmutabant.

V. 711. πλεκτὰς στέγας, *πεπλεγμένας οἰκίας*. Schol. B.

V. 712. πεδάρσιοι, ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαιρόμενοι καὶ ὑψούμενοι. Schol. A. ἐν πεδίῳ αἰρόμενοι. Schol. B.

ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, καλοὺς τροχούς ἔχουσιν ἐν τοῖς ἄρμασι Schol. B. καὶ γὰρ ἐπάνω αἰμαξῶν (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις) τὰς σκηρὰς ἐαυτῶν οἱ Σκύθαι ποιοῦνται. Schol. A. Blomfieldus laudat Hippocrat. de Aer. et Aq. 93. Νομάδες δὲ καλεῦνται (οἱ Σκύθαι), ὅτι οὐκ ἔστι σφι οὐκλήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξῃσι οἰκεῦνται. αἱ δὲ ἄμαξαι εἰσιν, αἱ μὲν ἐλάχισται τετρακύκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι.

V. 713. τόξοισιν ἐξηρητημένοι. „Utilitur hoc loco Thomas Mag. probaturus verbum non modo regere secundum, sed et tertium casum. Deinde ea subnectit exempla quarti casus, quae facile prodant, minus e exploratam fuisse vocis indolem, de qua sic habeto:

ἄρα *apto*, *coagmento*, *apparo*, *instruo*, foecunda, quae alia, derivatorum radice, proxime succrevertit ἀράω, ἀράω, ἀράω, et ἀράω. Horum tria poema generalem illam sequuntur apparandi notionem. ἀράω vero insuper adhaesit Specialis, ut de apparu usurpetur circa cibos, qui ut sint durando, et reu possint, adaptantur, quomodo de aliis rebus ἄρα uibuit Hesiod. in 'Egy. v. 610. ubi vid. Graev. Hinc at *condo* et *condio*. At τῷ ἀράω nihil obtigit, eter illud apparandi aptandique genus, quod absolui, appendendo quidpiam corporibus, unde perpetuo me notat *pendo*, *appendo*, tam proprie quam tropice. ia autem varium in usum varia solent appendi, hinc armis si sermo sit, valet *armare*, si ad ornatum tineat, *ornare*. Hesych. ἐξηρημένοι, κεκοσμημένοι. ce verbi indoles, quam sequendo sponte se sistit acturae ratio, quae dictat perinde esse sive dicas, τῷ ἔμειν τῶ τόξα, sive ἐμὲ τόξοις, et in voce passiva media (nam eodem plane res recidit): ἐγὼ ἐξαρητώμαι α et τόξοις. Hoc tam est perspicuum graece scienti, exemplis demonstrari non egeat. At regiminis cum ero casu alia est et diversa ratio, ex quo si locutus sset Aeschylus, ἐξηρημένοι τόξων foret, *sagittariae ti ti, sagittandi studiosi*. Quo pertinent verba Syrii, quae ex Epist. XX. affert Thomas, διαφερόντως τοὺς ἡμετέρους γυνέας ἐξήρητο — τῇ σπουδῇ —, i. e. ἑαυτοῦ ἤρητο τοὺς —, et ponitur active, nec quicquam simile habet locus alter ex Epist. III, χρυσία καὶ τῶν ἐξήρητό τε καὶ περιέκειτο. Ubi eodem modo quoter scribere poterat χρυσοῖς καὶ λίθοις. Id quod discernere nequivit Magister. Sed scilicet non sapit homo ora triviares grammaticorum canonas, et ubi iudicio

decidenda res venit, saepissime fallitque et fallitur. Caeterum nec illud ex iis quae disputavimus obscurum est, etsi quidem aequae recte *ἐξηρητισμένοι*, et *ἐξηρητυμένοι* in loco praesenti obtinere posset, hoc tantum discriminé, quod *ἐξηρητισμένοι* ex verbi usu propius et convenientius rei, de qua est sermo, sic vicissim *ἐξηρητυμένοι* ob usum restrictum non convenire loco Herodoti lib. I. c. 43. *ἐξηρητυμένοι λογάσι τε καὶ κυσί* et quod alibi habet *ὄτιρ ἐξηρητυμένοι*. Nisi sint, qui ostendere valeant, ampliores esse τοῦ *ἐξαρητῶν* fines, quam nos novimus.“ **ABRESCH.**

V. 714 — 715. *ἀλιστόνοις — φαχλαῖσιν*. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς φαχλα καλεῖται. Etym. M. p. 702, 51. *Ῥαχλαν· οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτὴν. καὶ τὸν τόπον αὐτὸν, ᾧ προσαράττει τὸ κῆμα. Θουκυδίδης (IV, 10.) οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπατιν, τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης*. Suid. *ἀλιστόνοις, ταῖς ὑπὸ τῆς ἀλὸς στεναζούσαις καὶ ἠχούσαις*. Schol. A. *χρίμπτουσα, πλησιάζουσα*. Schol. B. *Litus premere pede jubetur Jo, i. e. a litore non discedere.*

V. 716. *λαϊᾶς χειρὸς, ἐπὶ τῆς ἀριστέρας* Schol. B. De hoc genitivo v. Matth. Gr. Gr. m. §. 377. l. p. 857.

V. 718. *πρόσπλαστοι, προσπελαστοὶ* Schol. A. *πρόσπλαστος est inaccessus, is qui adiri non potest. Eodem modo δυσπέλαστος dicitur.*

V. 719. *Ῥβριστῆν — οὐ ψευδώνυμον*. Dindorfius quoque *Ῥβριστῆν* in Corrigendis et Blomfieldus in Glossario litera majuscula scribi jusserunt; videtur enim fluvius ipse *Ῥβριστῆς* dictus esse, ut verba οὐ ψευδώνυμον probant. V. quae adnotavimus ad interpretationem Germ. p. 75. Araxem intelligit Schol. A. Rectius tamen Schol. B. adnotat: *ὃς (πύταμος) διὰ τὸ*

ἐξάγεσθαι τῶν ὄρων καὶ κατακλύζειν τα παρατυχόντα οὕτω καλεῖται. Τρισημῆς διὰ τὸ τὰ πέριξ ὀλλύειν καὶ διαφθεῖ-
ρειν, ἀτάκτῳ φορᾷ, ὅθεν καὶ τὴν ἐπαννυμίαν ἀληθῶς ἔσ-
χεν Ἄραξις, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἀράσσω τὸ πλήττω γίνεται.

V. 721. Corrige ὄρων. Pronomen αὐτὸν signifi-
cat in Caucasi vicinia affixum fuisse Prometheum, at-
que Jo juberi *ad montem ipsum* accedere. Itaque non
pars Caucasi cum Schol. A. intelligenda est, quamquam
hi montes omnes ad Caucasum pertinere videntur, qui
inter eos est altissimus. Additum enim est: ὄρων
ὑψιστον.

V. 722 — 723. ἔνθα — αὐτῶν. „*Ubi fluvius ille
Hybristes robur suum effundit*, h. e. cum magna vi
prorumpit, e *jugis montis editioribus*. Ut in capite
humano *tempora* haud procul absunt a vertice, sic h. l.
κρόταφοι montis appellantur latera non multum a sum-
mitate ejus remota. Magnum ejusmodi translationum,
quibus regionum et locorum situs cum positione mem-
brorum humanorum comparantur, numerum collegit Eu-
stath. ad Il. II, p. 233. 234. edit. Bas.“ SCHUETZ.
ἐκφυσᾷ μένος, ἐξάγει τὴν ὄρμην τοῦ φεύματος Schol.
B. κροτάφων ἀπ’ αὐτῶν, τῶν ὄφρυων τοῦ Κανκά-
σου. Id.

V. 724. ἀστρογειτόνας κορυφᾶς, τὰς μέχρις
ἀστέρων δηκούσας κορυφᾶς τοῦ Κανκάσου. Schol. B.
ὑπερβάλλουσαν, ὑπερβᾶσαν Id. Comparant Serv. in
Virg. Ecl. VI. *hic autem mons (Caucasus) positus est
circa Assyrios, vicinus paene sideribus*. Cic. Somn.
Scip. *Ex his ipsis cultis notisque terris, num aut
tuum aut cujusquam nostrum nomen vel Caucasum
hunc, quem cernis, transcendere potuit, vel illum
Gangem tranare?*

V. 726. *στρυγόνορα, τὸν τοὺς ἄνδρας στρυγούντα*
Schol. B. Infra v. 900. *ἀστεργάνορα παρθενίαν. Θε-*
μισκυραν, Cappadociae urbem, πόλιν Σκυθίας vocat
Schol. B. Ibi fluvius *Thermodon*.

V. 727. *Ἰνα i. e. quibus fere in regionibus.*

V. 728 — 729. *Σαλμυδησία γνάθος πόντου,*
„sunt fauces Propontidis, per quas in pontum Euxi-
num aditus est, alias Bosporus Thracius, item στόμα
Πόντου; ubi erat Salmydessus; et quia hoc litus erat
saxosum et importuosum, et propter brevina navibus
periculosum (cf. Strab. VII, p. 319. C. ed. Casaub.)
τραχεῖα γνάθος et ἐχθρόξενος ναύταισι, inhospitalis
ναυτίαι, et μητριὰ νεῶν, noverca navium, nominatur.
Vid. quem opportune laudat Abreschius, Xenoph. Exp.
Cyr. VII, 5, 8. SCHUETZ. *γνάθος* proprie est *ma-*
silla, deinde transfertur *ad omne, quod acutum est,*
et quo aliquid sauciatur, corroditur, transfigitur. Cf.
supra v. 64. et ad v. 368. Blomfieldus ad *μητριὰ*
commemorat Eustath. ad Il. V, p. 560, 19. *ἦτοι ἐχθρὰ*
καὶ ὀλέθριος.

V. 731 — 733. *Ἰσθμὸν Κιμμερικὸν ἐπὶ αὐ-*
ταῖς πύλαις λίμνης, intellige Isthmum Cimmericum,
qui proxime adjacet angusto freto paludis, sc. Maeo-
tidis, ut recte Schol. B. supplet. Schol. A. haec adno-
tat: τοὺς Κιμμερίους οἱ πολλοὶ ἔθνος φασὶν ὑπάρχειν περὶ
τὸν Τεῦρον τὸν Σκυθικὸν καὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην· οἵπερ
ἀπώτιστοι εἰσιν, ἥλιον οὐχ ὁρῶντες, ἐν σκότῳ δὲ διαγού-
σιν ὡς ἔν γε νυκτί. Ἄλλως. τὸν Κιμμερικὸν Βόσπορον
φησιν, ὅς ἐστι πλήρωμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Hodie
haec palus vocatur mare Asowicum. — θρασυσπλάγ-
χνως, θαρσαλέως, Schol. B.

αὐλῶνα. αὐλῶν ab αὐλός, quod est tibia vel ca-

nalis, significat *locum depressum inter duo montes, convallis*. Ubi *αὐλῶν* de mari dicitur, est *fretum angustum inter duo litora*. Sic Soph. Trachin. v. 101. *ποντίους αὐλῶνας*. *Hoc fretum te oportet tranare*.

V. 735. *ἐπώνυμος*, σοῦ τῆς βοός. Schol. B. Blomfieldus: Aeschylus *Bosporum Cimmericum* innuit; Scholiasta vero Apollon. Rhod. II, 167. *Bosporum Thracium* ab Ius transitu nominatum fuisse tradit, et recte monet, *περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται*. Vid. Steph. Byz. v. *Βόσπορος*. Etym. M. p. 205, 35. Eustath. in Dionys. 140.

V. 739. *βίαιος*, σκληρὸς δυνάστης. Schol. B.

V. 740. *ἐπέρδιψεν*, ἐπέφερε. Id.

V. 741. *ἔκυρσας*, ἔτυχες. Id.

V. 743. οὓς — εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω ἐν πρ. δόκει σοι, νόμιζε Schol. B. Ex οὓς supple *τούτους*. Sententia est: *quas enim nunc audisti narrationes, eas putato nondum tibi ne in prooemiis quidem esse*, h. e. ne in prooemio quidem sum tibi enarrans tuam fugam. Recte Schol. B. *τοσοῦτοι γὰρ εἰσιν, οὓς μέλλεις ἀκοῦσαι, ὡς οὐδὲ προοίμια τούτων εἶναι οὓς ἤκουσας*.

V. 745. *ἀναμυθίζεσθαι* est *ex imo pectore ingemiscere*. Verbum derivatum est a *μύζω*, quod ex *μῦ* ortum est, ut *αλάξω* ex *αἰ*. Significat fere idem quod *στένειν καὶ ἄχθεσθαι*.

V. 748. *δυσχείμερόν γε* — *δύης*. *Utique ei dicam tempestuosum mare dirae calamitatis*. Sic Eurip. Hippol. v. 822. *κακῶν πέλαγος*. Goethius noster: *ein Meer von Klagen*. *δυσχείμερον, τὸ ἄγριον* Schol. B. *ἀτηρεᾶς δύης, σκληρεᾶς καὶ ἀφορήτου δυστυχίας*. Id. Comparant Eur. Orest. v. 340. sqq.

ὁ μέγας ὄμβρος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.
 ἀνά δὲ λαΐφος ὡς
 τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων
 κατέκλυσεν δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
 λάβροισι ὀλεθροῖσιν ἐν κύμασιν.

V. 749. Comparant Eurip. Troad. v. 632. Med.
 v. 145. 795. Andromach. v. 397. Soph. Ant. v. 469.

V. 750. στυφλὸς est *asper, praeruptus, σκληρὸς*
 Schol. B. στυφλόν, ἢ στυφελόν· τραχὺ, σκληρόν. Hesych.
 Noster Pers. v. 303. στυφλοὺς παρ' ἀκτίας. Ibid. v. 965.
 στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτίας. Eurip. Bacch. v. 1135.
 ὑπὸ στυφλοῖς πέτραις.

V. 751. σκήψασα, πεσοῦσα βαρέως Schol. B.

V. 754. δυσπετῶς, δυσκόλως Id. ὁ Προμηθεὺς
 ἰδὼν τὴν Ἴω λυπουμένην δι' ἃ πάσχει κακὰ, φησὶ πρὸς
 αὐτήν, δυσχερῶς ἂν τὰς ἐμὰς κακοπαθείας ἔφερεις. Schol. A.

V. 756. αὕτη, τὸ ἀποθανεῖν. ἀπέδωκε τὴν σύντα-
 ξιν πρὸς τὸ ἑπαλλαγῆ, ὥσπερ τὸ, ξύλινον μόρον εὐρόντες,
 ἦν καλέουσι παγίδα. Schol. B.

V. 760. συμφορὰν, ἣτοι ἐκπεσεῖν τὸν Δία τῆς
 βασιλείας τῶν θεῶν. Schol. A. Comparant Soph. Oed.
 Tyr. v. 937. τὸ δ' ἔπος, ὃ ἔξεργῶ τάχα ἦδοιο μὲν· πῶς
 δ' οὐκ ἂν· ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

V. 761. πῶς οὐκ ἂν εὐφράνθην ἐγὼ ἐξ αὐτοῦ πολλὰ
 κακὰ καὶ ἐπαχθῆ πάσχουσα; Schol. A.

V. 762. τῶνδε, ἃν ὁ Ζεὺς πείσεται, λέγω τῆς ἀρ-
 χῆς ἐκπεσεῖν Schol. B.

V. 765. εἰ — βλάβῃ, v. ad v. 195.

V. 766. ἀσχαλᾶ, λυπηθήσεται Schol. B.

V. 767. θεόρτον, ἐκ θεοῦ ὀρμώμενον, ἦτοι θεῖον. Id.

V. 768. τί δ' ὄντιν', ἀντὶ τοῦ, διατί ἐρωτᾷς ὄντια

καὶ ποῖον γάμον γαμήσει ὁ Ζεὺς; οὐ γὰρ πρέπει λέγεσθαι τοῦτο. Schol. A.

V. 770. φέρτερον. Comparant Pind. Isthm. VIII, 67. πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. φέρτερον, ἰσχυρότερον Schol. B.

V. 771. ἀποστροφῇ, ἀποφυγῇ Schol. B.

V. 772. πλὴν ego cum Elmslejo recepi, qui monuit, nihil inter πρὶν (quod vulgo legitur) et ἄν interponi debere, nisi particulam. λυθεῖς participium retinui, ut exquisitius et vix a librariis pro λυθῶ positum. Oratio non est abrupta, sed supplendum εἰμι, ut Soph. Oed. Tyr. v. 1526. ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. V. Herm. ad Viger. p. 770.

V. 774. τῶν σῶν. „Stanlejus: „„De Promethei solutione duplex veterum sententia. Sunt qui a Jove solutum tradant, postquam cum eo Prometheus ob explicatam Themidos de Thetide prophetiam in gratiam redierit. Alii Herculem eum a vinculis exemisse invito Jove tradunt. Priori sententiae aliquoties favere videtur Aeschylus, ut v. 522. Hic vero posteriorem sententiam se omnino amplexum ostendit.““ Stanleji hac observatione ne quis inductus Aeschylum pugnantly secum composuisse criminetur, notandum est, eum tertiam quandam liberati Promethei causam sequi, ex utraque in unam conflata. Fingit nempe Herculem quidem Promethei liberatorem exstitisse, eundem tamen Jovi, ut Prometheo ignosceret, ejusque liberationem ratam haberet, hac lege persuasisse, ut Prometheus vicissim ei periculum, quod a Thetidos nuptiis timendum esset, aperiret.“ SCHUETZ. Conf. quae disseruimus in praef. ad Germ. huj. trag. conversionem, p. XXVI. sqq. Caeterum τινὰ ἐκγόνων ambigue dictum est, quum *filius*,

περος, pronepos, quicumque ab ea natus intelligi possit. Quapropter Jo accuratius inquiril.

V. 776. τρίτος—πρὸς δέκ' ἄλλαισιν, τρισκαίδεκατος. ἀπὸ Ἰοῦς Ἐπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βήλος, οὗ Δαναός, οὗ Ἐπερνήστρα, ἢ μὴ κτείνασα τὸν Αἰγυῖα τὸν ὁμόζυγον, ἧς Ἄβας, οὗ Προῖτος, οὗ Ἀκρίσιος, οὗ Δανάη, ἧς Περσεὺς, οὗ Ἐλεκτρεύων, οὗ Ἀλκμήνη, ἧς Ἥρακλῆς. Schol. B.

V. 777. εὐξύμβλητος, εὐγνωστος. Id. Sic, laudante Blomf., εὐξύμβουλος Noster Choeph. v. 168. Suppl. v. 695. Contrarium Soph. Trach. 696. ἀξύμβλητος.

V. 779. προτείνων, ἐξ ἀπλῶν διδούς. Schol. B. προτείνειν, *porrigere*, proprie dici de iis, qui pabulum pecori ostentent, ut ad sequendum prolificent; quo sensu frequenter adhiberi προσείω, adnotat Blomfieldus, commemorans Plat. Phaedr. p. 338. C. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα φρέμματα, θαλλόν, ἢ τινα καρπὸν προσείοντες, ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις etc. Sensus igitur est: *quae tu mihi antea ultro promissisti, ea jam noli non praestare.*

V. 784. χάριν θέσθαι τινὶ est *gratiam alicui facere*. Eur. Hecub. v. 1201. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν θέσθαι. Prosaici scriptores dicunt χάριν καταθέσθαι τινί.

V. 785. μηδ'—λόγους, *neque adspernare mea dicta*. ἀτιμάζειν est *rejicere, in nullo honore habere, repudiare*. V. Aesch. Eum. v. 834. οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν.

V. 789. προςχερήσετε, v. ad v. 644.

V. 790. πολύδονον, πολυτάραχον Schol. B.

V. 791. μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν, v. ad Eumen. v. 262. Comparant Nost. Choeph. v. 441. τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου. Suppl. v. 183. φυλάξει τὰμ'

ἐπη δελτούμενα. Soph. Philoct. v. 1318. καὶ ταῦτ' ἐπί-
 στω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. Triptolem. fragm. 535.
 (ed. Dind.) Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἔμοὺς λόγους.
 Triangulares erant tabellae, quibus veteres ad scriben-
 dum utebantur, et libri ex singulis tabellis congesti ap-
 pellabantur δέλτοι, quia forma literae Δ similes erant.
 Unde animum et memoriam comparant cum tabula aut
 libro, cui aliquid inscribendum est, ne oblivioni trada-
 tur. δέλτοι dicuntur μνήμονες, i. e. μνημονευτικὰ
 Schol. B.

V. 792. ῥεῖθρον ἠπείρων ὄρον intellige Bospo-
 rum Cimmericum, v. 731. sqq. τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης
 ὄρισμόν. Schol. B.

V. 793. ἠλιοστιβεῖς, ἤγουν πρὸς τὴν ἀνατολήν,
 ἔνθα βαδίζει ὁ ἥλιος. Schol. A. Contrarium legimus
 in Sept. Theb. v. 841. τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι, τὰν ἀνά-
 λιον. — Sequi debbat verbum finitum βαῖνε s. tale
 quid, sed exciderunt plures versiculi.

V. 795. sqq. Κισθίηνης. Κισθίνη πόλις Αἰθιοπίας,
 περὶ δὲ αὐτὴν εἰσὶ τὰ Γοργόνεια πεδία, ἐν οἷς κατοικοῦσι
 Δινῶ, Πεμφρηδῶ, καὶ Ἐννῶ, αἱ τοῦ Φόρκυος τοῦ υἱοῦ
 τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Γῆς, ὃς μίγεις τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφῆ
 Κητοῦ ταύτας ἀπέτεκε, κατῴκουν δὲ ὑπὸ γῆν, καὶ οὔτε
 ἄλλω οὔτε σελήνῃ ἦσαν θεαταί, κυκνόμορφοι δὲ ἦσαν διὰ
 τὴν λευκότητα. Schol. B. Erant autem Phorcides δῆ-
 ναιαὶ κόραι, i. e. secundum Apollodorum γράϊαι ἐκ
 γενετῆς, a nativitate vetulae, et uno tres oculo, uno
 dente tres praeditae, quibus per vices utebantur. Se-
 cundum Hesiodum duae tantum fuerunt, Pemphredo et
 Enyo. Vocantur κυκνόμορφοι, *cygniformes*; quod de
canitibus intelligunt Stanlejus et Schuetzius. ἐπημύμεναι
 i. e. ἔχουσαι.

V. 800. sqq. *Αἱ Γοργόνες ἦσαν Ἀσθενῶ* (alii vocant *Σθενῶ*), ἢ *Εὐρύαλεια*, καὶ ἡ *Μέδουσα*· εἶχον δὲ καὶ αὐταὶ ἓνα ὀφθαλμὸν, ὥσπερ αἱ *Φορκίδες*. ἦσαν δὲ περρωταὶ, καὶ τρίχας δράκοντος ἔχουσαι· ὡς εἴ τις εἶδεν ἀνθρώπος, εὐθὺς ἐτελεύτα. εἶχον δὲ καὶ σωῶν μεγάλων ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς, καὶ πτέρυγες αἷς ἐπέτοντο. Schol. A. εἰσιδὼν ἔξει οὐδεις πνοᾶς, λιθοῦται γὰρ αὐτίκα. Schol. B.

V. 803. φροῦριον λέγω, τουτέστιν ὡς ἀνωθεν εἶπον *Γοργόνας* καὶ *Φορκίδας* δεῖ σε φυλάττεσθαι, ἵνα μὴ τὸ ξῆν ἀπολέσῃς. Id.

V. 805. sqq. Schuetzius citat Solin. c. 13. *In Asiatica Scythia terrae sunt locupletes, inhabitabiles tamen, nam cum auro et gemmis affluant, Gryphes tenent universa, alites ferocissimae et ultra omnem rabiem saevientes, quarum immanitate obsistente ad venas divites accessus difficilis ac rarus est; quippe visos discernunt, veluti geniti ad plectendum avaritiae temeritatem.* Aeschylus *Gryphes* vocat *κύννας*, ut v. 1024. αἰετὸς appellatur *Διὸς πτηνὸς κύων*, quem Cicero Tusc. II, 10. *Jovis satellitem* dicit. *Harpyas* quoque *Jovis canes* dici observavit Ruhnk. Epist. Crit. I, p. 93. Sunt autem *ἄκραγεῖς*, quae vox vulgo derivatur ab *a* (priv.) et *κράζω*, ut sit *mutus*, sed quum *a* illud Aeschylus non producat, hujus vocis alia origo esse videtur. Interim ego in vertendo retinui vulgatam interpretationem, qua mihi videbatur respondere nostro: *heiser*. Porro ὀξύστομοι vocantur *Gryphes*, h. e. ὀξυόδοντες Schol. B.

V. 806. sqq. De *Arimaspis* conf. Muret. Var. Lect. XII, 8. Stanlejus ad n. 1. haec adnotat: *Arimasporum* historiae tres libros carmine composuit *Aristeas Proconnesius*, quem, nisi supposititium opus fuerit, prout sentit

Dionysius Halic. et suspicari videtur Longinus (περι ὕψους c. 8.), secutus est in hisce describendis Aeschylus: exstat enim haud absimile ex Arimaspeis apud Joannem Tzetzem, Chil. 7. hist. 144.

Ἴσσηδοὶ χαίτησιν ἀγαλλόμενοι τανάησιν
καὶ σφας ἀνθρώπους εἶναι καθ' ἑρθεὶν ὁμοῦρους,
πρὸς Βορέω, πολλοὺς τε καὶ ἐσθλοὺς, κάρτα μαχητάς,
ἀφνειοὺς ἔπποισι, πολὺβήγνας, πολυβοῦιτας·
ὀφθαλμὸν δ' ἔν' ἕκαστος ἔχει γαρλεντι μετώπῳ
χαίτησιν λάσιοι, πάντων σιβαρώτατοι ἀνδρῶν.

Plinius etiam *uno oculo in media fronte* insignes tradit. Gellius N. A. IX, 4.: *item esse homines sub eadem regione coeli, unum oculum in frontis medio habentes, qui appellantur Arimaspi: qua fuisse facie Cyclopas poetae ferunt.* Et Strabo Cycloperum fabulam hoc arrepto argumento e Scythia in Graeciam delatam putat lib. I. Eustathius prodit in Dionysii perieg., eos inter sagittandum alterum oculum solitos esse claudere, quae consuetudo tandem in naturam transierit. Ex hoc vitio nomen haesit. Ἄριμα enim lingua Scythica *unum* significat, σπου *oculum* teste Herodoto lib. IV, 27. Eustathius aliter, nempe ἄρι *unum* et μασπός *oculum*, cui accedit Schol. B. Quidquid vero de Arimaspi dicitur, tria dubium vocat Herodot. III, 116., imo de iis nihil tradi praeter fabulas Strabo probat XI, p. 507. C. ed. Casaub. Cum Eustathio facit Muretus, eamque sententiam munire studet iis, quae Hippocrates narrat, apud quosdam in Asia populos pulchrum haberi oblongo capite esse: ob idque nutrices recens editorum infantium tenella capita manibus contrectando ac comprimendo, globosam et orbicularem figuram corrumpere, eaque fastigiare, ac fasciis etiam adstricta cogere in

acumen crescere; paulatim studium in naturam vertisse, ut omnes ea in gente oblongis capilibus nascerentur; ex eoque *Macrocephalos* vocari. *Ἴπποβάμονα, equo incedentem*, *ἱππικόν* Schol. B.

V. 807. *χρυσόρῥυτον*. Auro abundare plagas illas septentrionales, praeter Solin. c. 15. asserit Herodot. III, 116. πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης πολλῶ τοι πλείστος χρυσὸς φαίνεται ἑών. Cautè tamen subdit ὅπως μὲν γινόμενος οὐκ ἔγω, οὐδὲ τοῦτο ἀτρεκέως εἶπαι. Hinc Lucan. Phars. III, 280.: *auroque ligatas substringens Arimaspe comas*. Hujus caussa Gryphes cum Arimaspi assidue pugnare ex Aristeia refert Pausanias in Corinth.⁶⁶ STANL.

V. 808. *νᾶμα Πλούτωνος*, ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἐν τούτῳ χρυσὸν εὕρισκεσθαι τοῦτο τὸ ὄνομα ἐσηκώς. Ἔτεροι δὲ τὸν Πλούτωνα οὐκ ὄνομα ποταμοῦ φασί, ἀλλὰ τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ὃς διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον πλούτων καὶ χρυσορῥόας καλεῖται· σὺ δὲ μὴ τοῦτο νόει, ἀλλ' ἕτερον. Schol. B. Nunquam alias hic fluvius commemoratur, et Aeschylus fabulam antiquam secutus esse videtur, nobis hodie incognitam.

V. 810. sqq. *κελαινὸν φῦλον*, οὗ πρὸς ἡλίου — *πηγαῖς*. „Veteres Aethiops ad extremitates terrae collocatos censebant, non solum versus meridiem, sed et versus orientem et occidentem; etenim monet Strabo lib. I. τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι, cujus rei testem adducit Aeschylum in Prometheo *λομέμφω*. Veteres sequitur Ptolomaeus, εἰσὶ δὲ ὁμοίως οἱ ὑπὸ τὸν Ζωδιακὸν οἰκοῦντες ἀπὸ δύσεως μέχρις ἀνατολῶν, ἅπαντες μέλανες τὰς χροῖας Αἰθίοκες. Inde πρὸς ἡλίον *πηγαῖς* positi.“ STANL. Schol. A. *κελαινὸν φῦλον*. ἥτοι εἰς τὸ μέλαν γένος. λέγει τοὺς Αἰθίοκας, οἷτινες

κατοικοῦσι πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ ἡλίου, ἔνθα ἐστὶ καὶ ὁ ποταμὸς ὁ λεγόμενος Αἰθίοψ. Hunc fluvium a nigro colore nomen accepisse indicat Solin. c. 24. *ultra adhuc amnis, qui atro colore exit, per intimas et exustas solitudines, quae torrente perpetuo et sole nimio plusquam ignito nunquam ab aestu vindicantur.*

V. 813. καταβασμὸς est proprie *descensus*, i. e. *cataracta*. Scholiastae intelligunt de monte, qui Καταβασμὸς appellatus sit, Asiam Africamque dividens. Sed recte animadverterunt Interpretes, poetam loqui de Καταδούποις Nili, ubi fluvius iste de montibus praecipitatur; ibi, quum antea *Nigris* (Νίγειρ) appellatus esset, jam Nilus (Νεῖλος) dicitur. Commemorat Solin. c. 32. *demumque a Cataracte ultimo tutus est, ita enim quaedam claustra ejus Aegyptii nuncupant; relicto tamen hoc post se nomine quo Nigris vocatur.* Herod. II, 17. ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρξάμενός ἐκ τῶν Καταδούπων. Cic. Somn. Scip. *Sicut ubi Nilus ad ea quae Catadupa nominantur, praecipitat ex altissimis montibus.* Plin. V, 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Aethiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo Cataracte inter occurrentes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruerē.*

Βυβλίνων ὄρων. Schol. A. ἀπὸ τῆς γινομένης παρ' αὐτοῖς βύβλον ἔπλασαν τὰ βύβλινα ὄρη. Solin. c. 30. *Nilus parvo viget et calamo praeteritur.* V. Hesych. v. βύβλινος.

V. 814. σεπτὸν, σεβάσιμον διὰ τὸ πιαίνειν τὴν Αἴγυπτον. Schol. B. Inprimis nobilis propter *dulcedinem* aqua fuit Nili. Interpretes afferunt Achill. Tat. IV, c. 18. γλυκὸν δὲ πινόμενον ἦν, καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἡδονῆς. — διὰ τοῦτο αὐτὸν ἄκρατον ὁ Αἰγύπτιος πίνων

οὐ φοβείται, Διονύσου μὴ δεόμενος. Et Pescennii dictum ad milites: *Nilum habetis et vinum quaeritis?* Cf. ad v. 679.

V. 815. τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα, τὴν Ἀγρυπτον, ἣν καὶ Δέλτα καλοῦσιν Schol. B. Ob figuram enim, sicuti Sicilia.

V. 816. τὴν μακρὰν ἀποικίαν, *longam*, i. e. *longinquam*, *coloniam* dicit, ab Jus patria longe distantem. — κτίσαι, οἰκίσαι Schol. A. ποιῆσαι Schol. B.

V. 818. ψελλόν τε. ψελλός, ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων. ψελλίζειν, ἀσήμεως λαλεῖν. Hesych. ψελλόν, δύσγνωστον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ψελλιζόντων παιδῶν Schol. B. Est igitur *balbe dictum*, obscure expositum.

V. 819. Possit scribi ἐπανδιπλαζε, ut Eumen. v. 915. ἐπανδιπλοῖζω.

V. 821. παρειμένον, παροφθὲν, παραλελειμένον. Schol. B.

V. 824. μέμνησαι δέ που, i. e. *siquidem meministi*. Cf. v. 784 — 787.

V. 825. Schuetzius: „Scite hic Prometheus a quaestione Chori deflectit, non solum ut Jus historiam absolvat, sed etiam ut respondendi necessitatem effugiat.“ At respondet Prometheus neque quidquam praetermittit eorum, quae promiserat. Exponit enim in iis, quae sequuntur, et Jus post errores fortunam et partum ejus, a quo vinculis liberabitur.

V. 828. τεκμήριον τοῦτο, τὸ τὰ πρόσθεν ἐρεῖν Schol. B. μύθων ἐμῶν, οὓς ἔφην αὐτῇ περὶ τῆς λύπης, πλάνης. Id.

V. 829. ὄχλον, τὸ πλῆθος. Id. τοὺς μὲν οὖν πολλοὺς λόγους ἔάσω, πρὸς αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον τῶν σῶν πλανημάτων πορεύομαι. Schol. A.

V. 831. δάπεδα omnes Codd. exhibent, neque eorum auctoritatem spernendam putavi. Nam quum δᾶ Dorice dicatur pro γᾶ, γῆ, non dubito, quin apud Atticos syllaba prima vocis δάπεδα recte producatur.

V. 832. αἰπύνωτον, *celsa juga habentem*, ὑψηλὴν Schol. B. ὄπον μαντεῖᾶ εἰσι, addit Schol. A. Templum enim Jovis ad Tomari montis radices positum erat. Dodona autem jacebat in regione Molossorum (Μολοσσᾶ δάπεδα).

V. 833. Θεσπρωτοῦ, ἀπὸ Θεσπρωτίδος γῆς ἀνομασμένου Schol. B.

V. 834. τέρας δ' ἄπιστον αἰ —, ἀπιστοῦσι γὰρ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δρῦν φωνικὴν, καὶ ἰδόντες ἐκπλήττονται. Schol. B. „Fabulosae quercus fatidicae ia querceto sacro prope Dodonam multum inter veteres celebratae. Earum jam Homerus mentionem facit. Sophocles in Trachiniis, primum (v. 175.) antiquam fagum, unde columbae illae geminae oracula reddiderint, deinde vero etiam in Sellorum luco (v. 1174.) *vocalem quercum*, πολύγλωσσον δρῦν, memorat.“ SCHUETZ. τὸ δὲ προσήγοροι ἀντὶ τοῦ φωνικαί. Schol. B.

V. 836. προσηγορεύθης, ἐκλήθης Schol. B. προσηγορεύειν enim est h. l. *appellare*, non ut alias *salutare*. Nos tamen *begruessen* eodem sensu dicimus. Sententia est: *oraculum tibi significavit, te Jovis conjugem futuram esse.*

V. 837. μέλλουσ' ἔσεσθαι, τῶνδε προσσαίνει σέ τι, plurimi Codd. habent, et Schol. B. adnotat τοῦτο διὰ μέσου· λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τούτων ἀντὶ τοῦ θέλγει καὶ κατέχει καὶ οὐκ ἄλλης τινὸς ἢ σοῦ ταῦτα γνωρίζεις πάσθῃ. Quod non ferendum est; mire enim languerent haec verba. Additum igitur est e nonnullis

Codd. εἰ, ut ἔσεισθαι εἰ vel per crasin legatur, vel ἔσεισθ' εἰ scribatur. Optima sane haec sententia, quae habet aliquid ironiae, quum indicetur, felicitatem et honorem hujus conjugii non valde magnum fore. Homerus et poetae comici αἰ diphthongum ejicere non dubitarunt; tragicos tamen hanc libertatem sibi non concessisse putat Hermannus ad Eurip. Iph. Taur. v. 667., ubi legitur: προδούς σε σώσεισθαι αὐτὸς εἰς οἶκον μόνος. Recte vero Hermannus talem crasin admitti posse apud eos statuisse videtur; neque ego eam duram existimo. Facile accidere potuit, ut librarii, quum plene scriptum reperissent ἔσεισθαι, hujus rei ignari, metri scilicet caussa εἰ omitterent. Aeschylo si talis crasis dura visa esset, facile scribere potuisset: μέλλουσ' ἔσεισθαι, τῶνδ' ἡ γ' εἰ σάινει σέ τι, quod non scripsisse videtur. Caeterum προσσαίνειν proprie dicitur *de canibus*, estque omnino *blandiri*, *κολακεύειν*, *εὐφραίνειν*.

V. 838. οἰστρήσασα, ὑπὸ οἰστρου βακχευθεῖσα Schol. B. Cf. Herm. ad Eurip. Iph. Aul. v. 77. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος. Nam οἰστράω est *agitare furore*, οἰστρέω autem *agito furore*.

V. 839. ὁ κόλπος Πέας est *mare Adriaticum*; ὁ Ἴόνιος κόλπος. ἀπὸ τοῦ ἐκείσε τὴν Πέαν τιμᾶσθαι. Schol. B. Πέας πόντος. ὁ Βόσπορος. ἢ ἐστὶ καὶ Ἀδριας. καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος πόντου Ἀδριαίου. Phot. Lex. MS.

V. 842. Ἴόνιος. „Etyim. M. p. 473, 16. Ἴόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰούσ, ὡς Αἰσχύλος. Schol. Apoll. Rh. IV, 308. Ἴόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρίου. τινὲς δὲ, ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ, ubi legendum videtur τὸ πρὸς τῇ Ἰοῖ, et mox ἀπὸ τῆς τῆδε γενομένης. Eustath. in Dionys. 92. Λέγεται δὲ Ἴόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι

(v. 631.) δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰούσ. διενή-
 ξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη κἀνταῦθα. οἱ δὲ φασὶν
 ἀπὸ Ἰάονος, ἀνδρὸς Ἰτάλου, ἢ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλ-
 λυρικοῦ. pro Ἰάονος Steph. Byz. Ἰόνος. Stanlejus mo-
 net Jonium mare latius a Poetis quam a Geographicis
 extendi. Cum nostro consentit Charax in Ἑλληνικοῖς
 apud Anonymum de Incredib. Galei Opusc. Mythol.
 p. 106.“ BLOMF.

V. 845. τοῦ πεφασμένου, τοῦ φανέντος Schol. B.
Cernit mens mea plus quam conspicuum est. Possit
 etiam verti: *plus, quam dictum est, plus quam ego*
dixi, ut πεφασμένου perfectum sit a φημί.

V. 847. ἐς ταυτὸν, ἐκείσε ὅθεν τοὺς λόγους ἀφῆκα
 Schol. B.

V. 848. Κάνωβος ἐσχάτη. Commemorant Eu-
 stath. in Odys. I. τὴν Κάνωβον ἐσχάτην χθονὸς λέγει,
 ὡς κειμένην βορειοτάτην ἐν τοῖς πρὸς τῇ θαλάσῃ μέρεσιν
 Αἰγύπτου. Et in Odys. IV. ὁ δ' αὐτὸς (Apion) λέγει,
 καὶ ὅτι πείρατα γαίης ὁ ποιητὴς ἐνταῦθά φησιν, οὐ τὰ
 πρὸς Ὀκεανὸν, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖ πρὸς τῇ κατὰ Νεῖλον θα-
 λάσῃ· καθὰ καὶ Αἰσχύλος εἰπὼν· ἔστιν πόλις Κάνωβος
 ἐσχάτη χθονὸς· πᾶσα γὰρ ἀγγέλιος, ἐσχάτη χθονὸς. —
 τελευταία τῆς γῆς Schol. B.

V. 849. Νείλου — προσχώματι. Vid. Strab.
 XVII, p. 788. D.: ἐν δὲ ταῖς ἀναβάσει τοῦ Νεῖλου κα-
 λύπτεται πᾶσα (ἢ νῆσος), καὶ πελαγίζει πλὴν τῶν οἰκή-
 σεων· αὗται δ' ἐπὶ λόφων αὐτοφυῶν, ἢ χωμάτων ἴδρυν-
 ται, πόλις τε ἀξιόλογοι καὶ κῶμαι, νησίζουσαι κατὰ τὴν
 κόρφαθεν ὄψιν.

V. 851. ἐπαφῶν, ἐφανάμενος Schol. B. ἐπαφῶ,
 ψηλαφῶ, ἐπιφανέει. Cyrilli Lex. MS. ἐπαφάση τῷ δεκ-
 τῶ, ἀντὶ τοῦ ἐφάση. Erotian. p. 26. — ἀταρβεῖ,

χωρὶς φόβου. τὸ ἀταρβεῖ χειρὶ λέγει ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ κακῷ, ἀλλ' ἐπὶ καλῷ αὐτῆς θυγῶν. Schol. B.

V. 852. τῶν Διὸς γεννημάτων. Schol. B. videtur hunc locum recte interpretatus esse, quum dicit: γεννημάτων Διὸς λέγει περὶ τῆς ἐπαφῆς, αὕτη γὰρ ἀντὶ σπέρματος ἤρκεσεν. Nam, ut libri scribunt, τὰ γεννήματα Διὸς posita sunt in illa contrectatione et illo leni tactu, quo gravida facta est Io. Itaque τὰ γεννήματα sunt ut ita dicam θυγήματα, quae non solum ad valetudinem ejus restituendam, quam sola voluntate sua restituere potuisset Jupiter, verum etiam ad generandum filium vim exercebant. Verba ipsa suadent, ut locus sic intelligatur, quo nihil expeditius. Nomen ipsum Ἐπαφον quodammodo explicat τὰ γεννήματα. Quare ad conjecturas non confugio, neque probo θυγήματα, quod Brunckius auctore Peyraredo Schuetziusque receperunt, vocabulum neque idonea auctoritate munitum neque analogiae convenienter formatum.

V. 853. καρπώσεται, κτήσεται Schol. B.

V. 855. sqq. γέννα πεντηκοντάπαις θηλύσπορος est *genus e quinquaginta puellis constans*. πέμπτην γένναν τὸν Δαναὸν λέγει φεύγοντα εἰς Ἄργος διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τῶν αὐτοῦ θυγατέρων γάμον συνάψαι τοῖς αὐτοῦ ἀδελφοῦ Αἰγύπτου παισὶ. Schol. B. De hac historia conf. argumentum Danaidum Aeschylī s. Supplicium. φοβηθεὶς ὁ Δαναὸς μήπως ἀναιρεθήσεται ὑπὸ τῶν υἱῶν Αἰγύπτου (ἦν γὰρ χρησμός αὐτῷ δοθεὶς πάλαι περὶ τούτου) ναῦν κατεσκευάσασε τὴν κληθεῖσαν πεντηκόντορον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ὧν ἐγέννησε θυγατέρων· ἢ τὰς οἰκείας κόρας ἐνθήμενος, εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆει, φυγῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Αἰγυπτογ· ὃς εἶχεν υἱὸς πεντήκοντα, οἱ τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας ἐξήτουν ἐπὶ τῷ συνοικῆσαι

αὐταῖς. καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς τῆς ἱστορίας οὕτως ἔχει. ὁ δὲ παρὼν ποιητὴς φησι, διὰ τοῦτο ἐλεύσεται εἰς τὸ Ἄργος ἡ Θηλύσπορος γέννα, ἢ πέμπτη ἀπὸ Ἐπάφου, ἣ γοῦν αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, διὰ τὸ μὴ θέλειν συνελθεῖν εἰς γάμον τοῖς ἐξαδέλφοις αὐτῶν. τέως οὖν ὕστερον. σπεισαμένων τοῦ τε Δαναοῦ καὶ τοῦ Αἰγύπτου, ἔδωκεν ὁ Δαναὸς τὰς οἰκείας θυγατέρας εἰς γάμον τοῖς υἱοῖς Αἰγύπτου. ἐπεὶ δὲ ἐπτοεῖτο, κατὰ τὸν χρῆσμον, ὅτι ἀναίρεθήσεται ὑπὸ ἐνὸς ἐκείνων, παρήγγειλε ταῖς θυγατράσιν αὐτοῦ ἀνελεῖν νυκτὸς τοὺς νυμφίους. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι οὕτως ἐποίησαν, μία δὲ θελχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ξρωτος, οὐκ ἀνεῖλε τὸν ἑαυτῆς νυμφίον, ἀλλ' εἶπασε ξῆν· περὶ ἧς καὶ ὁ ποιητὴς φησι. Schol. A.

V. 858. οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας, *illi autem animos percussī, animo consternati*, h. e. amore vehementi capti. περιεσπασμένοι καὶ πεφροντισμένοι Schol. B. Homer. Od. XXII, 298. φρένες ἐποτίηθεν. Sapph. τὸ μοι ἄν καρδίαν ἐν στάθεισιν ἐπτόασεν. Cf. Noster Suppl. v. 220. ed. Well., ubi eadem imagine utitur Aeschylus. Eurip. Iph. Aul. v. 586. ξρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθη. Saepissime de amore adhiberi hoc verbum, notavit Toupius in Longin. X. πτοιασθαι λέγεται τὸ παρορμασθαι πρὸς τὰ Ἀφροδίσια. Hesych.

V. 859. κίρκοι, ut *accipitres*, qui columbas persequuntur. V. Horat. Od. I, 37, 17. ab Italia volantem remis adurgens (*accipiter velut molles columbas*, aut leporem citus venator). Lycophron. v. 169. κίρκον καταρδάκτῆρα Paridem, Helenae raptorem, vocat. Dicuntur autem πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι, a columbis non procul relictī, non spatio derelictī, h. e. *columbis acriter instantes et imminentes*.

V. 861 — 863. Hic locus a multis multum tenta-

tus est. Primum φθόνον σωμάτων interpretantur Scholiastæ de corporibus filiorum Aegypti, quos deus infensus ἀπόλεσεν. Sed in aperto est, φθόνον δὲ σωμάτων ἔξει θεός dici de virginum corporibus: *invidēbit illis, qui persequuntur, connubium deus, ut non potiantur Danaidum corporibus*; non captandas enim nuptias captantes illi dicti sunt. Post hoc Πελασγία δὲ δέξεται de iisdem (virginibus) intelligendum est; ex Aeschylī Suppl. enim constat, eas recipere Pelasgiam, ut cives suas, omni periculo liberatas; Πελασγία autem est Peloponnesus, ἦτοι τὸ Ἄργος Schol. B. De corporibus mortuorum intelligi haec verba non possunt, quum nihil de interfectis sponis commemoratum sit. Hoc demum sequitur: *θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει*, qui genitivi absoluti habent, quo nos offendant. Requiritur enim ad δαμέντων subjectum; quapropter aut lacuna h. l. est, aut ex praecedentibus supplendum est αὐτῶν s. ἐκείνων, ut ad Aegyptii filios referatur, quod utique hic facilius subintelligi potest, quam in loco Eumenid. v. 50., ubi contra linguae usum desideratur subjectum. Sensus igitur est: *Argos patria recipiet eas, postquam illi domiti sunt femineo Marte cum nocturna audacia. θηλυκτόνῳ Ἄρει proprie valet muliebriter occidente Marte, h. e. Marte qui per mulieres occidit, omnino igitur femineo ferro; νυκτιφρουρήτῳ θράσει est audacia noctem observante, θράσει τῷ νυκτός ἐπιτηρήσαντι (νυκτός γὰρ ἀνεῖλον αὐτούς) Schol. B. h. e. igitur nocturno facinore.* In quibus subjectum ad δαμέντων omissum, si nihil habet offensionis, omnia plana sunt et expedita; sin habet, post δέξεται lacunae signum ponendum est.

V. 865. δίδηκτον, supra v. 694. ἀμφήκει κέν

τρω dictum est; δίστομον Schol. B. ἐν σφαγαῖσι. „Id est in jugulo. Male Stanlejus veritit *caede tingens*. Eur. Orest. v. 285. μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὄσαι ξίφος. Polyaen. VIII, 48. τὸ ξίφος καθείσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. Aen. XII, 357. *dextrae mucronem extorquet, et alte Fulgentem tinguit jugulo*. Horat. Serm. II, 3, 136. *In matris jugulo ferrum tepesecit acutum*. Ovid. Epist. XIV, 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum*. Haftenus Ruhnken. Epist. Crit. I, p. 71., quibus adjici potest Antonin. Liberal. 25. ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλείδα, καὶ ἀνέβρῳξαν τὴν σφαγὴν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. *Jugulo stat divite ferrum*. Galenus in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλείδας ponit.“ Blomf.

βάψασα, θήσασα Schol. B. Soph. Aj. v. 95. ἔβασας ἔγγυς εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῶ.

V. 866. ἐς ἐχθροῦς, quod multi Codd. exhibent, male probat Blomfieldus; non enim hic de amore qui intrat ad aliquem, sed de eo, qui it adversus aliquem, sermo est. Quare ἐπὶ rectius legitur.

V. 867. μίαν δὲ, τὴν Ἵπερμνήστραν. αὕτη γὰρ μγεῖσα ἔλεον ἔσχεν αὐτοῦ (Lyncei). Schol. B.

V. 868. ἀπαμβλυνθήσεται ἀπαμβλύνειν proprie dicitur de ferro, cujus acies retusa est; tum omnino est hebetare, retardare. Sept. Theb. v. 697. ed. Well. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Ibid. v. 826. καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. H. igitur I. est: *illa hebetabitur ad consilium*, i. e. mens ejus in consilio hebetabitur, ne maritum occidat.

V. 870. Conf. Horat. Od. III, 11, 30. sqq. *Una de multis, face nuptiali digna, perjurum fuit in pa-*

rentem splendide mendax, et in omne virgo nobiliss aevum. κλύειν, audire, ὀνομάζεσθαι Schol. B.

V. 872. Non male Schuetzius coniecit: μακροῦ λόγον δὲ ταῦτ' ἐπεξελεθειν, sc. ἐστίν, *multi autem sermonis est.* Nam asyndeton hoc parum aptum videtur. Conf. ad Eum. v. 610. Verisimile est, librariorum nostrum locum e vers. 877. δεῖ μακροῦ χρόνου ἐπιεῖν mutasse.

V. 873. sqq. φύσεται θρασύς — λύσει. γεννηθήσεται ἰσχυρὸς Ἡρακλῆς. Schol. B. mox addit: ἐλευθερώσει τοξεύσας τοῦμὸν ἦπαρ ἐσθλόντα ἀετόν.

V. 875. sqq. χρησμὸν — Θέμις. „Themis enim vaticiniis clara Delphico quoque oraculo secunda post Terram praesedissee ferebatur, quam Titanis, ac deinde Apollo ordine exceperint. Cf. Eumen. v. 1. sqq. Quamquam alium ordinem praesidum hujus oraculi narrat Pausan. X, 5. p. 809. ed. Kuehn.“ SCHUETZ.

V. 878. σὺ τ' simpliciter adjectum est: *tuque.* Tuque nihil jvabere, si ea audiveris.

V. 879. ἐλελεῦ proprie est *eorum, qui pugnam ineunt.* ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετὰ τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. Suid. Ab hac exclamatione docuit Blomfieldus Bacchas dici Eleleides apud Ovid. Heroid. IV, 47. Schol. A. ἐλελεῦ vocat θρηνηῶδες ἐπίφθεγμα.

ὑπό μ'. ὑπό pertinet, ut v. 574., ad verbum θάλλουσι non tam per tmesin quam adverbii vim habens.

σπάκελος proprie dici solet *de morbo*, quem nos *Brand* dicimus; deinde de omni *animi aestu* atque *inflammatione* adhibetur. σπασμὸς τοῦ ἔγκεφάλου Schol. A. Opportune Schuetzius: Jam Jo novis furoris stimulis se agitari sentit. Hic tamen primos tantum ejus impetus

verbis describit, reliquos vero scena egressa spectatoris imaginationi conjiciendos relinquit. In quo quum nihil non prudenter instituerit poeta, inepte tamen Pauvius eum vituperat, quod linguae et mentis confusionem haud accurate satis verbis expresserit. V. ad v. 887.

V. 880. φρενοπληγῆς activo sensu dicitur *animum pungens, in insaniam injiciens*; φρενόπληκτος infra v. 1056. passivo sensu *is, qui insania affectus est, insaniens, παράκοπος, μανικός*.

V. 881. ἄρδις est *cuspis*. ἄρδις ἄκλις. Αἰγύλιος Προμηθεΐ δεσμώτη. Hesych. Formata fortasse haec vox est ab ἄρδω, quod est *tinguere*; *cuspis* enim *veneno tinguitur*. Dicitur autem ἄπυρος, cujus vocis potestatem hoc loco non recte perceperunt interpretes. Fuerunt enim, qui ἄπυρος, quod ab *a* et πῦρ formatum est, πολύπυρος explicarent, ut a privativum h. l. intensionis vim haberet. Quod alii recte negant fieri posse, quum non liceat eandem vocem nunc negativo sensu nunc affirmativo usurpare. V. Buttm. Gr. Gr. med. §. 120. 5. not. 11. Unde Schuetzius putabat ἄπυρος h. l. significare *igne non factus*, ut *cuspis* intelligeretur, quae *non ferrea* esset; apud scriptores enim Aeschyle antiquiores ait hoc vocabulum valere *igni non admotum, sine igne factum*. Quam ego explicationem h. l. prorsus improbo, quoniam imago, qua oestri dicitur *cuspis non igne cusa esse*, quaesita est et inepta. Id ipse Schuetzius sensisse videtur, quum ad illam interpretationem defendendam addat, non omnes veterum poetarum imagines ad nostrae aetatis sensum examinandas esse. Hoc recte quidem ille observavit, sed cavendum est, ne imagines a veteribus adhibitae esse putemus, quas illi non adhibuerunt. Afferit autem, ut

confirmet suam sententiam, Aesch. Sept. Theb. v. 189. ed. Well., ubi *frena* equorum appellantur *igne cusa s. fabricata*, πυριγενετοὶ χαλivoί. At hujus loci longe alia ratio est neque cum illo potest comparari; quomodo enim nisi per ignem χαλivoί possunt fabricari? Ibi igitur imago, si qua est, valde simplex est et aptissima, neque hoc epitheton, si ad nostrum sensum exegerimus, frigidum et otiosum videtur, ut putat Schuetzius. Neque vera sunt, quae idem deinceps excogitavit, iis, qui multo propius a prima ferri inventione quam nos abfuissent, omnes imagines a ferri fabrica petitas novitatis gratia blanditas esse. Immo veteres omnes fere imagines ab ipsa natura repetebant, naturae quasi propiores quam nos atque naturali rerum sensu imbuti. Unde *plastica* illa oratio, quam nos hodie a natura paene abhorrentes et artificiorum studiosi admiramur. Nemo autem quisquam naturae consentienter dicere potest, oestri s. insaniae cuspidem igne cusam esse vel non cusam esse. Quam ob caussam ἄπυρος vocabulum cum propria ejus vi congruenter significare puto: *ignis expers, omni igne carens*, h. e. frigidum. Eum enim, qui ab oestri cuspe pungitur, horrorem quendam incedere ac frigus consentaneum est. Jo igitur dicit, *se nunc insania inflammari* (μανία θάλλουσι με), *nunc horrore ac frigore corripi*. Sic a medicis ἄπυροι dicuntur aegroti, *qui feбри non calent*.

V. 882. φρένα h. l. *diaphragma* significare notavit Buttlerus. Blomf. commemorat Schol. Venet. ad II. XI, 578. φρένας δὲ ὁ ποιητῆς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα. Soph. Trach. v. 933. πλευρὰν ὄψ' ἤπασα καὶ φρένας πεπληγμένην. Hom. II. XXII, 451. ἐν δ' ἔμοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἤτορ ἀνὰ στόμα. Shake-

spear. Macb. I, 3. Schuetzius: quod hic tragica severitate extulit Aeschylus, id Plautus comica festivitate designavit, cor metuentis *artem ludicram facere* (Aulul. IV, 3, 3.) *atque in pectus emicare* dicens.

V. 884. τροχοδινεῖται, περιφέρεται Schol. B. Aesch. Agam. v. 51. στροφοδινούνται. ἐλλίγδην, περιεστραμμένως Schol. B. Sensum explicat Schol. A.: οὐκ εἰμι ἐν τῷ καθεστῶτι.

V. 885. ἔξω δρόμου, τοῦ καθεστηκότος Schol. B. ἔξω τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ Schol. A. Dicit, se recta via relicta huc illuc vagari, sui non compotem.

V. 886. λύσσης πνεύματι μάργῳ. „πνεῦμα furoris dicitur impetus, similitudine venti, qui, si vehementior est, saepenumero proruit euntes, aut saltem hoc efficit, ut aegre se tenere possint, et recta via incedere. Erunt tamen fortasse, qui malint hanc allegoriam a navis procellae vi disjectae comparatione fluxisse; quod nec mihi displicet, praesertim quum paulo post κυμάτων mentio fiat.“ SCHUETZ.

V. 887—888. Verte: *voces turbidae temere alidunt ad undas acerbae fortunae*, i. e. verbis frustra conqueror acerbum meum fatum; nihil enim prosunt verba et vix audiuntur in ea tempestate, qua jactor. λόγοι δὲ προσκρούουσι πρὸς κύμασι στυγνῆς καὶ χαλεπῆς μανίας θολεροὶ καὶ συγκεχυμένοι. τουτέστιν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος τῆς μανίας ἀναταραχθεῖσα τὸν λογισμὸν θολεροῦς λόγους προίεται Schol. B. θολεροί, τεταραγμένοι, ἄδηλοι. Id. τουτέστιν ὑπὸ ὀδύνης πολλὰ μάταια λαλῶ. Schol. A. θολερόν' ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον. Hesych. θολερός. παρὰ τὸ θολόν, θολερός. θολός δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σήπιας· ἐξ οὗ καὶ εἴημα θολῶ. Etymol. M. p. 453, 28. Huic voci opponitur λαμπρὸς Eur.

Suppl. v. 222. λαμπρόν δὲ θολερῶ δῶμα συμμίκτας τὸ σὸν ἤλικωσας οἴκους. Et καθαρὸς Herodot. IV, 53. Caeterum de hac querela commemoratu dignum est Schuetzii iudicium: „incredibilis est vis et vehementia ultimorum Jus verborum, quibus dictis se spectatorum oculis subtrahit, attonitos eos calamitatis suae magnitudine relinquens. Varietas nominum, quibus furorem designat, σφάκελος, μανία, λύσσα, claraeque ejus accidentium imagines, sanguinis accensi, cordis vehementer palpitantis, oculorum celeriter volutorum ac distortorum, vagae cursitationis, linguae denique titubantis, hae inquam imagines celerrimo quasi cursu concitatae gravissime terrent ac perturbant animum spectantis. Fac actionis quoque dignitatem ac veritatem accedere, nihil fingi potest vehementius.“

V. 889. Hoc brevi carmine Chorus effert Pittaci sententiam, quae conjugii aequalitatem praedicat; Jovis et deorum petitiones periculosas esse, demonstrare Jus a Junone tam vexatae exemplum. Ut supra (v. 524. sqq.) Chorus ita loquitur, ut mortalium partes gerere videatur; aversantur igitur puellae conjugium cum diis, neque ab iis peti volunt, quoniam cum immortalibus difficile certamen sit Jovisque consilia nemo possit effugere.

V. 891. τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν est *affinitatem contrahere sibi comparem*, h. e. nuptias facere pares cum paribus. Schol. A. adnotat, Aeschylum loqui de Pittaco, et Eustathius monet, illam sententiam non profectam esse a Nostro. Eustathii loci hi sunt: (Iliad. VIII.) ἐξ οὗ (κηδέω) ἐπενθέσει τοῦ υ τὸ κηδεύω· ἐπὶ τε τοῦ θάπτειν (ὄθεν καὶ νηδεὸς νέκυνς) καὶ τοῦ ἐπιγαμβρεύειν, καθ' ὃ ἔφη Αἰσχύλος· ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει· μακροῦ. Et (Il. I.): σημείωσαι ὅτι οὐ πρῶτος

Διοχύλος εἶπεν· ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῶ, τουτέστιν ἀριστόν ἐστιν ἐκάστῳ τὴν αὐτῶ ἰοικίαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρῶν· ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλεῖα ἐδίδαξεν. Interpretes praeterea commemorant Diogen. Laertium: τὸν δ' οὖν σοφὸν λέγεται ποτε νεανίσκος συμβουλευμένῳ περὶ γάμου ταῦτα εἰπεῖν, ἃ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι.

Ξείνος Ἀταρνείτης τις ἀνήκετο Πιπτακὸν οὕτω

Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Ὑδραδίου·

Ἄττα γέρον, σοῖός με καλεῖ γάμος· ἢ μία μὲν δὴ

Νύμφη, καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ καὶ ἐμέ·

Ἢ δ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λῶϊον; εἰ δ' ἄγε σὺν μοι

Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον, ἀείρας

Ἦνιδε, κείνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοᾶς βέμβικας ἔχοντες

Ἔστρεφον εὐρείη παῖδες ἐνὶ τριόδῳ·

Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἔχνια· χῶ μὲν ἐπέστη

Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον· τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου

Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.

Τὴν δ' ὀλέγην ὡς κείνος ἐς οἶκον ἀπήγετο νύμφην,

Οὕτω καὶ σύγ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

V. 893 — 895. Sensus est: *Neque vel divitiis luxuriousantium vel genere insignium connubiorum tibi curipido sit.* διαθρονητομένων, τρυφώντων, σοβούντων. Schol. B. *μεγαλυννομένων, μεταιρομένων καὶ μεγαλανορούντων.* Id. *χερνήταν, χειροτεχνίτην.* Id. *ἐραστεῦσαι (i. q. ἐρᾶν), ἐπιθυμῆσαι· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὴν Ἰωὸς ὀμλήσασαν Διὶ, τὰ ἐρωτικά διὰ τοῦτο ταῦτα παθοῦσα.* Id. *γάμων tantum abest, ut propter metrum ejiciendum sit, ut propter id ipsum ex libris omnibus recte addatur.* V. ad v. 902.

V. 897. σφφ. Vel ante *Μοῖραι* desunt quatuor syllabae (---) vel post *Μοῖραι* (---), ut epitheton, quod aut ad *Μοῖραι* aut ad *λεχέων* aut ad *Διός* pertineat, excidisse videatur. Quod quale fuerit, plane non liquet.

V. 899. Porson. ad Eur. Hecub. v. 884. *Θρηκὶ πλαθεῖσα ξένφ* adnotat: „*πλασθεῖσα* Ald. et Mss. Sed altera forma, quae alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.“ Hic quoque Brunckius *πλαθειν* primus recepit, quem sequuti sunt Dindorfius et Blomfieldus. Verbum est a *πελάω*, quod valet *appropinquare facio*, per syncopen factum *πλάω*, et *πλαθῆναι* s. *πλαθῆναι* dicitur *de viri cum femina conjunctione*, significatque *matrimonio jungi* cum aliquo s. aliqua. Soph. Oed. T. v. 1100. *Πανὸς ὀρεσιβάτα προςπελασθεῖσα*. Phil. v. 677. *τὸν πελάταν λέκτρων ποτε τοῦ Διὸς Ἰξίονα*. — *τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ* est i. q. *τινὶ τῶν Οὐρανιῶνων* s. *Οὐρανιδῶν*. Homerus deos vocat vel *Οὐρανίωνας θεοὺς* vel simpliciter *Οὐρανίωνας*, h. e. *coelites*. Hoc propterea adnotavi, quod Brunckius Schuezziusque *Οὐρανὸς* h. l. nomen proprium esse voluerunt, ut illa verba valerent: *cuidam e Coeli posteris*.

V. 900. *ἀστεργάνορα παρθενίαν*, v. ad v. 726. Bene Schol. B.: *τὸ ἀστεργάνορα ἐπίθετον παρθενίας*. *πᾶσα γὰρ παρθενία οὐ στέργει τοὺς ἄνδρας, ἢ γὰρ μὴ πρὸς αὐτοὺς τὸ πάραπαν συνάφεια οὐκ ἄλλο εὐδὲν ἢ παρθενία ἐστίν*. Noster Suppl. v. 9. *τὸν φυχάνορα γάμον*.

V. 901. *μέγα δαπτομέναν*. „Vulg. γάμφ non solum metrum aperte turbat (nam in versu strophes opposito omnia se recte habent, nec ullus est mutationi locus); sed sensum etiam impeditum ac difficilem reddit. *δαπτομέναν* enim cum *ἀλατείαις* construitur. Et

quamquam γάμω dativus causae esse potest, tamen invenusta sic oritur constructionis ambiguitas, quia qui verba γάμω δαπτομέναν pronuntiarī audierit, statim ea sic intelligit, q. d. *nuptiis vexatum*, deinde se ipse corrigere cogitur, quum finita demum periodo sentit γάμω absolute positum et δαπτομέναν cum ἀλατελας construendum esse. Itaque mihi certum est, γάμω e glossa in textum irrepsisse, ac deinde veram lectionem μέγα exturbasse.“ SCHUETZ. Haec confirmantur editione Ald., ubi μεγάμω legitur, et similitudine verbi, quod est in versu strophes (μεγαλυνομένων); solent enim in his carminibus similia iisdem versuum locis verba sibi respondere, quod etiam de interpunctionibus observatum est. Fortasse tamen una voce scribendum est: γαμοδαπτομέναν· γάμο exhibet Reg. E. et hoc verbum, audaciore compositione ab Aeschylo factum, a librariis divisim scribi coepit; unde Schol. A. interpretatur: ἄμα τῷ γάμω δαπτ. addens: λείπει γὰρ τὸ ἄμα. Sic Graeci fingunt θυμομαχεῖν, σιδηροτομεῖν, σιδηροδετεῖν multaque alia similia.

V. 902. πόνων pendet ab Ἥρας. Sunt enim *labores a Junone immissi illi puellae*. Non est, quod in πόνων offendamur; oratio enim in his melicis poematis gravior esse solet ac plenior, quam in aliis poseos generibus, ubi dicendi ubertas magis coerceri debet. Hic poeta facit aptissime Chorum dicere: *se metu plenum esse, intuentem, ut Jus virginitas viros fugiens graviter laceretur laboribus, quibus eam Juno misere vagari per orbem coegerit*. Neque metrum elegantius sit omissio πόνων. Immo postulat rhythmus hujus carminis, ut talem habeat exitum strophæ, qualem addito πόνων habet. Alia autem metrorum ratio est v. c.

apud Soph. Antig. v. 806 — 816.. ubi πώ μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω aptissime finitur et gravissime.

V. 903. sqq. Sensus est: *Ego vero, quia in conjugio aequali nullum positum est periculum, nihil metuo, neque deorum potentiorum amor oculo me adspiciat ineffugibili.* Dixerant enim Oceanitides, sibi non videri expetenda esse potentiorum conjugia; ipsis igitur, quia illa non expetant, nihil timendum esse, optantque, ut nunquam amor coelitem ad se convertatur, cum quibus vita non segura sit propterea quod dissidia nascantur, ex quibus solvi difficillimum sit. Supplendum igitur est ἐστίν ad ἄφοβος. ἄφυκτον ὄμμα est accusativus, pendens a προσδράκοι, e more Graecorum, qui saepissime dicunt μάχην μάχεσθαι, ὄδδὸν ἰέναι et similia. Vid. Matth. Gr. Gr. §. 421. not. 2. et §. 408. I. b). Cf. infra v. 921. πεσεῖν πτώματα. ὄμμα autem proprie significat *aspectum* (*Blick*). Versus sunt iambici trimetri catalectici; puto enim versum 903., addita una syllaba, corrigendum esse: ἐμοὶ δ' ἄφ' ὄτι μὲν etc. θεῶν una syllaba legendum est.

V. 906. Sensus est: *Hoc bellum cum superis non suscipiendum est, et difficultates porrigit aegre vincendas.* Nam quum bellum illud ad felicem exitum perducere non possit, quoniam dii sunt potentissimi, omnino evitandum satius ducit Chorus, Jus exemplo edoctus. De ἄπορα πόριμος verborum constructione v. Matth. Gr. Gr. m. §. 422. p. 943. Significant enim i. q. ἄπορα διδούς. ἄπορα autem sunt ea, quae ita sunt impedita et implicita, ut nullus inde exitus inveniri possit.

V. 907. Sententia: *neque scio, qualis futura essem, h. e. quae sors mea foret.* Infelicissimam au-

tem se futuram esse arbitratur. De hac formula *τί γέ-
νομαι* v. Interpp. ad Thom. M. p. 858. ed. Bernard.

V. 908. *Διὸς μῆτιν*, *Jovis consilium*, recte Schuetzius interpretatur *Jovis victricem libidinem*.

V. 909. Schuetzius: Magna est venustas in adumbratione ferociae Promethei, quae semper altiores spiritus sumit, nec unquam ad inferiorem dignitatis gradum deprimitur.

V. 910. *οἶον* i. e. *ὅτι τοῖον*. Male igitur Blomf. recepit *τοῖον*, quod Rob. exhibet. De *ἐξαργύεται* verbo v. ad v. 713. Sensus autem loci est: *Profecto aliquando Jupiter, quamvis nunc audax mente sit et arrogans, demissus erit, quod sibi tale parat conubium*.

V. 915. *μόχθων ἐκτροπήν*, *δυστυχιῶν ἐκφυγήν*. Schol. B.

V. 918. *πεδαροστοίς*, v. ad v. 712. Schuetzii de arte Aeschyli egregium judicium h. l. commemoratu dignum est. Jubet enim nos conferre cum his v. 994—996. et v. 1045—1055., ut intelligamus, quam singulari arte tragicus noster ab humilioribus verbis gradatim ad altiora adscendat, Quam enim sententiam h. l. Prometheus submissioribus verbis eloquatur, eandem post v. 994. sqq. clatioribus et ardentioribus verbis ab eo exprimi; donec tandem v. 1045. in eadem repetenda audacius exsultet oratio, et omni genere amplificationis exardescat. Nec praetermittendum esse ait, quod quamvis per se leve, tamen his locis non sit ejusmodi, ut sentiri non possit, quod unaquaeque harum periodorum, ad sententiam quidem similium, ad elocutionem vero quasi gradibus quibusdam altius surgentium a verbis *πρὸς ταῦτα* incipiat; quae ratio, anaphorae figuram

imitans, hanc vim habeat, ut animum, non eorum solum quae dicenda sint exspectatione, verum etiam antea dictorum recordatione, feriat. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις, ταῖς ἐν τῷ ὑψηλῷ ὑπ' αὐτοῦ γενομέναις βρονταῖς. Schol. B. Recte vidit Schuetzius, haec pro tonitribus cum contemptus aliqua significatione dicta esse; quasi tonitrua Jovis nihil aliud nisi inanem quendam strepitum efficiant. Conferri jubet v. 925.

V. 920. ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ. Ad exprimendas ejusmodi sententias et τὸ μὴ et τὸ μὴ οὐ dici potest. Illud (τὸ μὴ) fortius est et indicat aliquid nulla fere cum dubitatione conjunctum cogitari; quapropter plerumque de rebus praeteritis dici solet, quum volumus significare, *non potuisse prohiberi, ne vel hoc vel illud fieret, quod deinde factum est*. Hoc autem (τὸ μὴ οὐ) est ejus, qui dubitat paululum, quin aliquid fiat aliquando. Prometheus igitur ait, *nihil Jovi profuturum esse, quo minus turpiter cadat*, dubitat tamen nonnihil propterea quod omnia, quae futura sunt, aut incerta sunt aut saltem mutari possunt.

V. 921. πεσεῖν πτώματα v. ad v. 903.

V. 922. τοῖον παλαιστήν. Ita Soph. Aj. v. 562. τοῖον πωλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι λείψω. Dicitur autem filius, qui nasciturus erat, si nuptias cum Thetide fecisset Jupiter. Nunquam autem ille natus est, quum Prometheus periculum, quod Jovi immineret, e vinculis liberatus, indicaret.

V. 925. βροντάς θ' ex conjectura edidisse Blomfieldum, supra notandum erat. Male tamen sic legit, quum verba comparationis a Graecis conjungi cum genitivo inter omnes constet. V. Matth. Gr. Gr. m. §. 358. p. 837., ubi ὑπερβάλλειν c. gen. commemoratur

apud Plat. Gorg. p. 475. B. σκεψάμεθα, ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι, καὶ ἀλγοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι. Sic τινὸς προτιμᾶν, ἡσσᾶσθαι, περιγενέσθαι, περιεῖναι, ὑπερφέρειν, προφέρειν, διαφέρειν, ὑπερέχειν, προέχειν, ἀπολείπεσθαι, alia.

V. 926. γῆς τινάκτειραν νόσον. Inde Neptunus solet appellari τινάκτωρ γαλας, ἐνοσίχθων, σεισίχθων, ἐννοσίγαιος. Wellauerus adfert Soph. Ant. v. 421. εἴχομεν θείαν νόσον. νόσος est omnino *id*, quo aliquis perturbatur, *pestis*, et τριαινα vocatur θαλασσία γῆς τινάκτειρα νόσος, quia Neptuni tridens et mare et terram concutit ac vexat, ut morbus hominem. Caeterum commemorant Pind. Isthm. VII, 31. sqq. εἶπεν εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις, εἴνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρετρον γόνον οἱ ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν ποντίαν θεὸν, ὃς κεραυνῶ τε κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χειρὶ τριόδοντος τ' ἀμιαμακέτου, Δί τε μισγομέναν ἢ Διὸς παρ' ἀδελφείοσιν.

V. 927. σκεδᾶ, i. e. σκεδάσει. σκορπίσει Schol. B.

V. 930. σύ θην. θην est encliticon; unde Dindorfius recte scripsit σύ θην. Significat autem *sine dubio*, ut nostrum *wohl*, estque ejus qui aliquid conjicit. Saepius apud Homerum legitur haec particula. — ἐπιγλωσσᾶ, *ominaris*. ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι· ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Hesych. τῆ γλώττη κατηγορεῖς, ἐποιωνίζη κατὰ τοῦ Διὸς ἂ βοῶλη γενέσθαι αὐτῶ. Schol. A. Schuetzius: Sequitur suavis et morata dialogi alternatio, inter Chorum Jovis metu et reverentia plenum, et Prometheum nihil ideo a ferocia remittentem.

V. 933. δυσλοφωτέρους πόνοους, ἀφορητοτέρους καὶ δυσβαστακτοτέρους Schol. B. δὺςλοφος, δὺςλοφον proprie est *id*, quod *impositum est cervicibus et pre-*

mit, veluti *jugum* s. aliud *onus*. *πόνοι* vocantur *δύσλοφοι*, ut *labores* intelligantur, *qui* quasi cervicibus impositi *graviore sunt et aegrius feruntur*. Itaque omnino sunt vix tolerabiles labores.

V. 937. *ὁ δ' οὖν ποιείτω*, solemnis est formula eorum, qui aliquam rem non curant: *hic vero id faciat*. — *πάντα, ὅσα ἂν ποιήσει* Schol. B.

V. 938. Sententia est: *Illi sapientes sunt, qui colunt vindictae deam*, h. e. qui ita se gerunt, ut non provocent vindictam. Monet Chorus Prometheus, ne verbis gravioribus Jovis iram augeat; quod si faciat, Prometheus non esse sapientem. Hoc autem colloquio poeta prudenter tragoediae catastropham praeparat. *Ἀδράστεια temperantiae dea* fuit, ut *Νέμεσις*. Blomfieldus laudat Giacomellium: „ad vitandam invidiam Graeci solebant dicere, *προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν*. Demosth. adv. Aristogit. I, p. 459. *Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὦν ἔγωγε προσκυνῶ*. Plato de Rep. Y. *προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ᾧ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν*.“ — *Ἀδράστεια ἔφορος μέμψεως*. λέγει οὖν ὡς οἱ μὴ μεμφθῆναι σπουδάζοντες φρονημοὶ εἰσιν. Schol. B. Conf. Blomf. ad h. l.

V. 939. *σέβου — ἄει, reverere, adora, adulare eos semper qui reges sunt*. Gradatio quae inest in his verbis indicat summam Promethei iram; *ἄει* autem pertinet ad *τὸν κρατοῦντα*, non ut *aeternum regem*, quem admodum Schuetzius, intelligamus, sed *unumquemque regnantem*, sicuti Butlerus reddidit. Frequens hic usus est *τοῦ ἄει*. Thucyd. I, 2. *βιαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἄει πλειόνων*. Nos dicimus h. l.: *deinen jedesmaligen Fuersten*.

V. 942. *ἄρξει θεοῖς*. Vid. Matth. Gr. Gr. m. §. 360. a) p. 839.

V. 943. Jovis cursor s. nuntius (ἄγγελος), Mercurius, ad scenam ex coelo demittitur per machinam.

V. 946. Schuetzius: Quum per omnem Promethei vincti tragoediam hoc egit poeta, ut nobis exemplar proponeret viri fortis cum mala fortuna compositi, tum in extrema scena summam vim et evidentiam addidit imagini justis et pertinacis viri, quem ne atrocissimae quidem instantis tyranni minae frangere, aut de solidae mentis statu dejicere possint.

V. 946. Qui *πικροῖς* vel *πικρῶν* conjecerunt, Jovem et ipsum *πικρὸν* vocant, quod ineptum est.

V. 947. *τὸν ἡμέροισ* ego e codicibus et Schol. A. scripsi, quum *τὸν* articulus et ab omnibus libris exhibeatur et omittendus non esse videatur, quoniam et antecedit et sequitur: *τὸν πρὸς κλέπτῃν*. Eum igitur postulat et orationis elegantia et gravitas, quae minuitur, si cum Blomfieldo, qui *τὸν* ejecit, hunc locum interpretamur: „*qui contra deos peccasti, beneficia mortalibus praestando*,” ut verba *τὸν* — *πορόντα* eorum quae praecedunt (*τὸν ἑξαμαρτόντι* *εἰς θεοῦς*) interpretatio sint. Ut supra v. 348. *πρὸς ἐσπέροους τόπους*, Aeschylus hic *ἡμερος* pro *ἡμέριος* s. *ἡμερήσιος* usurpavit.

V. 952. *μηδέ μοι διπλᾶς* — *προσβάλλης*, „*neo mihi bis eandem eundi et redeundi necessitatem imponas*; his verbis monet Mercurius, ut a superflua mandatorum deprecatione, et vanis Jovis voluntatem mutandi consiliis absteineat. Ad haec enim pertinet v. sq. *τοῖς τοιοῦτοις*.” SCHUETZ. *εἰ γὰρ ἀσαφῶς εἶποις, πέμψει με πάλιν ὁ Ζεὺς πρὸς σέ ἵνα σαφῶς εἶποις*. Schol. B.

V. 955. *φρονήματος*, i. e. *superbiae*. Saepe dicitur *μέγα φρονεῖν*, ut sit *magnum animum gerere*; non raro tamen omittunt Graeci *μέγα*, eundemque huic

simplici verbo sensum tribuunt. Vid. Schaef. Bos. Ell. p. 267. Hinc φρόνημα dictum est, ut sit i. q. μεγαφρόνημα, de qua vocabuli compositione v. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 1120. p. 412. sqq. ed. sec.

V. 958. πέργαμα, λέγει τὸν οὐρανόν. Schol. B. πέργαμα significat *arcem, locum quemvis munitum*. Conf. Servius ad Virg. Aen. I, 99. „ex quibus omnia alta aedificia *pergama* vocantur, sicut Aeschylus.“ Fuerunt autem, qui putarent, πέργαμα ab arce illa Trojae denominationem invenisse arcis vulgarem.

V. 959. διισούς, ἐβασίλευσε πᾶτων μὲν ὁ Ὀφίων καὶ Εὐφυνόμης, ἔπειτα Κρόνος καὶ Πέα. μετὰ ταῦτα δὲ Ζεὺς καὶ Ἥρα. Schol. A.

V. 963. πολλοῦ γε — ἐλλείπω. Vid. v. 1008. τοῦ παντός δέω. Blomf. commemorat non absimilem proverbialem locutionem ὄλω καὶ παντὶ διαφέρειν, et de ea Schol. Platon. ed. Ruhnk. p. 165.

V. 964. ἐγκόνει, ἐγκονεῖν *de iis dici, qui currendo κόνεως πληροῦνται*, observarunt Interpp. ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐπειγόμενοι. Hesych.

V. 967. καθώρμισας plerique libri exhibent, recteque servasse mihi videntur Schuetzius Blomfieldusque, interpretati hoc verbum: *navem ad portum appellere, stationem subire*, ut sit: *in hunc portum, ubi sint mala, tu te ipse deduxisti*. Nihil enim est, quod in hoc καθορμίζειν reprehendatur. Quid autem ceteri libri, qui variant, voluerint, dubium est.

V. 968 — 972. Prometheus iis, quae Mercurius in eum dixerat, vehementer commotus sic respondet, ut summum divi ministri contemptum prae se ferat. Itaque quinque versibus acerbissimis, minime tamen contumeliosis, quoniam mala quae cum Mercurii istis bonis con-

feruntur nihil turpe et per se inhonestum habent, Mercurio significat, quid de ejus impudentia judicet. Fuerunt autem, qui versus 670 — 671 putarent a Mercurio, non a Prometheo pronuntiatos fuisse, libenariosque, quum illos quinque omnes Prometheo assignarent, errore quodam hoc fecisse. Volebant enim illi lenire hanc acerbam responsionem, at, credo, violarunt potius hujus loci vim et gravitatem. Omnis sententiarum nexus et verborum singulorum collocatio, quae exquisitissima est, satis probant, hos quinque versus ab uno Prometheo dictos voluisse Aeschylum. Primum verba οὐκ ἂν ἀλλὰ ξαίμ' ἐγὼ ita collocata sunt (maxime illud ἐγὼ), ut quae sequuntur κρείσσον γὰρ οἶμαι unius ejusdemque esse necesse sit. Deinde Mercurius ex mea sententia non potuit respondere, Prometheum λατρεύειν τῆδε πέτρα, quae explicatio eorum, quae proxime praecedunt, in Prometheum potius convenit; est enim elegantior et subtilior, quam ut ab adversario proferatur. Deinde οὕτως ὑβρίζειν etc. sub finem responsionis additum praeclare ostendit, Prometheum omnia haec pronuntiasse; nam in prioribus duobus versibus fere nihil inest, quod ὑβρίζειν dici possit; quarto demum versu ὕβρις exprimitur. Voces enim maxime πατρὶ et πιστὸν Prometheum ὑβρίζειν faciunt. Porro vix Prometheus, tam vehementer iratus, Mercurio, si hic illos versus κρείσσον — ἄγγελον ipsi ironice opposuisset, se quodammodo excusans respondisset: οὕτως ὑβρίζειν — χρεῶν, sed gravius aliquid et acerbius protulisset. Jam vero, quum se acerbissime locutum esse sensisset ipse Prometheus, his nempe quatuor versibus in illum dictis, aptissime addit: οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεῶν. Nam versus 966 — 967, quibus Mercurius eum irritaverat, fuerunt acer-

bissimi et ὄβριως pleni. Denique videmus Prometheum tam commotum, ut ad ea, quae loquitur Mercurius uno deinceps versiculo, duobus iisque gravissimis et omnium acerbissimis bis respondeat. Caeterum λατρεύειν πέτρας Prometheus supra v. 143. similiter dixit σκοπέλοις ἐν ἄκροις φρουρὰν ἄξιλον ὀχῆσω.

V. 973 — 975. Docte Schuetzius: Quod subamarac Mercurii quaestioni sic respondet, ut se his fortunis delectari neget, id ipsum magnitudinem ejus animi in clariore luce ponit. Etenim si non sensisset molestias, facilior ei fuisset ferocia. Nunc quum se acerbissimo malorum sensu angi haud diffiteatur, nec tamen ideo inimicis se submittat, sed iis illudere et mala precari pergat, magnus ad fortitudinis existimationem cumulus accedit.

V. 976. ξυμφοραῖς. Vulgo construunt ἐπαταιῶσθαι τινά τινος, unde h. l. συμφορᾶς, quod Valck. conjecit, Schuetzius recepit, unusque Codex firmavit eam lectionem. Verum συμφοραῖς dativus recte se habet; significat enim hic dativus, ut saepissime, *propter* fortunas.

V. 982. Schuetzius: Sapienter tragicus semel hic ingemiscentem Prometheum ostendit, ut magnitudinem dolorum animadvertat spectator, qui ei, quamvis invito, tandem gemitum expresserint; id quod hanc vim habet, ut animi robur, et generosum pectus, quod tantis malis ille opponat, eo magis admiretur.

V. 983. De hac sententia v. Valck. ad Eur. Hippol. p. 210. sqq.

V. 987. Sententia est: *Recte dixisti, me nihil eorum dicturum esse, quae Jupiter cognoscere velit; et profecto quia gratiam Jovi debeo, eam jam retulerim.* Germanicam conversionem corrige ita: *Dieweil ich ihm verpflichtet, zahl' ich ihm den Dank.*

V. 994. πρὸς ταῦτα, v. ad v. 917.

V. 995. βροντήμασι χθ., recte Blomfieldus *tonitru subterraneum, quale in terrae motu audiatur*, intelligit, laudans Eurip. Hippol. v. 1217. χθόνιος ὡς βροντὴ Διός. Nam de *vero tonitru* loquutus est Prometheus versu, qui praecedat, *φιπτεύσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ*, quad Schol. B. *ἀστραπαὶ τε καὶ κεραινὸς* bene explicat. Erravit igitur Schuetzius.

V. 996. κυκᾶν, proprie *ταράττειν τὰ ἄλφιστα*, ut Photius ait, deinde omnino est *turbare, miscere*. Soph. Elect. v. 733. κλύδωνα ἐν μέσῳ κυκώμενον.

V. 1001 — 1002. τόλμησον — φρονεῖν. Horatius similiter: *sapere aude*; *τολμᾶν* est *sustinere*, de quovis consilio dictum, cujus audacia aliqua est capienti. Soph. Elect. v. 1051. *τολμᾶς ἐπαινεῖν*. Eurip. Suppl. v. 882. *ἐτόλμησ' εὐθύς οὐ πρὸς ἡδονὰς μουσῶν τραπέσθαι*. Praepositio πρὸς significat h. l. *secundum, quod attinet ad*.

V. 1003. Male Schuetzius, Elmslejus, Blomfieldus *κῦμα* accusativum esse putarunt, ut leni interpunctione post *ὀγλειῖς* posita sensus sit: *molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus*. *κῦμα* est nominativus, et Stanlejus recte verlit: *tu mihi velut fluctus molestus es frustra, persuadendo*. Atque ita locum intellexerunt Morellus et Butlerus. Nam contorta illorum virorum interpretatio est, quum nemo quisquam *fluctum suadere* conaturus sit; neque Prometheus se cum fluctu comparabit, sed Mercurii potius linguam, quum hic non abeat, sed garritu suo frustra sollicitet Prometheum. Fluctus autem natanti vel naviganti molesti sunt.

V. 1005 — 1008. „*γνώμην*, sententiam sc. quasi iudicis damnatoriam; s. consilium de Prometheo acer-

bis puniendo. ὑπτιάσματα χειρῶν, notissimus supplicum ritus, mulierum praecipue, supinas ad coelum seu ad genua potentioris sive hostis sive patroni manus tendentium.“ SCHUETZ. Conf. illud Horatii Od. III, 23.: *coelo supinas si tuleris manus.*

V. 1010. τέγγει, μεταβολὴν δέγγη Schol. B. τέγγεσθαι· εἴκειν, ἐνδιδόναι, Timaeus et Suid. Cf. Eur. Hippol. v. 303. οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐτέγγεθ' ἤδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. Schuetzius: „τέγγειν, ut Valck. ad Eur. Hippol. p. 195. monuit, proprie significat *aquā adspersa macerare et mollire*; hinc facili flexu transfertur ad pectus ferum .verbis sive precibus molliendum.“

V. 1011. Cum nostro loco comparat Schuetzius fragm. Eurip. ap. Galen. de dogm. Hipp. et Plat. p. 283. ed. Bas.:

εἰ μὲν τόδ' ἤμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἔναυστόλου
εἰκὸς σφραδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι, καὶ κατηγρυκῶς κακῶν.

Quos versus Cic. Tusc. Qu. III, 28. sic vertit:

Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies,
Nec tam aerumnoso navigavissem salo,
Esset dolendi caussa, ut injecto equulei
Freno repente tactu exagitantur novo;
Sed jam subactus miseriis obtorpuī.

V. 1015. οὐδενὸς μεῖζον recte emendavit Stanleyus. Codices habent οὐδενὸς μεῖζον, et Schol. A. οὐδενὸς μεῖζον σθένει interpretatur ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί, ut οὐδενὸς μεῖζον sit: *non majus quidquam valet quam nihil, aequè ac nihil*, atque ita aliquis defendere librorum lectionem posset, si hic sensus in verbis οὐδενὸς μεῖζον σθένει inesset. Immo librorum lectio recte se haberet. At nego hunc sensum praebere illam scri-

pluram, atque existimo οὐδενὸς μείζον nihil significare posse nisi *maius quam nihil*, i. e. *aliquid, nonnihil*. Itaque ut sententia esset: ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί, scribere Aeschylum oportuit: οὐ σθένει μείζον οὐδενός, quod οὐ non potuit omitti. Quapropter οὐδενός μείον scribendum fuit, quod significat *minus quam nihil*, i. e. *plane nihil*. Et sic tandem verba Mercurii exprimunt: ἴσον ἐστὶ τῷ μηδενί, nam οὐδενός μείον nihil est nisi negatio paulo fortior.

V. 1017. κακῶν τρικυμῖα. „τρικυμῖα, *fluctus decumanus*, ut dicebant Latini; tertius enim quisque fluctus maximus esse vulgo credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus.“ Blomf. Praeter alia exempla hic laudat Plat. de Rep. V, p. 472. A. δύο κύματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει. Sensus igitur nostri l. est: *ad eas poenas, quas Prometheus nunc fert, aliae multo graviores accedent.*

V. 1021. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει, ἐν τὸς αὐτῆς τριβήσῃ Schol. B. Proprie: *ulna saxea te gestabit*, h. e. *χάσματος γενομένου, μετέωρος ἔση, κρεμάμενος τῶν χειρῶν*, ut Schol. A. sensum exponit; Prometheus igitur significat Mercurius affixum saxo, in quo nunc pendeat, in Tartarum dejectum iri, captum quasi et gestatum in ulna scopuli.

V. 1022. sqq. μακρὸν — φάος. Schuetz'us: *Post longum autem temporis spatium*, quod tibi sub terrae tenebris depresso superandum erit, *denuo prodibis in lucem*. Hic disertis verbis notatur altera Promethei relegatio, quam Aeschylus in tragoedia *Προμηθεὺς λομέων* Caucasio factam esse finxit, quae vincula quum a posteritate multo magis quam illa priora in Scythica rupe celebrarentur, occasionem dederunt recentioribus

Grammaticis, ut et hujus dramatis Promethei vincti scenam perperam in Caucaso quaerent.

V. 1024. Conf. Promethei Soluti fragmentum, quod Cicero latine vertit, a nobis vernacule translatum in Praef. ad hujus tragoediae Germanic. Interpp., p. XXIV. sqq. αἰετὸς vocatur Jovis κύων, *canis*, i. e. satellites. Cf. ad v. 805.

V. 1026. ἄκλητος, *non vocatus*, itaque *non acceptus, molestus, impudicus*. Deinde appellatur πανήμερος, de quo vocabulo, quia Cicero secundum Prometheum Solutum prodat *tertio quoque* die advolasse aquilam, viri docti dubitarunt, quum hoc epitheton *quotidie accessisse aquilam* interpretandum censerent. At recte id Schol. B. δαιτυμῶν διὰ πάσης τῆς ἡμέρας explicat, diciturque aquila *conviva diurnus*, qui per totum diem jecur edit.

V. 1027. κελαινόβρωτον ἦπαρ, i. e. *atro modo adesum*. Schuetzius: pars jecinoris adesa atro tabo foedabatur.

V. 1029. θεῶν τις διάδοχος. Schuetzius: nullus plane tibi erit finis aerumnarum. Conditionem enim liberationis addit, quae nullo pacto erat exspectanda. Similis figura dictionis in illo Terentiano: Andr. I, 2, 29. *Verberibus caesum te in pistrinum, Dave, dedam usque ad necem, hac lege atque omine, ut, si te inde exemerim, ego pro te molam.*“

V. 1033. λίαν εἰρημένος, *valde edictus*, i. e. graviter et serio dicta verba, λίαν ἀληθῆ Schol. A.

V. 1046. πυρός — βόστρυχος, v. supra v. 368. et v. 1085. *Fulmen* sic vocatur propter similitudinem cum *cincinno*; ἡ ἠλκοειδής τοῦ πυρός καταφορὰ Schol. A.

V. 1051. sqq. κύμα — διόδους, *atque aspero*

undarum impetu confundat ponti fluctus et astrorum coelestium tractus, vertit Blomfieldus. Commemorant Virg. Aen. I, 133. XII, 204. διόδους, τὰς διεξόδους Schol. B. *spatia, intervalla, tractus*.

V. 1054. ἀνάγκης — δίναις, „Scite comparavit hunc locum cum Pindarico doctissimus fragmentorum ejus editor Schneiderus (p. 72. n. LIII.). Is exstat apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 104.: ἄπερ οὐκ ἔστι φνεῖν βοτόν οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν, ἀλλὰ Ταρτάρου πνυθμένα πιξέεις ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὡς φησι Πίνδαρος.“ SCHUETZ.

V. 1058 — 1059. τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαλεῖν, εἰ τὰδ' ἐν εὐχῇ sc. ἔστιν; ego secundum libros, nisi vehementer fallor, recte emendavi. Plerique libri habent εἰ τὰδ' εὐτυχῇ, quatuor εἰ δὲ τὰδ' εὐτυχῇ, quatuor alii εἴτα δ' εὐτυχῇ, quae lectiones nullum sensum praebent, sed facili mutatione correctae optimum. Nam hoc dicit Mercurius: *quid* (Prometheus) *abest a delirio, si haec ei sunt in votis?* Ea enim, quae Mercurius audiverat (ἔπη — ἀποῦσαι), videbantur esse insani neque mentis compotis vota. Optaverat autem Prometheus v. 1045 — 1055. atrocissimam sibi et miserissimam fortunam. Aliorum conjecturae vix aequae aptae sunt huic loco neque difficulter refutandae.

V. 1065. Schuetzius: „In tanto periculi Prometheo jam parati terrore suaviter poeta animum spectatoris recreat admirabilis Nympharum in eum fidei imagine, quae una cum amico quidvis potius pati, quam eum in summo rerum discrimine deserere malunt.“ Conf. Praef. ad huj. Trag. Germ. Interpretationem, p. XXXII.

V. 1067. παρῆσυρας ἔπος, *adduxisti s. attra-*

xisti verbum, h. e. protulisti. *παρασύρειν* proprie de *torrente* dici, *qui* violento impetu obstantia *secum rapiat*, observavit Blomfieldus, citans Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 55.

V. 1070. *τοὺς προδότας γαρ*. Nonnulli ediderunt: *τοὺς γὰρ προδότας*. Sed recte libri *γὰρ* post *προδότας* posuerunt, qua particulae collocatione *προδότας* majorem vim accipit et gravius significatur, quod voluisse videtur Aeschylus, fortasse tangens civem quendam Atheniensium, qui patriae male consuleret. Sin *γὰρ* post *τοὺς* ponitur, haec particula ad universam sententiam pertinet.

V. 1073. *ἀγὼ προλέγω* non est quod reprehendatur. Vid. Herm. Praef. ad Soph. Oed. T. p. VII., ubi librorum scripturam defendi non posse demonstratum est. Hermannus ibi probat, quod Pauwius coniecit, *ἄ γ' ἐγὼ*, quamquam hoc ne satis Graece quidem dictum esse arbitratur Blomfieldus. Elmslejum quoque *ἄ γ' ἐγὼ* probare supra commemorandum erat.

V. 1075. Interpretes conf. Solonis versus :

*εἰ δὲ πεπότησθε δεινὰ δι' ὑμειτέρην κακότητα,
μὴ τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπιμφύρετε.*

V. 1083. *σεσάλευται*. Et *σαλεύειν* et *σαλεύεσθαι* eodem sensu promiscue dicitur *conculi*. Quare carere possumus Blomfieldi conjectura *σεσάλευκεν*.

V. 1084. sqq. Blomf. conf. Hesiod. Theogon. v. 706. *σὺν δ' ἄνεμοι ξνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο*. Et Pauw. ap. Cic. de Orat. III, 39. *inhorrescūt mare, Tenebrae conduplicantur, noctisque et nimbium occaecat nigror; Flamma inter nubes co-*

